

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 37 / Hejmar 442 / Cotmeh 2018

Komplocular kaybedecek

Önderliğimiz Özgürleşecek



9 Ekim komplosunu gerçekten çok iyi irdelemek ve anlamak gerekiyor. Kürtlerin, Kürt aydınlarının, Kürt siyasetçilerinin, gençlerin, kadınların, herkesin bu komployu bilince çıkarması önemlidir. Bu komplo bir yönüyle de Kürt halkının nasıl bir dünya ve bölge gerçeği içinde yaşadığının görülmesini ve bu temelde vereceği mücadelenin nelerle karşılaşacağını, nasıl bir bilinçle yürütülmesi gerektiğini ortaya koyar.

Kimler dosttur kimler dost değildir, kimler dost olabilir kimler olamayabilir; bunların anlaşılması açısından da komployu bilince çıkarmak önemli. Bu komplo bilince çıkarıldığı zaman Kürtler gerçekten dostlarını da, düşmanını da doğru tespit ederler. Nasıl bir mücadele stratejisi, taktiği ve yöntemi benimsemesi gerektiğini de ortaya koyarlar.

Bu bakımdan, 9 Ekim komplosuna sıradan yaklaşmamak lazım. Bu komployu anlama temelinde çok derin, tarihi, toplumsal, siyasal ve kültürel bir bilinç yaratmak lazım. Komplo gerçeği Kürtlerin en temel bilinçlenmesi gereken kitap durumundadır. Komployu Kürt bilincinin gerçekleşeceği, Kürt bilincinin öğrenilebileceği bir kitap olarak görmek lazım. Kompoyu anlamadan Ortadoğu'da siyaset, mücadele yürütmek mümkün değildir.

> 11-14

Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlamak elimizde

Xebat Andok / > 15-17

Düşmana, en büyük kutsalımız olan ve her şeyimizi borçlu olduğumuz Önderliğe yönelmesi durumunda ona nasıl bedeller ödeteceğimizi göstermek durumundayız. Bunu da şimdiden yapmalıyız ki, var olan hesaplarını bozabilelim.

Mevcut durumda düşman tamamen bizim Önderliğe ne kadar sahip çıktığımıza bakmaktadır. Tepkinin, karşıt duruşun ve eylemselliğin kaldırılabilir, katlanılabilir düzeyde olacağını hissettiği an, Önderliğimize daha tehlikeli şekilde yönelmekten imtina etmeyecektir. O nedenle durum ciddidir, kritiktir ve seferberlik halinde Önderliğimiz etrafında etkin ve aktif kenetlenmeyi gerektirmektedir.

Ortadoğu'da her türden gericilik ve egemenlik AKP-MHP faşizmi şahsında yenilgiye uğratılacaktır

Cemil Bayık / > 2-10

Önder Apo 20 yıldır zindandadır. Tüm baskılara direnmekte ve direnişin kaynağı olmaktadır. Binlerce siyasetçi tutukludur. Sadece kadrolar değil halktan binlerce yurtsever tutukludur. Gerilla fedaice savaşı yürütmektedir. Kürdistan'ın tüm parçalarındaki Kürt halkının kazanımlarına Türk devleti saldırmaktadır. Bakurê Kürdistan'da halkın yaşamı tam bir hapishane, baskı, zulüm cenderesi altında yürütülmektedir. Bu yönüyle Türk devleti bütün imkanlarını kullanarak bu soykırımı tamamlamak istemektedir. Buna karşı mücadele de kutsallık düzeyindedir. AKP iktidarının soykırımcı saldırılarına sessiz kalmak ölümdür.

PKK 40 yaşında daha genç ve daha savaşkan

Duran Kalkan / > 23-26

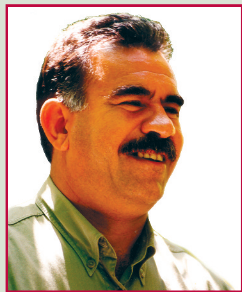


PKK'nin 40'ıncı yılı çok derin, köklü ve yaygın bir mücadeleye sahne oldu. Aynı mücadele kendisini olduğu gibi 41'inci Parti yılına devrediyor.

41'inci PKK yılının Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde daha kapsamlı ve derin bir topyekun direniş yılı olacağı daha şimdiden anlaşılıyor. Dolayısıyla 41'inci Parti yılına Devrimci Halk Savaşı direnişi içerisinde giriyoruz, topyekun direniş içerisinde giriyoruz.

En büyük devrim anlama devrimidir

Rêber Apo'nun 28 Haziran 1996 tarihli çözümlemesi / > 18-20



Belki ahım-şahım bir yürüyüş değil ama, yine de oldukça etkileyici bir yürüyüştür. Ne kadar beğenmeseniz de, şu anda herkesin çalışmasını az-çok belirleyen benim yürüyüşümdür.

Günlük yaşamın sadece Kürdistan gerçeğinde değil, bölge gerçeğinde, hatta uluslararası gerçekte en etkileyici ve karşısında duranların sonuna kadar tedbir aldıkları kişiyim. Buna rağmen bu dayanma gücünü veren nedir? Benim de amaçlara bağlılığım var, çalışma tarzıma bağlılığım var, yaşama bağlılığım var.

Siyasal süreç ve kapitalizmde açılan gedik

PAJK Koordinasyonu / > 21-22

Faşist Türk devletinin öncülüğünde yürütülen savaş kapitalist modernite güçlerinin Hareketimize karşı ideolojik tasfiye yönelimidir. Toplumsallaşan ve çözüm modelini yapısallaştıran Hareket olarak, daha fazla sahada devrim karşıtı güçlerle karşı karşıya geleceğimiz açıktır.

Eskiden savaşımız Türkiye sınırları dahilindeydi. Bu NATO'nun savaşı olarak günümüze kadar geldi. Şimdi de bölgeselleşen bir Hareket olarak savaşımız, mücadelemiz yaygın bir etki alanı oluşturup sahada bizzat örgütlü yapılarıyla, halkın sistemleşmesiyle vardır. Bölgesel siyasette etkili oldukça saldırılar da artmaktadır.

Avrupa'da Kürt halkının örgütlülüğü Özgürlük Mücadelesi için moral ve güç kaynağıdır

Mustafa Karasu / > 27-32

Avrupa'da Demokratik Konfederalizm İnşası

Atakan Roni / > 33-35

Ortadoğu'da her türden gericilik ve egemenlik AKP-MHP faşizmi şahsında yenilgiye uğratılacaktır

Cemil Bayık

Kuşkusuz Kürt halkı şimdiye kadar Önder Apo'ya sahiplenmeyi en yüksek düzeyde göstermiştir. Bundan sonra da bu sahiplenmeyi gösterecektir. Bu çerçevede Kürt halkının özgürlüğüyle Önder Apo'nun özgürlüğünü sağlayacak eylemlerin iç içe geliştirilerek Kürt halkına karşı soykırım savaşı yürüten AKP-MHP iktidarının yenilgiye uğratılması sorumluğu tarihsel olarak önümüzde durmaktadır. Önümüzdeki yıl bu açıdan AKP-MHP iktidarının yenilgiye uğratılması temelinde Önder Apo'nun ve Kürt halkının özgürlüğünü gerçekleştirme yılı haline getirilecektir.



Kapitalizmin geldiği aşama birçok yönüyle irdelenmesi gereken bir karaktere sahiptir. Kapitalizmin son yüz yıllarda bilim ve tekniğin gelişmesine paralel olarak maddi üretim araçlarını artırdığı, bunun sonucunda sömürüsünü yoğunlaştırdığı bilinmektedir. Kapitalizm insan yaşamını kolaylaştıran ya da refah, konfor denen durumu geliştirmiştir. Bu yönüyle insanlar için çarpıcı gelen yanları bulunmaktadır. Bu maddi değerlere ve imkanlara bakarak insanlar kapitalizmi olumlu da değerlendirebilirler. Ama bu bakış insani bakış değildir. Topluma ait bakış değildir. Çünkü insani ve topluma ait bakış; kapitalizm toplum için ne getiriyor, toplumu ne kadar güçlendiriyor, insanı ne kadar geliştiriyor bakışıdır. İnsan toplumsal bir varlıktır. İnsanı insan yapan en temel özellik toplumcu yaşamasıdır. Hem de bilinçli bir biçimde toplumsal değerlerle yaşamasıdır. Toplumsal değerlerini sürekli geliştirerek yaşamasıdır. Bu yönüyle insan ve toplum için eğer bir şey olumlu denilecekse şu ölçüler esas alınmalıdır: Toplumcu ve insani değerleri güçlendiriyor mu? İnsanın toplum olarak bir arada yaşamasını güçlendiren değerler yaratıyor mu? Üretilen maddi araçlar toplumcu yaşamı zenginleştiriyor mu? Toplumcu yaşama yeni boyutlar katıyor mu? Toplum içinde yer alan insani değerleri güzelleştiriyor mu? Bunlar önemlidir.

İnsan toplumsal bir varlık olarak metafizik özellikler de taşır. Ahlaki vicdani özellikler taşır, beğeni özellikleri taşır. İyi ve kötü denen değerler vardır. Tarih boyu toplumun yücelttiği, yükselttiği değerler vardır. Bir de reddettiği değerler vardır. Eğer kapitalizmi değerlendireceksek; insanların geçmişte, binlerce yıllık süreçte ortaya çıkardığı ret-kabul ölçülerine göre bir gelişme yaratıyor mu yaratmıyor mu, iyileştirme, güzelleştirme var mı yok mu, ölçü budur, buna göre değerlendirmek gerekir. Tüm bu ölçülere vurulduğunda kapitalizmin iyi bir sistem olduğu söylenebilir mi?

Kuşkusuz, bilimsel tekniğin gelişmesi insan yaşamını kolaylaştırmıştır. Ama bilimsel teknik kapitalizmden önce de vardı. Kapitalizmde hızlandı. Ama kapitalizmden önce bilimsel, teknik gelişme yoktu, her şey kapitalizmle gelişti, denilemez. Aksine, kapitalizmde ortaya çıkan bilimsel teknik gelişmeler binlerce yıla dayanan gelişmelerin sonucudur. O gelişmeler olmasaydı kapitalizm çağında hızlanan bilimsel teknik gelişmeler olamazdı. Ama kapitalizm öncesi gelişen üretim araçları hiçbir biçimde kapitalizmin yaptığı kadar toplumsallığı dağıtmamıştır. İnsanlık değerlerini çürütmemiştir. İnsanlığın esas olarak iktidarcı, devletçi sömürüyle; şehir, devlet, sömürü sisteminin ortaya çıkmasıyla birlikte toplumsal sorunları baş göstermiş ya da ortaya çıkmıştır. Toplumsal sorunları ortaya çıkaran iktidardır, devlettir, sömürüdür. Kadın üzerindeki egemenliktir. Toplumsal sorunların kaynağı buradadır. En başta da toplumsal yaşamın sürdürücüsü olan kadın üzerindeki erkek egemenliğinin başlamasıyla toplumsal sorunlar ortaya çıkmıştır. Bu açıdan toplumsal sorunların nasıl ortaya çıktığını çok iyi bilmek lazım. Kadın üzerindeki egemenlik ortaya çıkmadan, ataerkil dönem başlamadan, iktidar, devlet ve bunlara dayalı sömürü sistemi ortaya çıkmadan toplumsal sorun görülmemiştir. Doğal toplumdan kaynaklanan sorunlar yok gibidir. Doğanın yarattığı sorunlar vardır. Toplumla doğa arasındaki uyumsuzluktan kaynaklanan sorunlar vardır. Bazı doğal olayların çözülememesi nedeniyle yaşanan sorunlar vardır. Ama bunlar toplumsal sorunlar değildir. Bu bakımdan toplumsal sorunları yaratanın erkek egemenlikli, iktidarcı, devletçi sistem olduğunu çok iyi bilmek gerekir.

Toplumun kapitalizme karşı kendini savunma meşruiyeti vardır

Kapitalizm ise kadın üzerindeki egemenliği azaltmamış, daha da ağırlaştırmıştır. Hiç kimse kapitalizm aşamasında toplumsal sorunların azaldığını söyleyebilir mi? Ya da bilim teknik gelişti, üretim araçları gelişti, bu temelde şehirleşme ortaya çıktı, dolayısıyla toplumsal sorunların ortaya çıkması doğaldır, diye bunlar meşrulaştırılabilir mi? İnsan toplumsal ve düşünen bir varlıksa, bütün bu üretim araçlarını ortaya çıkarıyorsa, o zaman bu toplum, bu insan toplumsal sorunlara da çözüm bulabilir, toplumsal sorunları ortadan kaldırabilir. Bilimsel teknik gelişimle toplumsallık arasında uyum sağlayabilir, doğa ile arasındaki uyumu sağlayabilir. Bu açıdan, "Bilim ve teknik gelişti, bunu geliştirmek için doğayı, toplumu tahrip etmek zorundayız, bunlar doğal gelişmelerdir, gelişmenin yan ürünleridir," denilerek meşrulaştırılamaz. Her şeyden önce kapitalist sisteme ve yarattığı sorunlara böyle yaklaşmak durumundayız. Eğer insansak, insan cinsi olarak toplumla var olmuşsak, toplumsal değerler insanın var oluşunun temeli ise, o zaman temel hassasiyetler bunlar olacaktır. İnsan olarak, toplum olarak bu değerleri bozan her şeye karşı mücadele etme sorumluluğumuz vardır. Varlık nedenimiz bunu gerektirmektedir. Varlığımıza yönelik her türlü saldırı tabii ki buna karşı savunmayı gerektirir. Kapitalizm esas olarak insan toplumu açısından savunmayı gerektiren bir durumdur. Kapitalizm başından itibaren topluma saldırıdır, toplum düşmanıdır. Bu yönüyle de toplumun başından itibaren kapitalizme karşı kendini savunma meşruiyeti vardır.

Toplumu dağıtmadan kapitalizmin gelişmesi mümkün değildir. Kapitalizmin esasına dayanan azami kar, ancak toplum dağıtılıp bireycilik geliştirilerek sağlanabilir. Toplum dağıtılmadan, bireycilik geliştirilmeden azami karın sağlanması mümkün değildir. Toplumsallıkla kapitalizm arasında ters orantılı bir durum vardır. Ne kadar çok toplum o kadar az kapitalizm, ne kadar çok kapitalizm o kadar az toplumdur. Ne kadar devlet o kadar az demokrasiyse, ne kadar çok demokrasi o kadar az devletse, aynı denklem kapitalizm ve toplum açısından da geçerlidir.

Kapitalizmin gelişim aşamasından bugüne kadarki bütün süreçler değerlendirildiğinde kapitalizm geliştikçe toplumun dağıldığını, toplumsal değerlerin zayıfladığını, onun yerine toplumu dağıtan bireyciliğin geliştirildiğini görmek gerekiyor. Kapitalizmin gelişmesinin toplumsal değerlerin, ahlakın ve vicdanın dağıldığı, zayıfladığı ortamda sağlandığı görülmelidir. Toplumsal, ahlaki ve vicdani değerler neydi? Kapitalizm geliştikçe bunlar nasıl zayıfladı? Son yüzyıllardaki gelişmeler değerlendirildiğinde kapitalizmin gelişmesiyle toplumun bozulması, toplumsal değerlerin ortadan kalkması arasında doğrudan bir bağ olduğu anlaşılır. Doğru orantılı bir ilişki vardır. Bu gerçekliğin bilince çıkarılması gerekmektedir. Bu gerçeklik bilince çıkarıldıktan sonra kapitalizm doğru çözümlenebilir. Kapitalizme karşı doğru tutum ortaya konulabilir.

Marks da, Engels de kapitalizmin toplum karşıtlığını görmüşlerdir. Bu bakımdan toplumculuğu savunmuşlardır. Sosyalizmi savunmuşlardır. Kapitalizmin karşısında toplumculuğun, sosyalizmin ortaya çıkması tesadüfi değildir. Ya da bazı insanların kendi keyfine göre ortaya attıkları bir ideoloji, teori, tez değildir. Marks ve Engels'in duruşu ya da önceki ütopik sosyalistlerin duruşları aslında kapitalizme karşı toplumun savunmasını ifade etmektedir. Ütopik sosyalist denen kişiler, çevreler ve daha sonra sosyalizmi bilimsel olarak ortaya koyduğunu iddia eden Marks ve Engels'in ardılları; Roza Luxemburg, Lenin, Mao ve tüm sosyalistler kapitalizme karşı toplumu savunmak için ortaya çıkmışlardır. Kapitalizmin toplum karşıtlığı, toplum düşmanlığı olduğunu görmüşlerdir. Sadece sömürüye, baskıya karşı çıkmamışlar, aynı zamanda kapitalizmin bireyciliğine de karşı çıkmışlardır. Kapitalizmin toplum düşmanı olduğu görüldüğü için, ancak sosyalizmle sömürünün ve baskının ortadan kalkacağını görmüşlerdir. Yani toplumu, toplumculuğu savunmuşlardır. Bu çok çok önemlidir. Demek ki, sosyalistler, kapitalizme karşı mücadele verenler en başta da kapitalizmin toplumu dağıtmasına karşı toplum savunucuları olarak tarih sahnesine çıkmışlardır. Kapitalizmin toplum düşmanlığı karşısında sosyalizmi savunmuşlardır, sosyalist ütopyadan ve gelecekten söz etmişlerdir. Roza Luxemburg ise bunu teorik, bilimsel olarak ortaya koymuştur. Kapitalizmin gelişmesiyle toplumsallık arasındaki bağı ayrıntılarıyla ortaya koymaya çalışmıştır. Bu temelde de yaptığı araştırma, inceleme ve değerlendirme sonucu; kapitalizm toplumu dağıtmadan gelişemez, kapitalizm ancak topluma saldırıyorsa, dağıtıyorsa, bireyciliği geliştiriyorsa gelişebilir, tespitlerine ulaşmıştır.

Bu açıdan kapitalizmin sürekli toplumun var olduğu, dağıtılmadığı alanlara açılım yapması gerekmektedir. Çünkü toplumda manevi değerler öndedir. Maddi değerler önde değildir. Maddiyatçılık önde değildir. Toplumculuk aslında maddiyatçılığı sınırlayan, maneviyata öncelik veren bir karaktere sahiptir. O yüzden kapitalizm tabii ki toplumculuğun var olduğu yerlere saldırır, toplumculuğu dağıtarak maddiyatçılığı, bireyciliği geliştirerek kendisine yeni sömürü alanları açar, yeni sömürü imkanları bulur.

Kapitalizm bisiklet gibidir durdu mu, devrilir

Kapitalizm feodal ve köleci dönemdeki üretim anlayışından, doğal toplumdaki, yine kırdaki, köydeki komünal üretim anlayışından çok çok farklıdır. Kapitalizm sürekli büyümek ister; azami kara dayanır. Kapitalizm bir sömürüdür; sömüren kesimlerin birbiriyle rekabetidir. Bu açıdan kapitalizm büyümediği takdirde ölür. Kapitalizm azami kar yapmadığı takdirde gerilemeye geçer, iflas eder. Bu bakımdan kapitalistler sürekli azami kar peşinde koşarlar. Sürekli yeni sömürü alanlarına koşarlar, kendilerini geliştirirler, büyütürler. Çünkü varlık nedenleri buna dayanır. Büyümedikleri ve durdukları an kapitalizm için ölümdür. Son yıllarda siyasette çok kullanılan bisiklet teorisi var. Bisiklet durdu mu, devrilir. Bu daha çok çatışma alanlarında müzakereler için söylenir. Müzakerelerin durmaması için pedalın sürekli çevrilmesi, bisikletin sürekli ilerlemesi gerekiyor. Pedalın çevrilmediği an devrilir; görüşmeler de durduğu an, müzakereler durduğu an tekrar eskiye dönülür, çatışmalar başlar biçiminde değerlendirmeler yapılmaktadır. Müzakerelerin karakteri de bisiklet teorisiyle ortaya konulmaktadır. Aslında bu teorinin

en fazla geçerli olduğu yer kapitalizmdir. Kapitalizm gelişmez ve ilerlemezse düşer, çöker. Bu kapitalizmin kanunudur.

Emperyalizmden, emperyalist savaşlardan söz edilir. Emperyalist savaşlarla dünya paylaşılmıştır. Paylaşılacak alan kalmadığı için kapitalistler savaşa girmek zorunda kalmışlardır, denir. "Paylaşılmış alanlarda yaşasınlar," demek yetmiyor. Sürekli yeni yaşam alanları bulmaları gerekiyor. Yeni yaşam alanları bulmazsa kapitalizm çöker. Kapitalist işletmeler, kapitalistler çöker. Bu açıdan da, "daha fazla sömürü," derler. Bunu bulamadıkları an ölümleri yaklaşmış demektir. Bu nedenle milyonlarca insanın ölümüne yol açan savaşlar yapmışlardır. Birinci Dünya Savaşı'nda 10-15 milyon, İkinci Dünya Savaşı'nda 30 milyon insanın ölümünden söz edilir. Bunların iki katı da yaralanmalardan söz edilir. Şehirlerin, kasabaların, doğanın yakılıp yıkılmasından söz edilir. Bu nasıl bir cinnet durumudur ki bu kadar insan öldürülüyor, bu kadar doğa tahrip ediliyor? Eskiden de iktidar savaşları vardı. Ama bu defa savaşları bu kadar şiddetli, acımasız, ölümcül hale getiren kapitalizmin karakteridir. Sadece teknikten dolayı bu insanlar ölmüyor. Tekniğin öldürücü gücünün artmasıyla ilgili bir durum değildir. Bu da vardır ama, esas olarak sömürücülerin, kapitalistlerin yeni sömürü alanları kazanma ihtiyacıyla ilgilidir. Bu nedenle acımasızdırlar. Yeni sömürü alanları kazanmak için bütün insanlığı yok etmeyi göze alan bir karaktere sahiptirler.

Kapitalizm Birinci Dünya Savaşı'yla yaşadığı krizi aşmak istemiştir. Fethedecek yeni alanlar bulamayanlar güç dengesine göre fethedecek alanları bölüşüm savaşına girmişlerdir. Daha sonra yaşanan kriz temelinde İkinci Dünya Savaşı'na girmişlerdir. Bu savaşlar çok büyük kayıplara yol açmıştır. Bu kayıplar karşısında tabii ki sorgulama gelişmiştir. İnsanlık bu kayıpları sorgulamıştır. Sistemde kendi içinde bu kayıpları sorgulama ve böyle ölümcül karaktere girmeden sistem nasıl sürdürülebilir arayışları gelişmiştir. Çünkü insan yaşamıdır ve kapitalistler de hedef olmaktadır. Ama bunların, bu ağır sonuçları düzeltme arayışları, sınırlı iyileştirme dışında sonuç vermemektedir. Bir taraftan iyileştirme yaparken diğer taraftan da kapitalizm gelişmektedir. Kapitalizm gelinen aşamada kendini yaşatmak için toplumsallığı dağıtmada derinleşmiştir. Toplumsallığı dağıtmayı derinleştiren araçları, zihniyeti geliştirerek bireyselliği yaygınlaştırıp tüketimi teşvik ederek kendi krizini aşmaya çalışmaktadır. Ama bu, krizin daha da derinleşmesine yol açmaktadır.

20. yüzyılda çok tartışılmıştır; kapitalizmin sürekli bunalımda olduğu söylenmiştir. Sürekli bunalım teorileri ortaya konulmuştur. Kimi çevreler de bunun doğru olmadığını, yanlış olduğunu söylemiştir. Yine devrevi bunalımlardan söz edilmiştir. Ama kapitalizmin, bunalımlı sistem yarattığı kesin bir gerçekliktir. Devrevi midir, sürekli midir, devrevi olanlar nasıl ortaya çıkıyor, sürekli olanlar nasıl toplum yaşamında kendini gösteriyor; bunlar tabii ki çok fazla tartışılan ve değerlendirilen konulardır. Ama şu kesindir; bunalımların daha şiddetli olduğu dönemler görülmektedir.

Kapitalizmin doğası gereği, özellikle bilimsel teknik gelişme imkanının artmasıyla sömürü imkanları daha da artmıştır. Sömürü imkanlarının artması aslında bir yönüyle de toplumu dağıtma, toplumu parçalama, toplumu ortadan kaldırma imkanlarının da artması anlamına gelmektedir. Bu nedenle de eğer kriz kavramı toplumla ilgili bir kavramsa sömürünün, baskının, devletin, erkek egemenlikli sistemin ortaya çıkmasıyla toplumsal sorunların başladığını söylüyorsak, sorunların yoğunlaşmasını da kriz olarak ifade ediyorsak, o zaman krizin esası toplumsaldır. Kapitalizm krizi bir yönüyle de toplumsallık krizidir. Toplumsallık kriziyle bağlantılıdır. Kapitalizm sömürüyü geliştirmediğinde, karı artıramadığında, bu konuda durgunluk ortaya çıktığında krize girmektedir. Krizi aşmanın yolu da tekrar sömürüyü derinleştirmek, kapsamlılaştırmaktır. Bunun yolu da toplumsallığı daha fazla bitirmek, bireyciliği derinleştirmekten geçmektedir. Demek ki krizlerin faturası kesinlikle topluma çıkmaktadır. Toplumsal sömürü, baskı daha da fazlalaştırılarak krizden çıkılmaya çalışılmaktadır.

Kapitalizmin toplumu tüketen aşaması

Eskiden krizden çıkma yeni sömürü alanları açmak ile mümkündü. Yeni toprak alanları bulunarak krizden çıkılmaya çalışılırdı. Dünya bölüşülerek krizden çıkılmaya çalışılırdı. Şimdi böyle çıkılamıyor. Krizden çıkmanın yolu, toplumsal sömürünün derinleştirilmesidir. Bu anlamıyla kapitalizm, toplum ve insanlık düşmanlığı yapmadan, topluma, yani insanlığa saldırmadan kendini geliştiremez, var edemez, krizlerini çözemez.



Küresel sistem artık bir piramit biçiminde vardır, bütün kapitalistler bu piramitlerin basamaklarıdır. Kimi üsttedir, kimi ortadadır, kimi alttadır. Yeni savaş biçimi bu piramidin basamaklarının yer değiştirmesini ifade etmektedir. Yoksa birinin diğerini tümden ortadan kaldırdığı, galebe çaldığı bir savaş değildir. Ya da farklı cephelerin bir araya gelerek bir birini yendiği, tükettiği savaş değildir. Kuşkusuz basamakların yer değiştirme mücadelesinde de sürekli ittifaklar vardır.



Kapitalizm, tüketimi artırmak zorundadır. Bu da maddiyatçılığı, bireyciliği geliştirmekle, toplumsal değerleri dağıtmakla olur. Yükselen değerler artık toplum değerleri değildir. Bireysel değerlerdir. Bireysel değerler de öyle kültür, sanat vb. anlamda niteliğin, insan kalitesinin yükseltilmesiyle ilgili değildir. Maddi değerlerin ele geçirilmesi, tüketim maddelerine erişimdir. Bu nedenle günümüzde marka peşinde koşuluyor, diyorlar. İnsanlar Pavlov'un köpekleri gibi tüketim maddeleri peşinde koşuyorlar, diyorlar. Çünkü insanlar tüketim maddelerine koşmadan, erişmeden, her gün daha fazla alma isteği içine girmeden, eskilerini atıp yeni nesil ürünlere yönelmeden kapitalizmin varlığını sürdürmesi mümkün değildir. Kapitalizm büyümediği zaman dağılır. Büyümek de kapitalizmin kurtuluşu değildir, her gün daha da büyümek kapitalizmi yaşatan olgudur. Daha da büyümek; daha fazla sömürü, toplum düşmanlığı, bireycilik, manevi değerlerin dağıtılması, maddiyatçılığın yüceltilmesi; bütün bunlar da toplumun bitirilmesi, dibe vurmasıdır.

Toplum ve insan düşmanı olan kapitalizm, 20. yüzyılda iletişim ve bilişim teknolojisinin gelişmesi ve toplumu dağıtacak araçları muazzam olarak yaygınlaştırması kapitalizmin insan açısından daha tehlikeli hale gelmesini beraberinde getirmiştir. Yeni gelişen iletişim ve bilişim araçlarıyla toplumsallığın dağıtılması hızlandırılmış, insanlık bitirilme noktasına getirilmiştir. Kapitalizmin bu aşamasına 'tüketim toplumu aşaması' tanımı yapılmaktadır. Aslında doğru tanım, toplumu tüketen aşama denilmesidir. Şu anda toplum tükenmekte, can çekişmektedir. Bu kesinlikle böyledir. Özellikle kapitalizmin geldiği aşama tamamen toplumun tüketilmesini hedeflemektedir.

Artık savaşlar devrevi değil sürekli savaş biçiminde olacaktır

Kuşkusuz kapitalist güçler arasındaki rekabet, mücadele sürmektedir. Dünyanın çeşitli alanlarında etkinlik savaşı verilmektedir. Ama bu etkinlik savaşı gelinen aşamada Birinci ve İkinci Dünya Savaşı gibi cephelerden savaşarak, cephelerden vuruşarak yapılmamaktadır. Artık aynı gemidedirler. Bu açıdan savaşların Birinci ve İkinci Dünya Savaşı gibi cepheden yapılması mümkün değildir. Böyle bir savaş doğrudan kendilerine karşı savaş olur. Bunu çok iyi görmektedirler. Bu açıdan artık savaşın tarzı 20. yüzyıldaki tarzda olmaz. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları gibi savaşlar verilmeyecektir. Ama sistem küreselleştiği için, küreselleşme içinde savaş ve mücadele sürekli olacaktır. Artık savaşlar Birinci ve İkinci Dünya Savaşları gibi ya da diğer bölgesel savaşları gibi devrevi değil, sürekli bir savaş biçiminde olacaktır. Sürekli mücadele içinde olacak bir durumdan söz ediyoruz. Buna düşük yoğunluklu savaş da diyebiliriz. Ama süreklileşen bir savaştır.

Küresel sistem artık bir piramit biçiminde vardır, bütün kapitalistler bu piramitlerin basamaklarıdır. Kimi üsttedir, kimi ortadadır, kimi alttadır. Yeni savaş biçimi bu piramidin basamaklarının yer değiştirmesini ifade etmektedir. Yoksa birinin diğerini tümden ortadan kaldırdığı, galebe çaldığı bir savaş değildir. Ya da farklı cephelerin bir araya gelerek bir birini yendiği, tükettiği savaş değildir. Kuşkusuz basamakların yer değiştirme mücadelesinde de sürekli ittifaklar vardır. Bunlar sadece basamaklarda yer almak, diğerlerini geriletip kendisini öne çıkarmak için yürütülen savaşlardır.

Kapitalizmin yeni dönemdeki savaş tarzını, karakterini de böyle görmek gerekmektedir. Bu yönüyle ne kapitalizmin sorunlarına ne de siyasal ve toplumsal sorunlara geçen yüzyıldaki gibi bakamayız. Siyasal sorunlara böyle bakıldığı zaman yanılgılara düşeriz. İki cephe var deriz, bu iki cepheye göre kendimizi konumlandırırız. Böyle konumlananlar yanılgı içine girerler, çünkü öyle cepheler yoktur. Küresel kapitalizmin dayandığı toplumsal ve ekonomik sistem ilişkilerin, ittifakların sürekli değiştiği, kaygan olduğu bir zemini ifade etmektedir. Öyle katı kamplaşmalar, ilişkiler, sert çatışmalar dönemi geçmiştir. Bugün düşman olan yarın dost olabilir, bugün dost olan yarın düşman olabilir. Bugün dost olanlar yarın karşı karşıya gelebilirler. Bugün karşı karşıya gelenler yarın yan yana gelebilirler. İttifakların nerden nereye kayacağı bazen görülmeden, fark edilmeden değişiklikler ortaya çıkabilir. Eğer sistem mücadelesinin bu karakteri iyi görülüp izlenmezse, derinliklerine inilmezse, yoğunlaşılmazsa, ayrıntılar üzerinde durulmazsa mevcut siyasal durum değerlendirilemez ve doğru adımlar atılamaz. Kaba yaklaşımlarla sadece görünürdekine bakarak tutum almak, siyasal değerlendirmeler yapmak kesinlikle büyük hayal kırıklıkları ortaya çıkarır. Hatta günümüzde psikolojik savaş araçları çok fazla ortaya çıktığından görülenler ve yansıtılanlardan çok, görülmeyenler ve yansıtılmayanlara bakmak gerekiyor. Çünkü iletişim, bilişim çağında mücadele edenler bu araçları yoğun olarak kullanmaktadırlar. Psikolojik savaşı derinleştirmiş, kapsamlılaştırmışlardır. Bu açıdan artık olayları ve olguları değerlendirirken görünmeyen yanlara daha fazla bakmak, görmek ve buna göre değerlendirmek gerekir. Böyle yaklaşım içinde olmayanlar siyasette de, sosyal ve ekonomik yaşamda da hüsrana uğramaya mahkumdurlar.

Reel sosyalizmin dağılması, soğuk savaşın sonlanması sonucu kapitalizm dünyanın sonunun geldiğini ilan etti, tarihin sonu, denildi. Kapitalizm en son ekonomik, toplumsal, siyasal sistem olarak tanıtıldı. Herkesin buna teslim olması çağrısı yapıldı. Neoliberalizm dünyanın sonu oluyordu. Artık neoliberalizm dışında bir ekonomik, toplumsal, siyasal yaşam düşünmek mümkün değildi. Bu çerçevede de dünya kapitalizminin her bakımdan öncüsü ABD olacaktı, ABD bütün dünyaya çekidüzen verecekti. ABD'nin öncülüğünde yeni bir dünya düzeni, yeni bir Ortadoğu düzeni kurulacaktı. Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) denen, bütün Ortadoğu'yu içine alan, kapitalizmin egemenliğinde yeni bir sistem oluşacaktı. Bunlar tamamen hayalci, kapitalizmin geldiği aşamanın karakterinden uzak değerlendirmelerdir.

Reel sosyalizm sorunlu alanları sistemin dışına çıkararak kapitalist sistemi rahatlatan bir rol oynamıştır

Bırakalım kapitalizmin hakim olmasını, kapitalizmin dünyanın son sistemi olmasını; aksine reel sosyalizm çözülünce bütün sorunları da kapitalist sistemin üzerine yıkılmıştır. Aslında reel sosyalizm bir yönüyle sorunlu alanları sistemin dışına çıkararak kapitalist sistemi rahatlatan bir rol oynamıştır. Ama yıkılmasıyla birlikte kapitalizmin bütün sorunları açığa çıkmıştır. Bu anlamıyla bırakalım kapitalizmin tarihin sonu olmasını; son ekonomik, toplumsal, siyasal sistem olmasını, aksine reel sosyalizmin yıkılmasından sonra sistem içi mücadele daha da şiddetlenmiştir. O güne kadar reel sosyalizm karşısında sistem içi belli bir uzlaşma yaşayan, yine sistemin reel sosyalizm karşısında güçlü gösterilmesini sağlamak için topluma sunulan süspansiyonlar, refah devleti, sosyal devlet anlayışıyla toplumsal kesimlere bazı imkanlar tanınması; reel sosyalizmin yıkılması, soğuk savaşın sonlanmasıyla birlikte sona erdirilmiştir. Reel sosyalizmin dağılmasından sonra kapitalist ülkelerin yaptıkları ilk işlerden biri, kendi içlerindeki rekabette birbirlerine üstün gelmek için, o güne kadar Sovyetler Birliği karşısında toplumu ayakta tutmak için sunulan süspansiyonların, sosyal hakların geri alınarak bu imkanların tamamen tekelci kapitalistlerin hizmetine, imkanına sunulması olmuştur. Kendilerine yakın gördükleri tekelci kapitalistlerin diğer uluslararası tekeller karşısında güçlü çıkmasını sağlamak için sosyal harcamalar, bu yönlü ayrılmış fonlar tamamen kapitalist sistemin hizmetine sokulmuştur. Bu da tabii ki toplumsal sorunları ağırlaştıran etkenlerden olmuştur.



Artık savaşın tarzı 20. yüzyıldaki tarzda olmaz. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları gibi savaşlar verilmeyecektir. Ama sistem küreselleştiği için, küreselleşme içinde savaş ve mücadele sürekli olacaktır. Artık savaşlar Birinci ve İkinci Dünya Savaşları gibi ya da diğer bölgesel savaşları gibi devrevi değil, sürekli bir savaş biçiminde olacaktır. Sürekli mücadele içinde olunacak bir durumdan söz ediyoruz. Buna düşük yoğunluklu savaş da diyebiliriz. Ama süreklileşen bir savaştır.



Öte yandan reel sosyalizmin yıkılmasıyla iç mücadele daha da artmıştır. O güne kadar kendi aralarında uzlaşma yapan; Sovyetler'e, Varşova Paktı'na karşı tutum içinde olan kapitalist sistem güçleri bunun ortadan kalkmasıyla birlikte kendi aralarındaki örtük mücadeleyi daha açık hale getirmişlerdir. Böylelikle, "tarihin sonu geldi" safsatası kısa sürede çökmüştür. Reel sosyalizmin yıkılmasıyla birlikte toplumsal direnişlerin biteceği, artık kapitalist sistem karşısında hiçbir direnişin gösterilemeyeceği gibi yanılgılar da bir süre sonra açığa çıkmıştır. Özellikle kapitalizmin kendisini derinleştirmek için toplumu dağıtmaya ihtiyaç duyması, toplumu dağıtma açısından da o güne kadar toplumsallığın var olduğu dinler coğrafyası Ortadoğu'ya hakimiyeti gerekli kılmıştır. Ortadoğu dinler coğrafyasıdır, toplumsallığın coğrafyasıdır. Kapitalizm her yerde kendini hakim kılarken, hakim kılmak için yaptığı müdahaleler sonuç verirken, dinler ve toplumculuğun coğrafyası Ortadoğu kapitalizme karşı direnmektedir. Kapitalizm ne kadar hakimiyet kurmaya çalışsa da tarihsel toplumun, yani dinlerin ve toplumsallığın coğrafyası olan Ortadoğu kapitalizme teslim olmamıştır. Kuşkusuz bu direnişi yürütmede doğru bir öncülük ortaya çıkmamıştır. Dinlerde ve Ortadoğu'da bulunan toplumsallığı saptırarak, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak isteyen radikal İslamcı kesimler bu coğrafyanın toplumsallığını, toplumsal ve kültürel değerlerini kullanarak kendilerini Ortadoğu'da güç yapmak istemişlerdir. Dinlerin toplumsallığını saptırarak öngördükleri iktidarlarının, hakimiyetlerinin aracı haline getirmek istemişlerdir.

Ortadoğu'yu dünya halkları için bir umut haline getirmek mümkündür

Ortadoğu'da ortaya çıkan direnişi El Kaide, DAİŞ ve diğer El Nusra gibi örgütlerin sapkın karakterleriyle açıklamak büyük eksiklik taşır. Ortadoğu'daki toplumsallığı kapitalizmin toplumu dağıtan maddiyatçılığına, bireyselciliğine karşı bir toplumsal tepki olarak da görmek gerekiyor. DAİŞ'in, El Nusra'nın, El Kaide'nin yaptığı; bu gerçekliği görerek, bunu kullanıp toplum desteği alarak kendilerini Sovyetler Birliği'nin dağılması, eski dengelerin yıkılması sonrası güç yapmak istemeleridir. Sovyetler Birliği'nin dağılması sonucu ortaya çıkan siyasal boşlukları değerlendirme girişimidir. Aslında bunu ilk önce Saddam yapmak istemiştir. Daha sonra Saddam'ın başaramadığını yapma, ortaya çıkan boşluğu doldurma hevesine bu defa da bu radikal İslami örgütler kapılmıştır. Özcesi, toplumsal zemini gördüklerinden harekete geçmişlerdir. Kapitalizmin bireyciliğine, maddiyatçılığına karşı Ortadoğu toplumlarının tarihsel, toplumsal, dinsel ve kültürel değerlerine dayanan toplumculuğunu kendilerine göre kullanıp siyasal güç olmak istemişlerdir.

Kapitalizmin tüketim toplumu aşaması, küreselleşmesi Ortadoğu denen ve hala toplumsallığın var olduğu coğrafyanın da kapitalizme açılmasını zorunlu kılmaktadır. Özellikle burada petrolün çıkması, doların burada yoğunlaşmasına neden olmaktadır. Kapitalizm bu noktada hem petrolün hem de doların tekrardan sistem içine akmasını sağlamaya çalışmaktadır. Yani bu yönüyle kapitalizmin krizine bir nevi çare bulmak için Ortadoğu'ya kapitalizmin yüklenmesi vardır. Ancak Ortadoğu'da artık tarihsellik ve

toplumsallık ne 5 bin yıllık devletçi sistemi kaldırmaktadır ne kapitalist sistemi kaldırmaktadır ne de soğuk savaş dönemindeki kamplar arasında kalarak, bu durumdan yararlanarak kendilerini güç yapmış bölgenin despot devletlerini kaldırmaktadır. Ortadoğu toplumları sadece kapitalizme değil, 5 bin yıllık devletçi sistemin yarattığı baskıya, zulme, sorunlara isyan etmiş durumdadırlar. Bu yönüyle kapitalizmle toplumsallığın, dinlerin var olduğu coğrafya arasında tarihsel bir hesaplaşma yaşanmaktadır. Ortadoğu'daki kriz sadece despot ülkelerin, 5 bin yıllık devletçi sistemin ve kapitalizmin krizi değildir. Aslında toplumsallıkla bireyselliğin çarpıştığı bir coğrafya haline gelmiştir. Buradaki toplumsallık direnişini DAİŞ'e, El Nusra'ya bakarak olumsuzlamamak gerekir. Doğru öncülük yapılamadığı için tarih ve toplumsallık bu kesimler tarafından kullanılmıştır. Ama Ortadoğu'daki tarihselliği, toplumsallığı en fazla sahiplenecek veyahut da bu toplumsallığa öncülük yapacaklar gerçek demokratik toplumculardır, sosyalistlerdir. Bu açıdan Ortadoğu gerçek toplumsallığını arıyor, gerçek sosyalistlerini arıyor, toplumculuğun gerçek karakterlerini Ortadoğu'yu çözümleyerek, anlayarak harekete geçirselerdi daha başarılı olurlardı. Ama Ortadoğu'yu doğru anlamadıkları için toplumsallığı da iyi anlamamışlardır. Toplumsallığın gücünün de nereden ve nasıl kaynaklandığını, maddiyatçılığa ve bireyciliğe karşı hangi değerlere dayanarak mücadele edeceklerini göremedikleri için, kaba materyalist bir yaklaşımla, kapitalizme karşı mücadele eden, toplumun, toplumsallığın gerçek değerleri olan, manevi değerleri olan ahlaka, vicdana, tarihsel toplumsal kültüre fazla dayanmadıklarından, kapitalizm karşısında daha baştan kendilerini zayıf duruma düşürmüşlerdir. Bu açıdan Ortadoğu'da yaşanan krizi, Ortadoğu'da yaşanan direnişleri sıradan ele almamak gerekiyor. Aslında 5 bin yıllık tarihin Ortadoğu'da hesaplaşması anlamına gelmektedir. Bir nevi Ortadoğu'da Sümerlerden başlayıp Mısır'da derinleşen sömürücü devletçi uygarlığa karşı, onun Rönesans ve Reform olarak Avrupa'ya taşınması ve giderek iktidarcılığın, devletçiliğin kapitalizmle yeni bir boyut kazanmasına karşı, bugün Ortadoğu'da toplumculukla 5 bin yıllık devletçi lazlanarak iktidar olan statükocu güçler de hala 20. yüzyıl sistemini korumak için sadece halklara karşı değil, Ortadoğu'yu kapitalist sistemin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirmek isteyen güçlere karşı da direnmektedir. Bu durum tabii farklı çelişkileri ve çatışmaları ortaya çıkarmaktadır.

Kapitalist sistemle despotik sistem arasında da bir mücadele vardır. Ama halkların da bu her ikisine karşı mücadelesi sözkonusudur. Bu da Ortadoğu'da karmaşık ilişkileri, ittifakları, güç dengelerini beraberinde getirmektedir. Gericilik ve despotizm direndiğinden bu güçler, sadece uluslararası güçlerin değil halk güçlerinin de karşıtı olmaktadır. Bu durum da çelişkili ve paradoks olarak zaman zaman halk güçleriyle uluslararası güçlerin taktiksel yakınlaşmalarını beraberinde getirmektedir. Ama diğer yandan da halk güçlerinin sadece despot güçlere değil, emperyalist dış güçlere karşı mücadelesi de bu emperyalist-kapitalist dış güçlerle bölge statükocu güçlerinin halklara karşı ittifakını ortaya çıkarmaktadır. Bu yönlü Ortadoğu'daki mücadele çok çelişkili ve karmaşık bir ortamda ilişkilerin, dengelerin, ittifakların düzen kurmak istediler. Daha sonra Kuzey Afrika'da şiddetlenen Arap Baharı, Suriye'ye yayıldı. Suriye'de halk harekete geçti. Bütün bunlar da halkın 5 bin yıllık devletçi sisteme, kapitalist modernist sisteme ve Ortadoğu'da son yüzyılda oluşan despotik devletlere karşı mücadelesini içeriyordu. Ancak bunu kapitalist-emperyalist güçler yönlendirip Ortadoğu'yu kapitalizme açmanın, Ortadoğu'da kendilerine bağlı bir sistem kurmanın fırsatına çevirmek istediler.

Arap Baharı'na müdahale edenler sadece emperyalist kapitalist güçler olmadı. Halkın kapitalizmden, bireycilikten, maddiyatçılıktan ve 22 parçaya bölünmüşlükten rahatsızlığını değerlendiren radikal İslami güçler, daha doğrusu sapkın toplumsallık karakterine sahip güçler de Arap Baharı'na müdahale ederek kendilerini etkin kılmak istediler. Halkların kapitalizme karşı, despotik güçlere karşı tepkisini kendilerini Ortadoğu'da hakim kılmak için değerlendirmek istediler. Bu durum ABD'nin müdahalesini de, Arap Baharı'nı da, halkların isyanını da çok farklı bir karaktere büründürdü. Ortadoğu, tarihinin görmediği en büyük kaosun içine rinden Suriye'de etkili olmak; DAİŞ, El Nusra üzerinde etkili olup onları Kürtlere karşı kullanmak istemiştir. Türkiye'nin politikaları bu kadar açık ve nettir. Türkiye'nin bu politikalarını farklı biçimde değerlendirmek, Türkiye'yi neredeyse oradaki insanlara yardım eden bir ülke olarak görmek gerçekleri 180 derece çarpıtmaktır.

Türk devletinin tüm politikalarının Kürt düşmanlığı üzerine kurulu olduğunu herkes görmüştür

ABD ve İsrail ilk önce El Nusra'nın ve DAİŞ'in saldırılarına göz yummuş, izlemiş, bu saldırılar üzerinden Irak ve Türkiye'de kendi istedikleri sonucu alabileceklerini düşünmüşlerdir. Ancak DAİŞ'in Irak'da ve Suriye'de etkili olmaya başlaması; giderek tam bir Batı düşmanlığı, Hristiyan düşmanlığı yapması; ABD, İsrail ve Lübnan'daki Hristiyanları ciddi bir biçimde kaygılandırmıştır. Bu durum karşısında ABD kendisi de devreye girmek zorunda kalmıştır. Devreye girerken de El Nusra'ya ve DAİŞ'e karşı savaşabilen tek gücün Kürtler olduğunu görmüştür. Çünkü DAİŞ'i



> Türk devleti Kürtlerin güçlenmesini engellemek açısından Kürtlere karşı savaştırabileceği tüm güçlerle ilişki kurdu. Ve o dönemde çok etkin olan, kısa sürede gelişen DAİŞ'e yatırım yaptı. İlk önce El Nusra'yla Suriye üzerinde etkili olmak isterken, daha sonra DAİŞ'le ilişkilerini daha da sıklaştırdı. Bu da iç savaşı daha kanlı, yıkıcı ve işin içinden çıkılmaz hale getirdi. Bu açıdan Türk devletinin Suriye'ye müdahalesinin hiç olmadığı kadar halklara zarar verdiğini, Suriye'nin yıkımına yol açtığını özellikle vurgulamak gerekmektedir.

gerçek demokratik toplumcularını arıyor. Eğer Ortadoğu'nun tarihselliğine, toplumsallığına, dinlerin coğrafyasına doğru yaklaşılırsa, aslında buradaki toplumsallığın büyük gücüne öncülük yapılarak, toplumu dağıtan, toplumu dağıtarak yaşamayı esas alan kapitalizme karşı Ortadoğu'da büyük bir direniş göstermek, bu direnişi başarıya taşımak ve bütün Ortadoğu'yu tüm dünya halkları için bir umut haline getirmek mümkündür. Ortadoğu coğrafyası böyle bir potansiyeli taşımaktadır. İnsanlığın yeniden ayağa kalkması ancak toplumculuğun güçlü olduğu yerde mümkündür. Toplumculuğun ayağa kalkması ancak kökleri üzerinde mümkündür. Bireyciliğin derinleştiği coğrafyada insanlığı ayağa kaldıracak hareketleri beklemek mümkün değildir.

Marks ve Engels Ortadoğu'daki toplumsallığı iyi çözememişlerdir

Kuşkusuz Marks ve Engels toplumculuk adına, insanlık adına bir hamle yapmışlardır. Ama, onların talihsizlikleri Avrupa coğrafyasının toplumsallığa gereken sahiplenmeyi yapamamasıdır.

Marks ve Engels Avrupa'nın, kapitalist modernitenin yarattığı bireyciliği görememişlerdir. Ortadoğu'daki toplumsal değerleri iyi çözememişlerdir. Bu yönüyle de toplumsallığın esas güçleneceği ve esas olarak güç alacağı Ortadoğu'dan uzak kalmışlardır. Eğer kendi düşüncelerini, Avrupa'daki toplumsal hareketleri Ortadoğu'nun toplumsal değerleriyle güçlendirselerdi, daha da anlamlı kılsalardı; sistemin son temsilcisi kapitalizme karşı mücadelenin yoğunlaştığı bir dönemde yaşamaktayız.

Kapitalizm krizini, Ortadoğu'yu kapitalizme açarak, toplumsallığı dağıtarak aşmak isterken, insanlık ve toplumsallık da 5 bin yıllık devletçi sistem ve onun son temsilcisi kapitalist sistemden rövanşı alma, ona karşı mücadele edip insanlığı yeniden tarihsel toplumsal değerleriyle buluşturma mücadelesi vermektedir. Kapitalizme ve iktidarcı sömürücü sisteme karşı direnişin temsilcisi ne El Nusra'dır ne El Kaide'dir ne de DAİŞ'tir. Kapitalizme, devletçi sisteme karşı mücadelenin temsilcisi, Önder Apo çizgisinde yeni paradigmayla kendisini yapılandıran PKK'dir; Kürt halk gerçeğidir. Zaten Önder Apo kendi savunmasını Ortadoğu'nun kapitalizme, Batı'ya karşı savunması olarak ele almaktadır. Ve kendi öncülüğünün de toplumsallığın, Ortadoğu değerlerinin, maneviyatçılığının, moral değerlerinin Batı'nın bireyciliğine ve maddiyatçılığına karşı direnişini temsil ettiğini söylemektedir. Bu yönüyle Ortadoğu'da kapitalizmle tarihsel toplumsallığın temsilcisi olan Önder Apo, PKK ve Kürt halkı arasında gerçekten kapsamlı bir mücadele sürmektedir. Kuşkusuz halkların emperyalizme karşı, despotizme karşı mücadelesi vardır. Öte yandan statükocu iktidarların hem halklarla hem de kapitalist sistemin ihtiyacı doğrultusunda Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesinde kendisini esas almayan uluslararası kapitalist sistemle de sorunları vardır. Geçen yüzyılda, soğuk savaş döneminin koşullarında pakayganlaştığı ve sık sık değiştiği, karmaşıklaştığı bir siyasal mücadele ortamı ortaya çıkarmış bulunmaktadır.

Ortadoğu, tarihinin görmediği en büyük kaosun içine düştü

Ortadoğu'da ABD'nin ilk müdahalesi Irak'aydı. Irak'da Saddam iktidarı yıkıldı, ancak bir istikrar sağlanamadı. ABD Irak'daki çatışmalar sonrasında askeri güçlerini önemli oranda geri çekti. Ancak Arap Baharı'yla birlikte Ortadoğu'nun çehresi farklılaştı. Birinci Dünya Savaşı sonrası kurulan Ortadoğu düzeni Arapları 22 parçaya bölerken, Kürtleri de 4 parçaya böldü. Araplar üzerinde kapitalist emperyalizmin sömürgeciliği hakim oldu. Kürtler üzerinde ise Türkiye, İran, Irak ve Suriye'nin uyguladığı soykırımcı sömürgeci politikalar hakim oldu. Bu açıdan Birinci Dünya Savaşı sonrası oluşan siyasal düzene en fazla isyan eden, karşı çıkan bu iki halktı. Kürtler zaten 45 yıldır bu sisteme karşı itirazlarını yükseltmekte ve mücadele vermekteydiler. Araplar da çeşitli zamanlarda, çeşitli ülkelerde kapitalist emperyalizmin bölgedeki hakimiyetine ve Arap dünyasının 22 parçaya bölünmesine karşı mücadele yürüttüler. Ancak ilk defa Arap Baharı denen halk hareketleriyle toplum tutumunu daha açık ve yüksek sesle ortaya koydu. Mevcut despot iktidarlara karşı bir isyan başlattılar. Bu durumdan kapitalist-emperyalist sistem yararlanmak istedi. Bilindiği gibi Tunus'ta, Mısır'da, Libya'da halk hareketlerini yönlendirip kendi çizgileri doğrultusunda Ortadoğu'da düştü. Arap Baharı'na müdahale ederek hakimiyetini kurmak isteyen kapitalist-emperyalist güçler ve ortaya çıkan kaostan yararlanmak isteyen İsrail çok yönlü müdahalelere girerek Ortadoğu'da kendilerini etkin kılmak istediler. ABD ve İsrail bu savaşın Mısır'da, Libya'da, Tunus'ta olduğu gibi kısa sürede kendi istedikleri doğrultuda şekilleneceğini sandılar. Teşvik ve tahrik ettiler. Suriye bu bakımdan Ortadoğu tarihinin görmediği bir iç savaş yaşadı. Türkiye de devreye girince savaşın karakteri daha da farklılaştı. Türkiye, Suriye'de gelişen bu halk hareketini yönlendirerek, yöneterek Suriye üzerinden Ortadoğu'ya hakim olmak istedi. Öte yandan Kürtlerin güçlenmesini engellemek açısından Kürt düşmanı olabilecek ve Kürtlere karşı savaştırabileceği tüm güçlerle ilişki kurdu. Ve o dönemde çok etkin olan, kısa sürede gelişen DAİŞ'e yatırım yaptı. İlk önce El Nusra'yla Suriye üzerinde etkili olmak isterken, daha sonra DAİŞ'le ilişkilerini daha da sıklaştırdı. Bu da iç savaşı daha kanlı, yıkıcı ve işin içinden çıkılmaz hale getirdi. Bu açıdan Türk devletinin Suriye'ye müdahalesinin hiç olmadığı kadar halklara zarar verdiğini, Suriye'nin yıkımına yol açtığını özellikle vurgulamak gerekmektedir. Öyle sanıldığı gibi Türkiye'nin mültecileri ülkesine aldığı, koruduğu, beslediği gibi bir şey yoktur. Aksine iç savaşın derinleşmesi ve mülteciliğin bu kadar yoğun olmasının nedeni Türk devletinin politikalarıdır. Türk devleti bir taraftan DAİŞ'i, El Nusra'yı destekleyip savaşı yıkıcı hale getirirken, diğer taraftan mültecileri Türkiye'ye çekerek bunun üzeve El Nusra'yı Kürtlerin üzerine süren Türk devletidir. Bu durum Kürtlerin bu güçlere karşı yoğun bir savaş vermesini beraberinde getirmiştir. Öte yandan Kürtlerin yürüttüğü bu savaş dünyada büyük bir sempati yaratmıştır.

Böyle bir saldırı karşısında sessiz kalmak ABD'yi teşhir edeceğinden, ABD bir taraftan teşhir olmamak diğer taraftan da Kürtlerin DAİŞ'e verdiği mücadeleyi kendisine yontmak, kendisinin böyle bir güce karşı mücadele verdiğini göstermek ve bu temelde imajını düzeltmek açısından DAİŞ'e karşı hava saldırılarını başlattı. Bu durum tabii Suriye'de kritik ilişki ve dengeler ortaya çıkardı. Kürtler giderek Kobanê'den, daha sonra Tıl Abyad'tan (Gire Spî), Kuzeydoğu Suriye'den DAİŞ'i atarak etkinliğini geliştirdi. Bu durum karşısında ABD, 'Ben terörizme karşı mücadele veriyorum, DAİŞ'e ve El Nusra'ya karşı mücadele veriyorum,' diyerek Suriye'de meşruiyet arayışı içinde olunca, bu ortamdan Rusya da yararlanarak terörizme karşı mücadele verme adı altında Suriye'ye girmiştir. Özellikle ABD, İsrail, Lübnan'daki Hristiyanlar ve çeşitli çevreler DAİŞ'in ve El Nusra'nın Suriye'de etkili olmasını istemeyip rejimin ayakta kalmasını ehven-i şer olarak görünce, bundan hem rejim ve İran hem de Rusya yararlanarak Suriye'de etkinliklerini artırdı. Bu durum Suriye'de yeni dengeler ortaya çıkardı. Türkiye bu durumda sıkıştı. Kendine bağlı çetelerin de yenileceğini görerek bu defa politika değiştirdi.

Daha önce çeteler üzerinden Suriye ve Ortadoğu'da etkili olmak isteyen Tür-

kiye, çeteleri pazarlama temelinde Suriye politikasında etkili olma, bu temelde Kürtleri sınırlama politikasına yönelmiştir. Beslediği çeteleri bu defa pazarlama yoluyla Suriye'de tutunmaya çalışmıştır. Cerablus'a, Bab'a girmesi de böyledir. Çünkü bu süreçte çeteler Halep'ten çıkarılmıştır. Halep de Suriye rejimi için stratejik bir noktadır. Halep'i ele geçirmeyle birlikte Suriye etkinliğini artırmış, çeteler ise yenilgi sürecine girmiştir. Daha sonra Suriye ve Rusya çeşitli yerlerdeki çetelerin geri çekilmesi karşılığında Efrîn'i de Türkiye'ye peşkeş çekmişlerdir. Böyle kirli bir politika yürütülmüştür. NATO üyesi Türk devleti, ABD'nin, NATO'nun çıkarları temelinde değil de Rusya'nın, rejimin, İran'ın çıkarları doğrultusunda hareket etmeye başlamıştır. Bu gerçeklik, Kürt düşmanlığının Türk devletine neler yaptırabileceğini göstermiştir. Türk devletinin tüm politikalarının Kürt düşmanlığı üzerine kurulu olduğunu herkes görmüştür. Aslında Suriye'deki savaş, çatışmalar, Cerablus ve Efrîn'in işgali, Türk devletinin Kürt düşmanlığı temelinde her türlü ilişki ve ittifaka gireceğini bir daha göstermiştir.

Dikkat edilirse hala Rusya ve Suriye Türkiye'ye mesajlar vererek kendi politikalarını yürütmek istiyorlar. Yakın zamanda Rusya dışişleri bakanının. "Asıl tehlike Fırat'ın doğusudur," demesi; yine mevcut Suriye iktidarının Kuzeydoğu Suriye Federasyonu'nu tehdit etmesi, Türkiye üzerinde yürütülen politikalarla ilgilidir. Türkiye'ye, "Sen bizim politikamız doğrultusunda yürürsen biz de Kürtlere karşı tutum alırız" mesajı vermektedirler. Ya da Kürtlere karşı tutum aldığını göstererek Türkiye'yi yanlarında tutup kullanmak istemektedirler. Şu anda Rusya, Suriye ve İran'ın politikası bu çerçevedir. Diğer yandan İdlib'de Rusya ve Suriye, çetelerin üzerine yürümek isteyince ABD ve Avrupa buna karşı çıktı. Herhalde orada çetelere sahiplenmediler. Ya da ABD ve Avrupa insani dram olacak, göç olacak kaygısıyla Rusya'yı, rejimi uyarmadılar. Efrîn konusunda tutumları bellidir. Türkiye'nin katliamcı politikaları konusunda tutumları bellidir. Esas olarak Rusya'nın Suriye'de çok etkin olmasını engellemeye çalışmaktadırlar. Hatta Türkiye'yle ilişki üzerinden NATO'nun Suriye'de etkisini artırmaya çalışma yaklaşımları da görülmektedir.

Türkiye, NATO'dan çıktığı an bölünmeyle karşı karşıya gelir

Şu bir gerçektir: Türkiye hiçbir zaman NATO'dan çıkmaz. NATO da Türkiye'yi dışlamaz. Türkiye'yi kullanılacak önemli bir ülke olarak görmektedirler. Aslında Türkiye de kendisinin NATO'dan çıkarılmayacağını görerek şantajlar yapmaktadır. "Rusya'yla da ilişki kurarım, şurayla da ilişki kurarım, çok yönlü ilişki de kurarım," diyerek aslında NATO'yu, ABD'yi, Avrupa'yı kendi politikalarına çekmeye çalışmaktadır. Diğer yandan Avrupa ve ABD de bilmektedir ki Türkiye, NATO'dan çıkmaz, çıkması mümkün değildir. Türkiye'nin şantajlarına, dayatmalarına belirli yönden göz yumarlarken, sessiz kalırlarken, Türkiye'yi bazı yönleriyle dikkate alırlarken ama diğer yandan Türkiye'nin NATO'dan çıkmayacağını bilerek Türkiye'yi kendi politikalarında kullanmaya çalışmaktadırlar. Şu açıktır: Türkiye, NATO'dan çıktığı an bölünmeyle karşı karşıya gelir. Türkiye'nin yüz yıldır Kürtler üzerinde, diğer topluluklar üzerinde bu kadar baskı kurmasının, ulus devleti sürdürmesinin nedeni; İngiltere, daha sonra ABD ve NATO'dan destek almasıdır. Türkiye'nin NATO'ya girmesinin de, Avrupa Birliği'ne girmek istemesinin de nedeni budur. Başka türlü Türkiye'nin siyasal birliğini ve toprak bütünlüğünü korumaları mümkün değildir. Türkiye Kürt sorununda hassastır. Bu konuda da en büyük desteği NATO'dan, Batı'dan almaktadır. Ya da Batı'nın, NATO'nun Kürt sorununu kurcalaması, Kürt sorununu kendisine karşı kullanmasının önüne böyle geçmektedir. Kendini kullandırarak Kürtlere yönelik politikalarına destek almaktadır. Bu gerçeklerin bilinmesi gerekiyor. Rusya da kesinlikle Türkiye NATO'dan çıkar hesabı yapmamaktadır. 'Türkiye, NATO'dan çıkar, Avrasya Bloğu'na dahil olur, benimle ittifak yapar' gibi bir beklenti içinde değildir. Türkiye'nin böyle bir adım atmayacağını bilmektedir. Ama sanki bu yönlü isteği ve çabası varmış, Türkiye'yi NATO'dan koparmak istiyormuş, bu nedenle Türkiye'ye yanaşıyormuş gibi bir izlenim yaratarak kendine göre o da Türkiye'yi kullanmaya çalışmaktadır.

Rusya da şunu bilmektedir: Türkiye eninde sonunda NATO'nun içinde kalacaktır, ABD'yle ilişkilerini güçlendirecektir. Bunun dışında farklı bir siyasi gelişmenin olması mümkün değildir. Bu nedenle de şu andaki mevcut Türkiye'nin Avrupa'yla, ABD'yle yaşadığı sorunları ve Kürt düşmanlığını kullanarak Suriye'de yeniden etkinliklerini kurmaya çalışmaktadırlar. Çünkü Türkiye, Suriye'yi en fazla karıştıran, iç savaşı körükleyen ülke olmuştur. Çetelerle bu süreçte çok güçlü bağ kurmuştur. Zaten ilk dönemlerde ABD, Türkiye'yle birlikte bu çeteleri kullanmak istemiştir. Bu temelde Eğit-Donat Projesi uygulanmıştır. Daha sonra bu politikaların sonuç vermediğini gören ABD Türkiye'ye bu yönlü desteğini kesmiştir. Rusya çetelerin arkasındaki esas gücün Türkiye olduğunu bilerek çeteleri çıkarmak için Türkiye'yle kirli politikalar içine girmiştir. Ama son zamanlarda İdlib konusunda ABD'nin, Avrupa'nın tutumu Rusya'yı daha fazla uyandırmış; ABD'nin, Avrupa'nın, NATO'nun Türkiye'yi kullanarak Fırat'ın batısında da etkili olmak istediklerini düşünmüştür. Eninde sonunda Türkiye NATO üyesi olarak ABD'nin, NATO'nun, Avrupa'nın ittifakı olarak hareket edecektir. Suriye'de tümüyle o politikalara endekslenecektir. Ama Rusya yine de Kürt korkusunu kullanarak Türkiye'yi kendileri açısından engel olmaktan çıkarmaya, hatta Halep'te, başka yerlerde olduğu gibi çeteleri temizlemede kullanmaya çalışmaktadır. Ancak Türkiye'yle Rusya'nın karşı karşıya gelme olasılığı da yüksektir. Çünkü Türkiye'nin bulunduğu alanlarda rejimin yeniden hakim olması dayatılacaktır. Türkiye de bunun karşılığında Rusya ve rejimin Kürt karşıtı tutum almasını isteyecektir. Önümüzdeki dönemde bu yönlü politikalar devrede olacaktır. Bu açıdan doğru politika uygulamak için gelişmelerin yakından takip edilmesi gerekmektedir.

Rusya hava sahasını kapattığı andan itibaren Türkiye, Fırat'ın batısından kaçmak durumunda kalır

Suriye'de giderek saflar netleşmiştir. Bir taraftan Kürtlerin bulunduğu alan, Kürtler tabii koalisyon güçleriyle ilişkili. DAİŞ'e karşı mücadelede böyle bir ilişki geliştirmişlerdi, bu ilişki hala sürmektedir. Diğer taraftan Rusya, Suriye, İran bir cephedir. Suriye'nin önemli bölümünde etkilidirler. Diğer bir cephe de Türkiye'dir. Şimdi Suriye'de böyle bir üçe bölünmüşlük vardır. Bu üç cephe arasında ilişkiler de var; ittifaklar da, çelişkiler ve çatışmalar da, karşıtlıklar da. Rojava devrimcileri ve Kuzeydoğu Suriye güçleri kapitalist sistemin geldiği mevcut aşamada, iki kutuplu sert çatışmanın bulunmadığı günümüzde herhangi bir tercih yapma zorunluluğunda olmadan başından beri çok yönlü politika izlemiştir. Rojava Devrimi, Kuzey Suriye Federasyonu, Suriye'nin demokratikleşmesini esas alan, Kürtlerin özgür ve özerk yaşamını hedefleyen bir yaklaşım içindedir. Bu temelde Rusya'yla da, rejimle de, ABD'yle de, herkesle de ilişkidedir. Türk devleti dışındaki güçlerle ilişki içinde Suriye'nin demokratikleşmesini hedeflemektedir. Bu konuda ne ABD'ye ne Rusya'ya ne de rejime angajedir. Her iki tarafa da mesafelidir. Rejim eğer Suriye'nin demokratikleşmesinde adım atar, yerel demokrasi temelinde özerklikleri kabul ederse tabii ki Suriye'nin birliği içinde demokratik çözümde bir uzlaşma sağlanacaktır. Biz Hareket olarak bu tür yaklaşımları doğru buluyoruz, teşvik ediyoruz. Biz zaten şuna inanıyoruz: Suriye demokratikleşirse dış güçlerin kalma gerekçesi ortadan kalkacaktır. Dış güçlerin varlığını ortadan kaldıracak olan, kesinlikle Suriye'nin demokratikleşmesidir. Kürtlerin özgür ve özerk yaşama kavuşmasıdır. Tüm farklı etnik ve dinsel inançların kendi özgünlüğünde özerkliklerini yaşamasıdır. Böyle olursa Suriye'de demokratik çözüm gerçekleşir. Başta Türkiye olmak üzere dış güçlerin Suriye'de kalma gerekçesi ortadan kaldırılır.

Rejim ve Rusya, Türk devletine karşı açık tutum almıyor. Açık tutum alsalar Kürtlerle birlikte Türkiye'yi Fırat'ın batısından atabilirler. Rusya hava sahasını kapattığı andan itibaren Türkiye, Fırat'ın batısından kaçmak durumunda kalır. Ama Rusya'nın şu anda Türkiye'yi Fırat'ın batısından uzaklaştırmak, kovmak gibi bir yaklaşımı yoktur. Rusya, İran ve Suriye eğer Kürtlerle uzlaşsalar, ittifak yapsalar çeteleri de kısa sürede Suriye'nin her tarafından kovup atarlar. Ama Rusya ve Suriye bunu tercih edeceğine Türkiye'yi Kürtlerle tehdit edip çeteleri böyle etkisizleştirmek istiyor. Suriye'de dengeler netleştikçe Türkiye bu dengeler içinde ABD'ye yanaşarak kendisine yer açmak istiyor. Aslında Fırat'ın doğusunu Rusya'yla birlikte tehdit ediyor ama esas olarak ABD'yi ikna etmeye çalışıyor. ABD üzerinde baskı kurarak Fırat'ın doğusunda Kürtlere yönelik yapacağı saldırıda ABD'nin sessiz kalmasını sağlamayı amaçlıyor. Çünkü hava sahası açılmadan, hava kuvvetlerini kullanmadan Türk devletinin Fırat'ın doğusuna girmesi mümkün değildir. Bu yönlü tabii çok kirli ilişkiler ve politikalar uygulanıyor. ABD de Türkiye'yi Kürtlere karşı bir sopa olarak kullanmaya çalışıyor. Rusya ve rejim de aslında benzer politikalar izliyor. Tabii bu durumda Kürtlere öz gücüne dayanıp direnmekten başka yol kalmıyor. Efrîn işgalinde nasıl kirli ilişkilerin devreye girdiğini, dünyanın sessiz kaldığını bildiklerinden, Kürtler en kötü ihtimale göre hazırlanıp direniş içinde olmak istiyorlar. Bir taraftan en şiddetli biçimde bir özsavunmaya, savaşa hazırlanırken diğer taraftan da demokratik çözüm için herkesle ilişki içindeler. ABD'yle de, Rusya'yla da, Suriye'yle de ilişkileri Suriye'nin demokratikleşmesi çerçevesinde sürdürülmektedir. Kürtlerin öyle Suriye'yi parçalama, ayrı devlet kurma gibi bir yaklaşımı yoktur. Aksine, Suriye'nin birliğini demokratik temelde güçlendirme yaklaşımı içindedirler. Suriye'den ayrılmayı Kürtlerin çıkarlarına görmemektedirler. Zaten Rojava Devrimcilerinin çizgisinde devlet anlayışı yoktur. Önder Apo'ya bağlı olduklarını söylüyorlar. Önder Apo çizgisinde devrimi geliştirdiklerini söylüyorlar. O zaman tabii ki devlet olmayı, devletçik olmayı değil de Suriye'nin demokratikleşmesi temelinde Kürt halkının özgürlüğünü, özerkliğini sağlamayı düşüneceklerdir. Devletçi, milliyetçi politikalar çatışma demektir, çatışma da sadece dış güçlerin işine yarar. Bu bakımdan Kürtler çatışmadan yana değildir. Eğer rejim çatışma politikası izlerse bu açıktan açığa kendi sonunu getirmek anlamına gelir. Suriye'ye daha fazla dış güçlerin müdahale etmesine davetiye çıkarmak anlamına gelir. Bu konuda biz de defalarca Suriye rejimini uyardık. Bütün herkesi uyarıyoruz. Oradaki Kürt devrimci güçleri de, bütün devrimci güçleri de uyarıyoruz. Sorunların Suriye'nin demokratikleşmesi temelinde çözümü herkesin çıkarınadır. Rusya'nın da, İran'ın da, Suriye'nin de, ABD'nin de, herkesin çıkarınadır. Kürt düşmanı Türkiye dışında Suriye'nin demokratikleşmesi herkesin çıkarınadır. Demokratikleşen Suriye aslında dünyada herkese nefes aldıracaktır. Çünkü demokratikleşen Suriye Ortadoğu'da da demokratikleşmeyi tetikleyecektir. Böylelikle sadece Ortadoğu için değil, dünya için sorun olan Ortadoğu'daki çatışma, çekişme, sapkın hareketlerin ortaya çıkması demokratikleşmeyle son bulacaktır.



Irak'da da DAİŞ'in geriletilmesi istikrarı getirememiştir. Irak'da istikrarsızlığın bir süre daha süreceği görülmektedir. Daha doğrusu Irak'da demokratik bir anlayış gelişmediği müddetçe, istikrar mümkün değildir. Her ne kadar Irak'ın anayasası biçimsel olarak demokratikleşmeye müsait ise de zihniyet olarak demokratik anlayış olmadığından biçimin içeriği doldurulup tüm etnik ve inançsal toplulukların kendi kendilerini yönettiği, sorunlarını çözdüğü barış ve istikrarın olduğu bir Irak yaratılamıyor.



Demokratik Suriye için adım atılmalıdır

Belki halkların istediği temelde bir demokratikleşme olmayacaktır, ama bir uzlaşmayı kapsayan demokratikleşme olacaktır. Böyle bir uzlaşmaya dayalı demokratikleşme ne Rusya'ya ne Avrupa'ya ne ABD'ye karşıdır, hiçbir devlete karşı değildir. Aslında bir nevi bütün çıkarların demokratik temelde uzlaşmasını sağlayan bir Suriye ortaya çıkacaktır. Şu açıktır: Demokratikleşme yerine eğer Türkiye'nin yaptığı gibi "şöyle ezerim, böyle ezerim" denilirse ya da Suriye'nin yaptığı gibi "ben eskiye dönerim" denilirse, bu tamamen Suriye'de çatışmaları derinleştirecektir. Suriye'de istikrar ve barış ortaya çıkmayacaktır. Böyle bir çatışma ortamı aslında DAİŞ'in ve diğer güçlerin yeniden Suriye'ye davet edilmesi anlamına gelecektir. Ortadoğu daha tehlikeli bir istikrarsızlığa girecektir. Bu yönüyle hiç kimsenin Türkiye'nin tehditlerine boyun eğmemesi, Kürt halkının özgürlük iradesine karşı, Suriye'nin demokratikleşme iradesine karşı olumsuz bir tutum içine girmemesi gerekiyor. Kürtlerle çatışma, kavga, Kürtlerin bulunduğu alanların savaş alanına çevrilmesi Ortadoğu'nun görülmedik bir istikrarsızlık içine sokulması anlamına gelir. İşte o zaman DAİŞ, El Nusra gibi güçler için tarihi fırsat doğar. Onları, Kürtler geriletti. Kürtlerin sadece silahlı güçleri geriletmedi; zihniyeti, demokratik anlayışı ve özgürlük anlayışı geriletti. Kadın özgürlük çizgisi geriletti, Demokratik Ulus anlayışı geriletti. Bütün etnik ve dinsel inançların ve toplulukların özgürce yan yana yaşama anlayışı geriletti. Araplarla Kürtlerin ortak mücadelesi geriletti. Kürtlerle, Süryanilerin, Arapların ittifakı DAİŞ, El Nusra gibi hareketlerin tabansız kalmasının, toplumsal destek almasının önüne geçti. Bu yönüyle böyle bir devrimci gücü, Rojava Devrimi'ni, demokratik Suriye halklarının örgütlü topluma dayandığı demokratik gelişmeyi önlemek, engellemek, bunu tasfiye etmek aslında her türlü gericiliğin ve despotizminin önünü açmaktır. Ortadoğu'yu görülmedik kriz ve kaos içine sokmaktır. Bu bakımdan herkes aklını başına almalıdır. Kuzey Suriye güçlerinin, herkesin üzerinde uzlaşacağı yaklaşımına destek olunmalıdır. Kuzey Suriye'nin önerdiği uzlaşma çerçevesinde bütün güçlerin Suriye üzerinde uzlaştığı yeni bir demokratik Suriye için adım atılmalıdır. Bu adımı atmayan Suriye pişman olur. Bu adımı atmayan Rusya ve İran da pişman olur. Pişman olacakların başında ise ABD ve rejim gelir. Bunlar şimdiye kadar "biz çeteleri gerilettik, güç olduk," derken birden kendilerini içinden çıkamayacakları kriz ve kaos ortamında bulurlar.

Ortadoğu'da istikrarsızlığın temel nedeni dincilik ve milliyetçiliktir

Suriye'de olduğu gibi Irak'da da DAİŞ'in geriletilmesi istikrarı getirememiştir. Irak'da istikrarsızlığın bir süre daha süreceği görülmektedir. Daha doğrusu Irak'da demokratik bir anlayış gelişmediği müddetçe Irak'ı istikrara kavuşturmak mümkün değildir. Her ne kadar Irak'ın anayasası biçimsel olarak demokratikleşmeye müsait ise de ama zihniyet olarak demokratik anlayış olmadığından biçimin içeriği doldurulup tüm etnik ve inançsal toplulukların kendi kendilerini yönettiği, sorunlarını çözdüğü barış ve istikrarın olduğu bir Irak yaratılamıyor. Bir taraftan dincilik, diğer taraftan milliyetçilik Ortadoğu'da istikrarsızlığın temel nedenidir. Aslında Ortadoğu'da tarih boyu farklı etnik ve inanç toplulukları iç içe yaşamış ama hiçbir dönemde etnik ve inanç topluluklarının birbirine bu kadar düşman olduğu görülmemiştir. Bunu yaratan kapitalist modernitedir. Kapitalist modernite etnik milliyetçiliği körüklediği gibi bu milliyetçiliklerin de dini kullanmasını beraberinde getirmiştir. Bu da Ortadoğu'da huzursuzluğun kaynağı olmuştur. Bunu vurgulamak gerekmektedir. Kesinlikle huzursuzluğun kaynağı, Ortadoğu'ya istikrarın gelememesinin nedeni kapitalist modernitedir. Kapitalist modernitenin ulus devletçi tekçi anlayışıdır. Milliyetçiliğin dini kullanma biçimidir. Bunu Irak'da da görüyoruz. Irak'da daha önce Sünniler hakimdi. Şimdi Şiiler hakim. Arap milliyetçiliği daha önce Sünnilik maskesi altında yürütülürken bu defa da Şialık temelinde yürütülmektedir. Mezhepçilik anlayışı bırakılmadığı müddetçe de Irak'da istikrarın oluşması mümkün değildir.

DAİŞ aslında Sünnilerin mevcut durumdan rahatsızlığına dayanan bir harekettir. Irak'da El Kaide de bu temel üzerinde gelişmiştir. DAİŞ zaten El Kaide'nin devamı olarak ortaya çıktı. Hala da DAİŞ'i var eden toplumsal ve siyasal etkenler ortadan kaldırılmış değildir. Irak'da Sünniler tarih boyu etkili olmuşlardır. Siyasal, toplumsal ve ekonomik yaşamda, askerlikte etkili olan, birikimi ve tecrübesi olan bir topluluğun sistem dışı bırakılması tabii ki istikrarsızlık yaratır. Demokratik Ulus anlayışı, demokratikleşme yerine hakimiyet anlayışı olunca istikrarsızlık da kendinden gelir. Irak'da da hakimiyet anlayışı köklüdür. İlk iktidarın, devletin, sömürünün oluştuğu coğrafyadır. Bu bakımdan iktidar, sömürü, devlet ve egemenlik anlayışı bu topraklarda kolay kolay bırakılamaz. Bir karakter haline gelmiştir; bütün yönetici-

lerde, hatta bireylerde bile bir karakter haline gelmiştir. Devletçi sistem kendi karakterini bütün topluma da bireye de yaymıştır. Bu açıdan da hakimiyet anlayışı bırakılmıyor. Farklı etnik ve dinsel kimliklerin özgür ve demokratik yaşamı yaratılamıyor. Buna bir de dış güçlerin müdahalesi, çekiştirmesi girince istikrarsızlık kaçınılmaz oluyor.

Şu anda Irak üzerinde büyük bir mücadele var. Nasıl ki Ortadoğu mücadelesi Suriye üzerinden yürüyorsa Irak üzerinden de yürüyor. Nasıl ki, Suriye üzerinde statükocu güçler olan Türkiye ve İran etkili olmaya çalışıyorsa, Irak üzerinde de İran ve Türkiye'nin etkili olma çabaları sürüyor. Öte yandan petrol parasıyla bir güce ulaşan Suudi Arabistan da Irak'da etkili olmak istiyor. ABD Birinci ve İkinci Körfez Savaşı'yla müdahale ettiği Irak'daki etkinliğini bırakmak istemiyor. Irak'ın, İran'ın etkisine girmesini istemiyor. Bu açıdan da Suudi Arabistan'la birlikte Irak'da etkili olmak istiyor. Dış güçlerin eli de Irak'da istikrarsızlığın kaynaklarındandır. Irak içindeki bir çok siyasal güç de dış güçlerin yönlendirilmesiyle hareket edince de Irak'da sorunlar bir türlü çözülemiyor. Şimdi yeni bir hükümetin kuruluş aşamasında. Bu hükümet bu dış güçlerin mücadelesi ortamında nasıl bir politika izleyecek belli değil. Çünkü İran'ı dikkate almazsa -ki İran, Irak'da iç güç olmuş ve komşusu- ciddi sorunlarla karşılaşabilir. Öte yandan Irak içinde İran'dan rahatsız olan kesimler var. Şialığın bir kısmı İran'dan ayrı düşünüyor. Biraz daha iç dengelere dayanan, biraz daha Arap milliyetçiliğine yakın olan bir kanat var. Suudi Arabistan ve ABD bunların Irak'da daha etkili olmasını istiyor. Zaten daha önceki yönetim de ABD'ye biraz daha yakın duruyordu. Tüm bunlar Irak'daki mücadelenin şiddetli olduğunu gösteriyor. Türkiye zaten hem Sünniler hem de KDP üzerinden Irak'da etkili olmak istiyor. Böyle olunca da Irak'da dengeler çok hassas bir durumda.

KDP kendi iktidar alanını genişletmek için Kürtlerin geleceğiyle oynuyor

Çok farklı, etnik ve siyasal toplulukların bulunduğu coğrafyada demokratik bir irade, etkili demokratik bir güç de çıkamadığı için bütün bu dış oyunları bozacak, etnik ve dinsel milliyetçiliği, mezhepçiliği aşacak bir Irak ortaya çıkarılamıyor. Kürtler aslında Irak'da dinciliği ve milliyetçiliği aşacak temel bir topluluktu. Böyle bir potansiyelleri de vardı. Demokratikleşme konusunda da avantajları da bulunuyordu. Ama Başûrê Kurdistan'da da milliyetçi, devletçi anlayışlardan dolayı Kürtler, Irak'daki bu avantajlarını kullanamadılar. Bütün Irak'ı etkileme, bütün Irak'da Kürtlerin etkisini artırma fırsatı varken bunun yerine dar milliyetçi yaklaşımla birkaç kasaba, şehir elimde olsun, iktidar alanımı daha da genişleteyim yaklaşımı olunca Kürtlerin eline geçen bu tarihi fırsat kaçırılmıştır. Kürtler gerçekten Irak'da çok etkili olabilirdi. Neredeyse Irak'ın politikasını belirleyebilir duruma gelebilirlerdi. Irak üzerinden de Ortadoğu'daki politikaları ciddi biçimde etkileyebilirlerdi. Ama özellikle KDP'nin dar, milliyetçi yaklaşımları ne çağı ne Ortadoğu'yu doğru değerlendirmesi ne de Irak'ı doğru değerlendirmesi olmadığından sonunda Kürtlerin önüne büyük tarihi fırsat çıkmışken, büyük kazanımlar elde edeceklerken eldekilerini de kaybetme durumuna düşmüşlerdir. Ancak buna rağmen hala bu kaybettiren politikalar bırakılmamıştır. KDP hala bunda ısrar ediyor. Demokrasiye ve halkın gücüne dayanacağına dış güçler arasındaki çelişkilerden yararlanarak kendi konumunu güçlendirmeye çalışıyor. Tamamen dış güçler ve bölgesel güçler arasındaki çelişkilere dayanan, bu nedenle de ne zaman kaybedeceği ne zaman kazanacağı belli olmayan riskli bir politika yürütüyor. Kürt halkı üzerinde kendi iktidarı, emelleri ve doğrultusunda kumar oynuyor. KDP kendi iktidar alanını genişletmek için Kürtlerin eline geçen fırsatları çarçur ediyor, Kürtlerin geleceğiyle oynuyor.

KDP, Kürt düşmanlığında öncü Türkiye'yle ilişki temelinde kendini avantajlı ve güç yapmaya çalışıyor. Halbuki Kürt düşmanlığında öncü Türkiye'yle ilişkinin Kürtlere hiçbir zaman faydası olmayacaktır. Türkiye'yle her ilişkinin Kürtlerin zararıyla sonuçlanması kaçınılmazdır. Ama KDP uzun vadeli düşünmüyor,

KDP'nin son dönemdeki politikaları daha da tehlikeli hale gelmiştir. Parastın'la MİT iç içe çalışarak PKK'nin kaldığı yerlerin istihbaratını alıp uçaklarla bombalattırmak istiyorlar. Özellikle PKK yönetimini tasfiye etme noktasında ortaklaşmışlar. KDP içinde bazı kesimler artık MİT'le ortak çalışıyorlar, istihbarat topluyorlar, yer belirliyorlar ve Türk devletinin savaş uçaklarına vurdurtuyorlar. Böyle bir politika olabilir mi? Böyle bir Kürtlük olabilir mi?

hatta orta vadeli bile düşünmüyor; günlük düşünüyor. Topluma dayanmadığı için de kendine göre şu bu güce dayanarak ayakta durmaya çalışıyor. KDP şu anda PKK ve YNK karşısında güçlü olmak için Türkiye'ye dayanıyor. Bu kadar ufuksuz ve kör bir politika izliyor. Kendine göre PKK'yi ve YNK'yi saf dışı etmek için Türkiye'yi kullanıyor. Güya Irak üzerinde baskı kurmada Türkiye'yi kullanmaya çalışıyor. Bu politika iflas ettiği halde hala bunda ısrar ediyor. Geçmişte Maliki karşısında Türkiye'yle bir olup Irak karşıtı politika izlemişti. Bunun sonucu olarak Irak'la karşı karşıya gelmişlerdi. Yine Türkiye'nin sessiz kalacağını düşünerek bağımsızlık referandumu yaptı. Bir nevi Türkiye ilk önce sessiz kalarak KDP'yi buna teşvik etti. Irak'la karşı karşıya getirdi. Sonra Irak ve İran'la birleşerek Kürtlerin en temel güç kaynağı olacak Kerkûk Kürtlerin elinden çıkarıldı. Bu tamamen bir Türkiye oyunuydu. Ama KDP, Kerkûk'ün ve birçok yerin kaybedilmesinden sonra Türkiye'nin bu politikasını görüp tutum alacağına, Türkiye'yle daha fazla işbirliği içine girdi. Hatta öyle ki Türkiye'yle birlikte PKK'yi tasfiye etme politikalarına yöneldi. Yine Rojava Devrimi düşmanlığı yaptı. Tabii ki Rojava Devrimi düşmanlığı yapmak da PKK düşmanlığı yapmak da aslında Türk devletinin politikalarının uzantısı olmaktır. Kürt düşmanlığında öncü bir devletin parçası haline gelmektir. Bunun ne milliyetçilikle ne Kürtlükle, hiçbir şeyle alakası yoktur. Bu kör ve günlük çıkarların hiçbir Kürt'e faydası yoktur.

Başûrê Kurdistan işgal altındadır

Kürt düşmanlığında öncü Türkiye'nin ekonomik krizden kurtulmasını sağlayan da KDP'dir. Türkiye'yi yıllardır ekonomide besleyen, Türkiye'nin ucuz kazanç elde etmesini sağlayan KDP'nin politikalarıdır. KDP, Başûrê Kurdistan'ı Türkiye'nin pazarı, sömürü alanı haline getirmiştir, sömürgesi haline getirmiştir. Bırakalım yeni sömürge olmayı tam bir sömürge durumundadır. Kazançlarının % 70-80'nini Türkiye yiyor. KDP'nin eline geçen gelirlerin sadece %20-30'u Kürtlerin elinde kalıyor. Türkiye'yle ilişkilerde öyle bir çark kurmuşlar ki, bundan Türkiye ve KDP kazanıyor, ama Kürtler kaybediyor. KDP, Türkiye'yle kurduğu ilişkide kendisini zengin ediyor, ama Kürt halkının ve Irak'ın imkanlarını Türkiye'ye peşkeş çekiyor. Hem de Kürt düşmanı Türkiye'ye bunu yapıyor. Türkiye de ele geçirdiği bu zengin imkanlarla Kürt soykırımı politikası yürütüyor, Rojava Devrimi'ni bastırmak istiyor. KDP sadece Türkiye'yle girdiği siyasi ilişkiyle Kürt düşmanlığı yapmakla kalmıyor bir de ekonomik ve siyasi olarak destek vererek, Türkiye'nin ekonomik ve siyasi krizini gidererek Kürt düşmanlığına destek oluyor. Eğer KDP, Türkiye'ye destek olmasaydı Kürt sorunu Bakurê Kurdistan'da çözülebilirdi. Türk devleti, KDP desteğiyle Kürt sorununda çözümsüzlükte ısrar etti. En zor dönemde sayın Barzani'yi kongresine, bilmem yanına çağırdı. Ne zaman Kürtler karşısında sıkışsa Barzani'yi ve KDP'yi kullandı.

KDP sadece Irak halkları için olumsuz rol oynamıyor, Kürtler için de olumsuz rol oynuyor. Şu anda Başûrê Kurdistan işgal altındadır. Türk devleti her yere, ta Başika'ya kadar üslerini kurmuştur. Bu üslerini tabii ki Irak siyaseti üzerinde etkili olmak için kullandığı gibi aslında Başûrê Kurdistan üzerinde hakimiyetini kullanmak, baskısını sürdürmek için kullanıyor. Bu kadar askeri üs demek o bölgede askeri hakimiyet demektir, askeri kontrol demektir. Hele Türk devleti gibi bölge gücü olan bir devlet eğer Başûrê Kurdistan'da bu kadar askeri üsse sahipse orada KDP'nin iradesi ve kişiliği olamaz. KDP, Türk devlet politikalarının işbirlikçi uzantısı, kuklası olmaktan çıkamaz. Şu andaki durum budur. Zaten KDP'nin, Türkiye'yle birlikte PKK düşmanlığı yapması politikalarının ne kadar yanlış olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Türk devletinin Bakurê Kurdistan'da izlediği politikalar açıktır. Şehirleri yakıp yıkmıştır. Bütün siyasetçileri, belediye eşbaşkanlarını zindana atmıştır. Kürtlük adına ne varsa kökünü kazımak istiyor ama KDP bu Türkiye'yi bırakmıyor. Böyle bir Türkiye'nin, Kürt halkına karşı soykırım izleyen Türk devletinin politikalarına ekonomik ve siyasi destek veriyor. Türk devletinin Kürt düşmanı politikalarını meşrulaştıran KDP'dir. Bu nedenle Türk devleti, "ben Kürtlere düşman değilim, PKK'ye, terörizme düşmanım", diyerek Kürt soykırımını bu maskeyle yürütüyor, KDP de buna alet oluyor. Bu gerçekliğin çok açık ve net görülmesi gerekiyor. Bunun KDP'ye, Kürtlere faydası yoktur. Bu politikanın bırakılması gerekiyor. Bu politika herhangi bir devletle bilmem şunla bununla doğal komşuluk ilişkisi falan değildir. Böyle bir komşuluk batsın, böyle bir komşuluk ilişkisi olmasın. KDP Türkiye'yle ilişkisini kessin, bakalım ne olacak? KDP bundan zararlı çıkmaz. Çünkü bunun alternatifi Kürtlerin birliğidir. Kürtler birlik olduğu takdirde Türkiye'ye karşı da İran'a karşı da herkese karşı da rahatlıkla mücadele ederler. Artık 21. yüzyılda Kürtlerin mücadele etme gücü vardır. Ama bu politikalar herkese kaybettiriyor. Bütün Kürtlere kaybettiriyor. KDP'nin politikaları nedeniyle Şengal'deki Kürtler bile bir statü kazanamadılar. Eğer KDP bu yönlü politikalar izlemeseydi oradaki Kürtlere birlikte, YBŞ'yle birlikte ortak hareket etseydi şu anda Şengal özerkliğini kazanırdı. Bunun KDP'ye zararı olmaz, faydası olurdu; bütün Kürtlere faydası olurdu. Irak'ın demokratikleşmesinde Şengal rol oynardı. Kürtlerin Irak'da da güvencesi demokratikleşmedir. Kürtler demokratikleşme doğrultusunda politika izlemiyorlarsa kazanımlarını güvenceye alamıyor demektir. Nitekim Kerkûk kaybedildi. Eğer demokratikleşme olsaydı, Irak'ın demokratikleşmesi için çaba sarf edilseydi şu anda sadece Kerkûk ve 140. maddedeki tartışmalı bölgeler değil tüm Irak'da Kürtler etkili olurdu. Ama demokratikleşme olmayınca güvence yoktur. Demokratikleşmenin geliştiği bir ülkede milliyetçilik olmaz; halkların hakları kabul edilir. Devlet halkların haklarını ezmek için başka güçlerle işbirliği yapamaz. Irak demokratikleşse niye Türkiye'yle birlikte Kürt düşmanlığı yapsın. Demokratikleşmenin olduğu yerde milliyetçilik ölür; tüm etnik ve inanç toplulukları demokratik haklarını kazanırlar. KDP bunu göremiyor. Bunu görmekten uzak bir yaklaşım içindedir.

KDP'nin, Türkiye'yle YNK'yi yakınlaştırma politikası YNK'yi bitirme politikasıdır

KDP sadece PKK'ye karşı değil, YNK'ye karşı da düşmanlık yapıyor. YNK'yle de düşmanlık içinde. Türkiye'nin desteğiyle YNK'yi saf dışı etmek istiyor. Diğer örgütleri saf dışı etmeyi istiyor. Böyle bir politika olabilir mi? Şu anda kendisi Türk devletiyle birlikte PKK'ye karşı ortak tutum alıyor. PKK'yi tasfiye etme politikaları yürütülüyor. Şimdi buna YNK'yi de ortak etmek istiyorlar. Bu konuda en fazla da KDP, YNK üzerinde baskı yapmak istiyor. YNK'yi Türkiye çizgisine getirmek istiyor. Aslında böyle yaparak YNK'yi de bitirmek istiyor. KDP'nin, Türkiye'yle YNK'yi yakınlaştırma politikası YNK'yi bitirme politikasıdır. Diğer bütün Kürt örgütlerine de böyle yaklaşıyor. İranlı, Rojhilatlı Kürt örgütleriyle ilişkisi de tamamen onları satma üzerinedir. İran üzerinde politika yürütmek

Şu anda KDP Türk devletiyle birlikte PKK'ye karşı ortak tutum alıyor. PKK'yi tasfiye etme politikaları yürütülüyor. Şimdi buna YNK'yi de ortak etmek istiyorlar. Bu konuda en fazla da KDP, YNK üzerinde baskı yapmak istiyor. YNK'yi Türkiye çizgisine getirmek istiyor. Aslında böyle yaparak YNK'yi de bitirmek istiyor. KDP'nin, Türkiye'yle YNK'yi yakınlaştırma politikası YNK'yi bitirme politikasıdır. Diğer bütün Kürt örgütlerine de böyle yaklaşıyor.

için onlarla ilişkileniyor. Zaten İran da on yıllardır Kürt örgütlerini böyle kontrol ediyor. Dış güçlere dayalı politikalar Kürtlere zarar vermekten başka bir sonuç vermiyor. Türk devleti hiç Kürtlerin hayrına politika izleyebilir mi? Türk devletinin tüm politikalarının Kürt düşmanlığı üzerine kurulu olduğu açıktır. Bunu görmemek körlüktür. Bunun zararlarını KDP de herkes de görür. Eğer hala bunun zararlarını görmüyorlarsa PKK ayakta olduğu içindir. KDP'nin etkisizleştirmek istediği PKK etkisizleşirse, tasfiye olursa kendisi de etkisizleşir ve tasfiye olur. Hiç kendilerini kandırmasınlar. Başûrê Kurdistan federasyonu bile PKK'nin varlığı ortamında oldu. PKK'nin varlığı olmasaydı Türkiye Başûrê Kurdistan federasyonunun varlığını kabul etmezdi. Zaten kabul edilişleri 5 Kasım 2007'dir. Bush-Erdoğan görüşmesinden sonra olmuştur. ABD'den, PKK'yi tasfiye etme desteği aldıkları için Başûrê Kurdistan'ı kabul etmişlerdi. Ama bu da taktiktir. Eğer amaçlarına ulaşır ve şayet PKK tasfiye olursa bu kabuller de ortadan kalkar. Kerkûk olayında nasıl tehdit ettiklerini biz biliyoruz; herkes gördü.

MİT ile Parastın'ın en temel ortak çalışması PKK'yi tasfiye etmedir

KDP'nin son dönemdeki politikaları daha da tehlikeli hale gelmiştir. Parastın ile MİT iç içe çalışarak PKK'nin kaldığı yerlerin istihbaratını alıp uçaklarla bombalattırmak istiyorlar. Özellikle PKK yönetimini tasfiye etme noktasında ortaklaşmışlar. KDP içinde bazı kesimler artık MİT'le ortak çalışıyorlar, istihbarat topluyorlar, yer belirliyorlar ve Türk devletinin savaş uçaklarına vurdurtuyorlar. Böyle bir politika olabilir mi? Böyle bir Kürtlük olabilir mi? KDP istese bunların hepsini engeller ama göz yumuyor. Parastının içindeki bir kesimin Türkiye'yle böyle bir ilişki yürütmesine göz yumup onay veriyor. Zaten ele geçen MİT'çiler, KDP'yle ilişkilerinin olduğunu, KDP'nin kendilerine her türlü bilgi verdiğini ve kolaylık sağladığını söylemişlerdir. Yakalanan MİT'çiler en iyi ilişki içinde oldukları iki gücün, KDP ve Romanya olduğunu söylemişlerdir. Türkiye'nin, MİT'in KDP'yle ilişkisinin iyi olmasının PKK dışında başka bir nedeni var mı? Başka bir nedenden dolayı bu ilişkinin iyi olduğu söylenebilir mi? Tamamen PKK düşmanlığı ve tasfiyesi üzerine kurulmuş ilişkilerdir. MİT ile Parastın'ın en temel ortak çalışması PKK'yi tasfiye etme çalışmasıdır. PKK yönetimine darbe vurma çalışmasıdır. Bunlar açığa çıkmış ve netleşmiştir. Kürt halkının ve kamuoyunun bu konuda duyarlı olması gerekmektedir.

KDP, Irak üzerinde Türkiye desteğiyle baskı kurarken Başûrê Kurdistan'da da aynı politikayı yürütüyor. Cumhurbaşkanlığı seçiminde daha önce var olan uzlaşının tersine hareket etmiştir. Irak'da cumhurbaşkanlığının YNK'ye verildiği biliniyor. Bölge başkanlığı KDP'ye, Irak cumhurbaşkanlığı YNK'ye; öyle bir uzlaşma yapılmıştı. Şimdi bunu bozarak Irak cumhurbaşkanlığını da almak istedi. Bu aslında tümden YNK'yi etkisizleştirme politikasıdır. Kuşkusuz bunu Irak da, YNK de, İran da kabul etmedi. KDP'ye bağlı birisinin cumhurbaşkanı olmasını aslında Suudi Arabistan ve benzeri ülkeler de kabul etmemiş olabilirler. Çünkü Türkiye'nin Irak'da güçlenmesiyle İran'ın Irak'da güçlenmesi arasında aslında çok büyük bir fark görmemektedirler.

KDP sürekli böyle kriz çıkararak, baskı yaparak kendi politikalarını uygulatmaktadır. KDP'nin şu andaki politikası; sorun ve kriz çıkararak tavizler koparmak üzerinedir. Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'de ve dünyada izlediği politikanın bir benzerini şimdi KDP de taklit etmektedir. Zaten KDP artık AKP'nin taklidi bir parti haline gelmiştir. Onun gibi sürekli baskı uygulayarak, bastırarak muhalifleri susturmaya çalışmaktadır. Ancak bu KDP'nin güçlülüğünden değil güçsüzlüğünden ileri gelmektedir. KDP şantajla, tehditle dış güçlerin desteğini alarak kendisini güç yapmak istese de bu politika birçok güç tarafından kabul edilmemektedir. Irak, İran ve Başûr'daki Kürtler rahatsızdır. Dış güçlerin de KDP'nin politikasından çok memnun olduğu söylenemez. KDP eskiden İsrail'le çok fazla ilişkiliydi. Şu anda İsrail'den çok Türkiye denetimine giren bir politika izlemektedir. Bu da aslında bir rahatsızlık yaratmaktadır. KDP'nin kaderini Türkiye'ye bağlaması, Barzani'nin kaderini Erdoğan'a bağlaması aslında çok trajik bir durumdur. Türkiye için, belki soykırımcı sömürgeciler için

bu politikanın bir anlamı olabilir ama Kürtler için hiçbir anlamı olmayan, kaybettiren bir politika olduğu açıktır.

Irak'da hükümetin kurulması tabii ki Irak'daki durumu giderek daha da netleştirecektir. Aslında şimdiye kadar birçok politika muğlak kalıyordu. Herkes çok fazla rengini belli etmek istemiyordu, ama giderek Irak'daki politik tutumlar netleşecektir. Irak, KDP'yi hükümet içine alarak kontrol etmeye çalışsa da KDP, hükümet içindeki varlığını Irak üzerinde baskı ve şantaj aracı olarak kullanmaya devam edecektir.

Irak'daki diğer bir konu ise Şengal'in durumudur. Şengal üzerinde de Türk devletiyle KDP'nin ortak politika yürüttüğü görülmektedir. Zaten Şengal koordinasyon üyesi Mâm Zeki Şengali'nin de Türkiye-Parastın ilişkisiyle katledildiği yönünde bilgiler gelmektedir. Ancak Êzidîlerin belli düzeyde öz örgütlenmeleri ve özsavunma güçleri vardır. Her ne kadar Irak ordusuna bağlı Haşdi Şabi, Êzidîler üzerinde baskı, tehdit politikası uygulasa da, yaşanan istikrarsızlıktan dolayı Irak devletinin Şengal üzerine gitmesi kendi çıkarına değildir. Son zamanlarda bazı yerlerin YBŞ'ye bırakılmasının Irak'ın Êzidî politikasında bazı değişikliklere gideceğini göstermektedir. Şengal'in özerkliğinin Irak'ın aleyhine olmayacağı, Irak'da Êzidîlerle sorun yaşamanın Irak devletine faydasının olmayacağı görülerek bugüne kadar uyguladıkları baskı politikası yerine uzlaşma politikasına yönelme eğilimleri görülmektedir. Bu tabii net bir durum değildir ama bazı veriler bunu göstermektedir. Eğer böyle bir gelişme olursa bu tabii Şengal'de Êzidîlerin kendi statülerini oluşturmada yeni bir fırsatın ve imkanın doğması anlamına gelecektir.

Türkiye ve KDP varlıklarını Özgürlük Hareketinin tasfiyesine bağlamışlar

Medya Savunma Alanları'nda Türk devletiyle şiddetli bir savaş sürmektedir. Türk devleti belirli yerleri işgal etmiş olsa da düşündüğü gibi ilerleyememiştir, işgalini yaygınlaştıramamıştır. Gerilla fedaice direnmektedir. Türk devletine işgal alanlarında büyük darbeler vurmaktadır. Her ne kadar KDP'yle Türk devleti ortaklaşarak bu işgali yaygınlaştırmak, bu işgali yaygınlaştırarak gerillayı Medya Savunma Alanları'nda etkisizleştirmek isteseler de gerillanın direnişi bu politikaları boşa çıkarmıştır. Ancak şu anlaşılıyor ki, Türkiye ve KDP varlıklarını Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesine bağlamışlardır. Bu saldırıların süreceği anlaşılmaktadır. Buna karşı da gerilla direnecektir. Önümüzdeki yılda Türk devletiyle gerilla arasındaki savaş Medya Savunma Alanları ve Başûrê Kurdistan'da daha da yaygınlaşarak sürecektir. Türk devleti tarafından bütün Başûrê Kurdistana yönelik bir işgal saldırısının gelişmesi, bunun karşısında gerillanın bütün Başûrê Kurdistan'ı bir direniş alanı haline getirmesi olasılığı bulunmaktadır. Türk devletiyle KDP ilişkileri, gerilla savaşının böyle bir yayılma göstereceğini ortaya koymaktadır. Türk devleti, geliştirdiği saldırılarla PKK'yi tasfiye etmeyi düşünürken, Kürt Özgürlük Hareketi, Başûr halkı dahil tüm Kürt halkı açısından Türk devletini Başûr'da bataklığa sürükleyip yenilgiye uğratma fırsatı ve savaşı haline gelecektir.

İran, Ortadoğu'nun en eski devletidir. İran tarih boyunca da kendisini güçlü tutmak için sürekli dış politikada aktif olmuştur. İran coğrafyasının doğası da bunu gerektirmektedir. Aktif olmayan bir İran kuşatılmayla karşı karşıya kalabilir. Coğrafyasının konumu bu karakterdedir. Zaten Türk devletiyle tarihi bir siyasi mücadele içindedirler. İran İslam devrimiyle birlikte Ortadoğu'ya yüzünü daha fazla dönmüştür. İran, devrimden bu yana Ortadoğu'daki istikrarsızlık temelinde kendi varlığını sürdürme politikası sürdürmektedir. Bu bakımdan dışardaki istikrarsızlığı körükleyen ve istikrarsızlığın sürmesini sağlayan bir politika yürütmektedir. Bu politika ister istemez Türkiye'yle, Suudi Arabistan'la, yine bölgede hakimiyet kurmak isteyen uluslararası güçlerle İran'ı karşı karşıya getirmektedir.

ABD ve NATO, İran'ı sınırlama politikası yürütmektedirler

İran'ın ise Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı ortamında daha da aktifleştiğini görüyoruz. Zaten Irak'da Saddam'ın yıkılması, nüfus çoğunluğu olan Şiilerin iktidara gelmesiyle birlikte İran'ın Irak'da da etkisi arttı. Irak üzerinden Suriye'ye ulaşma imkanı ortaya çıktı. Suriye savaşında da aslında en aktif savaşan İran'a bağlı Hizbullah ve İranlı milislerdir. Bu yönüyle Suriye üzerinde de İran'ın etkisinin arttığını görüyoruz. Tüm bunlar tabii ki İran'la Ortadoğu'da bölgesel mücadele veren Türkiye ve Suudi Arabistan'ı rahatsız eden konulardır. Bir dönem Suudi Arabistan'la Türkiye, İran'a karşı ortak tutum takınıyordu. Ama daha sonra Türkiye'yle Suudi Arabistan'ın arası açıldı.

> İran tarihi ve coğrafyası her zaman farklı etnisitelere, kimliklere, inançlara daha açık olmuştur. Bu yönüyle tamamen etnik milliyetçiliğe, tek ulusa dayalı politika İran tarihine, coğrafyasına terstir. Bu politika İran açısından hayır getirmez. İran'ın çözülmesiyle sonuçlanabilir. Bu gerçekliği İran'ın bir kesim aydınları da siyasetçileri de bilmektedir, ama şovenizmin, milliyetçiliğin ve ulus devlet anlayışının gözü kördür. Böyle bir zihniyete saplananlar her türlü şoven milliyetçi politikaya yönelebilirler. Sonunda ölüm de olsa bu politikada ısrar edebilirler.

Mısır, Suudi Arabistan ABD desteğiyle hem Türkiye'ye karşı hem İran'a karşı ortak tutum içine girdiler. Şu anda ABD'nin en önemli amaçlarından biri İran'ın Ortadoğu'daki etkisini azaltmaktır.

Kuşkusuz Ortadoğu'da statükonun tek koruyucusu sadece İran değildir, esas olan Türkiye'dir. Ama Türkiye hala NATO üyesi ülke olduğundan belli düzeyde kontrol edebildiklerini düşünmektedirler. Ama İran açısından böyle bir durum yoktur. Bu yönüyle ABD ve NATO, İran'ı sınırlama politikası yürütmektedirler. Son zamanlarda ABD'nin İran aleyhine açıklamalar yapması, baskı yapması, İran'a yaptırımları gündeme getirmesi tamamen İran'ı Suriye ve Irak'dan çıkararak, Ortadoğu'daki etkisini azaltma, sınırları içine sıkıştırma, sonradan da yürüteceği baskı ve ambargolarla sınırı içinde halkın tepkisini artırıp İran'da kendine yakın bir rejim yaratma politikası izlemektedir.

Şu anda ABD'nin İran'a yönelik politikası budur. Hem Suriye'den hem Irak'dan çıkarma politikası izlenmektedir. Bu yönlü Suudi Arabistan'la ve hatta Türkiye'yle ilişki içindedirler. Rusya'yı da İran'a yönelik politikada engel olmaktan çıkarmaya çalışmaktadırlar. Rusya da bir yönüyle İran'ın Suriye'de etkisinin zayıflamasını istemektedir. Çünkü Suriye'de İran'ın etkisi zayıflarsa Rusya'nın etkisi daha da güçlenecektir. Bu yönüyle Ortadoğu'daki politikalar çok kaygandır. Bir yerde ilişki içinde olan, diğer yerde karşı karşıya gelebilmektedir. Ortadoğu'da mevcut durumda Suriye'de ilişkide içinde olanlar, Irak'da da ilişki içinde olacaklar anlamına gelmiyor. Suriye'de ilişki içinde olanlar Irak'da karşı karşıya gelebilir. Suriye'de karşı karşıya olanlar Irak'da ortak politika yürütebilirler. Bu yönlü birçok veri bulunmaktadır. ABD, İran üzerinde baskı yaparken Avrupa Birliği biraz daha farklı bir politika izlemektedir. Özellikle Avrupa Birliği içinde Almanya ve Fransa'nın İran'la ilişkileri sıkıdır. Yoğun yatırımları vardır. Zaten İran üzerinde Almanya politikası farklıdır. Almanya başından itibaren, sadece ABD'den değil, Avrupa Birliği'nden de farklı bir İran politikası izlemiştir. Bu politikayı 'Eleştirel Diyalog' olarak tanımlamıştır. Yani İran'a karşı hem eleştirme hem de diyalog içinde olma politikası yürütmüştür. Tabii bunun temelinde de ekonomik nedenler var. Yine Almanya'nın Ortadoğu'da izlediği tarihsel politikayla bağlantısı var. Almanya geç bir emperyalist ülke olarak işgal ve sömürge alanları oluşturamadığından hep yarı sömürgeler ya da devlet olmuş ama ekonomik olarak zayıf olan ülkeler üzerinden Ortadoğu'ya girmek istemiştir. Bunun en somut ifadesi Osmanlı İmparatorluğudur. Şimdi de benzeri bir politikayı İran üzerinde yürütmektedir. Şu anda Avrupa Birliği'nin en temel ülkesi Almanya olduğundan bu politika Avrupa Birliği politikalarını da yansıtmaktadır. Avrupa Birliği, ABD'den biraz daha farklı, hem eleştiren hem bazı kısıtlamalar koyan ama diğer taraftan da siyasi ve ekonomik ilişkilerini de belli düzeyde sürdüren bir politika yürütmektedirler.

ABD'nin, İran politikasını tabii doğru anlamak lazım. Bu konuda ABD İran'a askeri müdahalede bulunarak İran'daki rejimi yıkacak, kendine bağlı bir rejim kuracak, böyle bir beklenti içinde olmak yanılgılara götürür. ABD'nin ne böyle bir politikası var ne de böyle bir politikanın İran'da sonuç alması mümkündür. ABD daha çok İran'ın dışardaki etkisini kırarak kendi sınırları içine çekilmesini sağlamak, orada da sosyal ve siyasal problemleri ağırlaştıran bir baskı uygulayarak sonuç almak istemektedir. Eğer İran üzerine bir politika izlenecekse ABD'nin politikasının bu yönlü olduğunu bilmek gerekiyor. Eğer İran'ın demokratikleşmesini isteyenler varsa, İran'ı değiştirmek isteyen devrimci demokratik güçler varsa politikalarını bir dış müdahale üzerine değil de İran içinde halkın toplumsal, siyasal, ekonomik anlamdaki muhalefetiyle bütünleşme, bunlarla İran'da bazı değişimler yaratma üzerine kurmalıdırlar. Bu açıdan İran'da hemen bir eylem olduğu zaman, bir halk hareketi olduğu zaman bunu fırsatçı yaklaşımla ele alma olmamalıdır. Böyle bir şey oldu, bize de fırsat doğdu; dış bir güçle İran'a karşı savaş açarsak sonuç alırız, gibi yaklaşımlar yanılgılıdır. Bunlar sadece ABD'nin ya da dış güçlerin İran politikalarına hizmet etmekten başka bir sonuç vermez. Zaten ABD de, Kürt gruplarını İran üzerinde böyle bir baskı, İran'ı zayıflatma temelinde kullanmak istemektedir. Bu ABD'nin politikasıdır. Kürtler açısından politik yaklaşım İran'daki hareketleri fırsatçı bir şekilde ele almak, bu temelde dış bir güce dayanarak İran'ı sıkıştırmak olmamalıdır. Çünkü bu esas olarak dış güçlere yarar; bu temelde İran'da herhangi bir rejim değişikliği olursa bu demokrasi güçlerinin ve Kürt halkının çıkarına bir değişiklik olmaz. Bu sadece dış güçlerin istediği doğrultuda bazı değişiklikler yaratır. Ama dış güçlerin istediği doğrultuda bir değişiklik değil de İran halklarının isteği doğrultusunda bir değişiklik düşünülüyorsa o zaman temel politika ve strateji İran'daki halk hareketleriyle ortaklaşılarak İran'ı demokratikleşme mücadelesi olmalıdır. Yani fırsatçı bir yaklaşımla değil de İran halklarının demokratik ve özgürlük mücadelesini görerek, onlarla birlikte İran'da demokratikleşme mücadelesine katılma tercih edilmelidir. Bunun dışındaki politikalardan Kürtler kazançlı çıkamazlar. Eğer gerçekten İran'ın demokratikleşmesi ve Kürt halkının özgürlüğü isteniyorsa dış güçlerin politikasından bağımsız, İran halklarıyla ortaklaşa bir demokrasi, özgürlük mücadelesi içine girmeleri gerekir. Bu politika doğrudur; diğer politika dış güçlere dayalı fırsatçı ama Kürtler için herhangi bir kazanç getirmeyen politika olur.

İran'da da Türkiye'deki gibi tek ulus milliyetçiliği gelişmektedir

İran İslamiyetle karşılaştığında Şialığı bir kimlik olarak benimsemiştir. İran'da Şialık başından beri aslında İran'a özgü bir İslam olmuştur. İran aslında Şialıkla kendi farklılığını ortaya koymuş, Şialıkla Arap dünyasına, yine Osmanlıya karşı kendisini ayakta tutmuştur. Bu açıdan İran'daki Şialık her zaman belli düzeyde ulusal karakteri de taşımıştır. İran coğrafyasına uygun bir mezhep benimsenmiştir. Bunu görmek lazım. İran'da Şialığın milliyetçilikle bağı yeni değildir. Şialığın etnik kökenle, coğrafyayla bağı daha çıkışından itibaren olmuştur. Yani mezhepçilikle etnisitenin bir yönüyle iç içe geçtiği bir inanç sistemidir Şialık. İslamiyet de bir yönüyle Arap kavminin karakterini taşımıştır. Ama bunlar doğal durumlardır. Tabii ki din çıktığı yerin, toplumun, halkın karakterini taşıyacaktır. Onun çeşitli kültürel kodlarını taşıyacaktır. Bu açıdan Şialığın da İran'ın kültürel kodlarını taşıması anlaşılır bir durumdur.

Kapitalist dönemin milliyetçiliğinin etnisite ve dine bakışı daha da farklıdır. Şialık dönemindeki etnisite ya da coğrafya bir doğal özellik veya karakter biçiminde kendini bu mezhebe yansıtmış olsa da ama kapitalizmle birlikte din, mezhepler çok kötü biçimde milliyetçiliğin, şovenizmin, soykırımcı zihniyetin diğer etnik ve dinsel kimlikleri yok etmesi biçiminde ele alınmıştır. Bu açıdan son zamanlarda İran rejiminin daha fazla milliyetçiliğe yönelmesi tarihindeki Şialıkta var olan etnisite ve coğrafya özelliğinden çok çok farklıdır. Giderek İran'da da aynı Türk devleti gibi tek bir ulusa dayanan, diğer kimlikleri asimilasyona uğratmaya yönelen bir milliyetçilik eğilimi gelişmektedir. Kuşkusuz tümüyle böyle olduğunu söylemek erkendir ama İran'da böyle bir eğilimin giderek güçlendiğini söylemek gerekmektedir. Kürt sorununda baskıcı politikalar izlemesi, Belluciler, Araplar üzerinde politikalarının artık bir tek ulus yaratma anlayışı temelinde baskı aracı haline gelmesi böyle bir milliyetçi eğilimin öne çıktığını, Şialığın da



böyle bir milliyetçiliğin kılıfı haline getirilmek istendiğini göstermektedir. Ama İran coğrafyası, tarihi tabii farklıdır.

İran'ın tarihi farklı kimliklerin bir arada yaşamasının tarihidir

İran tarihi ve coğrafyası her zaman farklı etnisitelere, kimliklere, inançlara daha açık olmuştur. Bu yönüyle tamamen etnik milliyetçiliğe, tek ulusa dayalı politika İran tarihine, coğrafyasına terstir. Bu politika İran açısından hayır getirmez. İran'ın çözülmesiyle sonuçlanabilir. Bu gerçekliği İran'ın bir kesim aydınları da siyasetçileri de bilmektedir, ama şovenizmin, milliyetçiliğin ve ulus devlet anlayışının gözü kördür. Böyle bir zihniyete saplananlar her türlü şoven milliyetçi politikaya yönelebilirler. Sonunda ölüm de olsa bu politikada ısrar edebilirler. Bu yönüyle İran'ın da, Türk devleti gibi tehlikeli bir milliyetçi kulvara girme olasılığı bulunmaktadır.

İran rejimi mevcut durumda sıkışık durumdadır. Özellikle ABD'nin, Suudi Arabistan'ın politikaları İran'ı Ortadoğu'da artık savunma noktasına getirmiştir. Şimdiye kadar hep dışarıya yönelik politikalar izlerken, hep aktif durumda olurken şimdi savunma durumuna düşmüştür. Bu durum aslında demokrasi güçleri ve Kürtler açısından bir avantaj olarak değerlen-

dirilebilir. Hatta böyle bir durumda İran kendini ayakta tutmak için belli adımlar atarak diğer halklarla demokratik bir uzlaşı içine girebilir. Kuşkusuz kendiliğinden olmaz bu. Demokrasi mücadelesi olursa, Kürtler örgütlü bir güç olurlarsa, mücadele yürütürlerse İran'da böyle bir gelişmeyi yaratmak mümkündür. Çünkü İran ülkesinin tarihi zaten hep farklı kimliklerin bir arada yaşamasının tarihidir. Farklı bölgelerin yerel özerkliğe sahip olduğu, kendi kendisini yönettiği bir tarihe sahiptir. Eğer demokrasi mücadelesi verilerek bu tarihin içi demokratikleşme temelinde doldurulabilirse, demokrasi güçlerinin müdahalesiyle, iç dinamiklerle değişen bir İran gerçeğini ortaya çıkarmak mümkündür.

PKK'nin başlattığı gerilla mücadelesi bütün planları alt üst etmişti

Türkiye'nin Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı'ndaki konumu tamamen Birinci Dünya Savaşı'nda Kürtlerin soykırımı üzerine kurulmuş sistemi devam ettirme üzerinedir. Bu konuda İran'la birlikte statükonun korunmasını amaçlamaktadırlar. Kürtlerin varlığının tanındığı, haklarının kazandığı bir Ortadoğu'da soykırımcı, sömürgeci sistemi sürdüremeyeceklerini bilmektedirler. Bu yönüyle Türk devleti Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında tamamen statükocu, gerici, Kürtlere karşı kurulmuş soykırımcı sistemi devam ettirmek amaçlı saldırgan faşist bir politika yürütmektedir. Türk devletinin temel politikası da Kürtleri soykırıma uğratmaktır, temel stratejisi de diplomasisi de böyledir. Bütün sistem Kürt soykırımını tamamlama üzerine kurulmuştur. Bu açıdan Kürt soykırımını sarsan her siyasal gelişmeye müdahale etmektedir. Kürtler üzerindeki soykırım politikasının engellendiği, sarsıldığı, yeterince yürütülemediği dönemlerde tamamen faşist diktatörlükle soykırım sistemini sürdürmeyi tamamlamayı hedeflemişlerdir.

12 Eylül 1980 askeri darbesinin, faşist cuntanın amacı da, PKK öncülüklü Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmaktı. Askeri darbe yapılarak "PKK'nin kökü kazınıp" soykırımcı, sömürgecilik dört başı mamur yeniden sürdürülmek isteniyordu. Faşist darbe bunun için yapılmıştı. Bunun için en azgın saldırılarla halka zulüm yapılmıştı, zindanlar işkence hanelere çevrilmişti. Kürt'ün adının kökü bile kazınmak isteniyordu. Bu yıllarda şunu yapmak istediler. Klasik Kemalist sistemin artık yürümediğini, bu sistemde restorasyon yapılması gerektiğinin kararına vardılar. Bunda da en başta siyasal İslam'ı sistem içine alma, Kürt soykırımında kullanma hedeflendi. O dönemde Fetullahçıların sistem içine alınması bu nedenle olmuştur. İslami hassasiyetleri bulunan Turgut Özal'ın ekonomiden sorumlu başbakan yardımcısı yapılması bu nedenle olmuştur. Bu yolla Kürt soykırımında devletle bütünleşecek siyasal İslam yaratılmak istenmiştir. Ama o yıllarda PKK'nin öncülüğünde gelişen gerilla mücadelesi bu dönüşüme fırsat vermemiştir. Ve kirli savaş bu çerçevede yapılmıştır. Gerilla mücadelesi gelişmeseydi Kenan Evren'in kendisi şef olacaktı, kendi şefliğinde siyasal İslam sistem içine alınacaktı. Kürtler ve toplum üzerinde egemenlik böyle kurulacaktı. Kürt soykırımı böyle gerçekleştirilecekti.

Kenan Evren bir başkan gibi hareket ediyordu. Ve bu sisteminin onlarca yıl süreceğini hesaplıyorlardı. Sistemi böyle kurmuşlardı. Tamamen merkeziyetçi, otoriter; artık 50 yıl daha hiç kimsenin devlete başkaldıramayacağı bir siyasal sistem öngörmüşlerdi, ama Kürt Özgürlük Hareketi'nin başlattığı gerilla mücadelesi bütün planları alt üst etmişti. Önder Apo, Uluslararası Komplo'yla İmralı'da esaret altına alınınca bilinen ekonomik devalüasyon gerçekleşti, bu devalüasyonla 12 Eylül'den o güne kadar süren 20 yıllık süreçteki savaşın ekonomik yükü halkın sırtına yüklendi ve siyasal İslamcı AKP iktidara getirildi.

AKP'nin iktidara getirilmesinin uluslararası boyutları olduğu gibi Türkiye açısından da boyutları vardır. Uluslararası sistem Ortadoğu'ya müdahale etmeden önce Türkiye'de kendi denetimlerinde bir siyasal İslam'ın iktidar olmasını istiyorlardı. Bu nedenle AKP'nin önünü açtılar. Soykırımcı sömürgecilik, bu amaçla PKK'nin öncülük ettiği Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin Kürdistan ve Türkiye toplumunda yarattığı değişimleri, Kürtlerde ve Türkiye toplumundaki uyanışı, siyasal İslam'ı iktidara getirerek sistem içileştirmek ve toplumsal yapıyı da tamamen sistemin parçası haline getirmeyi amaçladı. Bu, Türkiye'deki egemen sınıfların kararıydı. Böylece 12 Eylül'ün düşündüğü ama kurulmasının başarılamadığı sistemi Önder Apo'nun yakalandığı, gerilla güçlerinin sınır dışına çekildiği dönemde yerleştirmek istediler. Ancak Kürt Özgürlük Hareketi tabii ki onların düşündüğü gibi tasfiye olmamıştı. Önder Apo yoğunlaşmalarıyla, değerlendirmeleriyle, kararlarıyla ve taktikleriyle Kürt Özgürlük Hareketi'ni yeniden mücadele eder hale getirdi. Bu da tabii ki siyasal İslamcı bir iktidarın Kürtleri terbiye edip, sistem içileştirmesi politikasını boşa çıkardı. Zaten bunun boşa çıktığı görüldüğü için 2014 30 Ekim'inde toplanan Milli Güvenlik Kurulu'nda alınan kararla Kürtlere karşı topyekun savaş açtılar. Bu savaşı da siyasal İslam maskeli bir iktidarla yürütme gerçekliği ortaya çıktı. Böylelikle aslında devletin siyasal İslam'ı sistem içine niye kabul ettiği açıkça görüldü. Türkiye'deki siyasal İslam'ın da nasıl bir Kürt soykırımcısı ve devletçi karakterde olduğu anlaşıldı.

Başkanlık olarak tanımlanan sistem tamamen bir savaş yönetimidir

30 Ekim 2014 tarihine kadar siyasal İslam'ı kullanarak Kürt halkını aldatıp, oyalayıp, sistem içileştirmeyi hedefliyorlardı. Bu temelde Kürt Özgürlük Hareketi tasfiye edilmek isteniyordu. Ama 2014'ün sonuna gelindiğinde bunun başarılamayacağı görülerek bu defa tamamen siyasal İslam'ın ideolojik araç olarak kullanılacağı bir soykırım savaşı başlatıldı. Kapitalizmin çağında zaten soykırım; milliyetçiliğin dincilik tarafından maskelenmesi ya da dinin kapitalizmin, ulus devletinin parçası ve örtüsü haline getirilmesiyle gerçekleştirilmiştir. Türkiye'de de dincilik kullanılarak, Kürt halkının dini hassasiyetleri de istismar edilerek Kürt soykırımı tamamlanmak istenmektedir. İlk önce bu oyalama, aldatma ve psikolojik savaşla yapılmak isteniyordu. Bunun yetmediği yerdeyse tamamen şiddetli bir savaşla gerçekleştirmeye yönelinmiştir. Zaten 12 Eylül'de de parlamentoyu anlamsızlaştıran, tamamen faşist şefin istediği doğrultuda şekillenen bir sistem hedefleniyordu. 30 Ekim 2014 Milli Güvenlik Kurulu kararıyla Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı topyekun savaş ve soykırımı tamamlama kararı alınınca artık tamamen otoriter tek şefin emrinde olan bir siyasal sistem öngördüler. Bunu da açıkça ifade etmektedirler. Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında, yine Kürt halkının soykırıma uğratılması için yürütülen savaşta hızlı karar alıp, uygulamak amacı güttüklerini belirtmişlerdir. Yani başkanlık olarak tanımlanan siyasal sistem tamamen bir savaş yönetimidir. Kürt halkına karşı soykırım savaşı yönetimidir. Üçüncü Dünya Savaşı ortamında Birinci Dünya Savaşı sırasında kurulan Kürt soykırımını hedefleyen sistemi ayakta tutma yönetimidir. Hem içerde hem dışarda faşist bir yönetimdir.

Kürt soykırımını tamamlama ve Ortadoğu'da Kürt soykırımına dayalı sistemi kurma dışında her şey onlar için teferruattır. Bir zamanlar faşistler bunu söylüyorlardı; "Vatan millet söz konusu olunca gerisi teferruattır," deniliyordu. Şimdi bunu Tayyip Erdoğan açıkça söylemektedir. Yani meclismiş, demokrasiymiş, insan haklarıymış, şuymuş buymuş; bunların hiçbir anlamının olmadığını, bunların hep teferruat olduğunu, esasın 'devletin bekası' için Kürtleri soykırıma uğratmak ve Ortadoğu'da bu soykırım sistemini sürdürmek olduğunu açıkça ifade etmektedirler. Bu açıdan parlamentodur, yasalardır hepsi göstermeliktir. Özel savaş araçlarıdır. Nasıl ki NATO'ya, Avrupa Birliği'ne girmesi tamamen Kürt soykırımı amacı güdüyorsa, kimi sözde demokrasi soslu yasalar da tamamen Kürt soykırımını amaçlayan özel savaş yasalarıdır. Her şey Kürt soykırımını tamamlamayı hedefleyen özel savaşa göre şekillenmiştir. Parlamentodur, yasalardır bunların hepsi örtü haline gelmiştir. Bir zamanlar parlamento için 'egemen sınıfların ahırı' dermiş sosyalistler. Şimdi öyle bir tepişme de yoktur. Tamamen Kürt soykırımını örtmeyi ve gözden kaçırmayı amaçlayan özel savaş kurumlarıdır. Parlamento da diğer kurumlar da yasalar da öyledir. Tek gerçek vardır, o da faşist şef Erdoğan ve saraydaki gladyosudur, yönetim budur. Bunun dışındaki yönetim göstermeliktir. Hatta başkanlık sistemi devreye girdikten sonra 10-15 tane bakanlık ismi açıklandı. Aslında bunlar da göstermeliktir. Başkanlık sistemine dayalı kurumlar kurmuşlar saray içinde, öyle karar alıyorlar; diğer şeylerin hepsi hikayedir.

Parlamentoda muhalefetin yapacağı bir iş yoktur. Sadece bir propaganda aracı olarak kullanılabilir, o kadar. Yoksa orada sistemi denetleme, sistemin demokratikleşmesi için bir şeyler yapma, bunların hiçbirisi gerçekleşmez. Hatta mevcut parlamento sistemi denetlemeyi, demokratik gelişmeyi engelleyen, örten, saptıran kurum durumundadır. Muhalifler için sadece sınırlı propaganda değeri vardır. Muhalefet zaman zaman orada sesini yükseltir, düşüncelerini belirtir. Bu temelde kullanılabilir. Çünkü hala sistem özel savaşı, psikolojik savaşı kullanıyor.

Sisteme karşı mücadeleyi parlamento dışında geliştirmek önemlidir

Bir gazeteci makalesinde yazmıştı başkanlık sistemini. O makalede saray içi aldığı haberde danışmanlardır, yardımcılardır, bilmem şu kurumdur bu kurumdur, kurulmuş, bunların hepsine bütçe tahsis edilmiş, bunların hepsi formalitedir. Bunların hiçbirisinin yaptığı iş yoktur. Tek karar verici Erdoğan'dır, diyordu. Hatta durumu karikatürize etmek ve anlaşılır kılmak için "bütün bunları kapatalım, Erdoğan'ın maaşını birkaç kat artıralım, böylelikle sarayda belirli kesimlere verilmiş bütçeden de yükten de kurtulmuş oluruz," diyordu. Şu anda Türkiye'deki yönetim gerçeği de budur.

Bu gerçeklikler ışığında parlamentoda muhalefetin yapacağı bir iş yoktur. Sadece bir propaganda aracı olarak kullanılabilir, o kadar. Yoksa orada sistemi denetleme, sistemin demokratikleşmesi için bir şeyler yapma gibi faaliyetlerin hiçbirisi gerçekleşmez. Hatta mevcut parlamento sistemi denetlemeyi, demokratik gelişmeyi engelleyen, örten, saptıran kurum durumundadır. Muhalifler için sadece sınırlı propaganda değeri vardır. Muhalefet zaman zaman orada sesini yükseltir, düşüncelerini belirtir. Bu temelde kullanılabilir. Çünkü hala sistem özel savaşı, psikolojik savaşı kullanıyor. Bazı kurumları dünyayı aldatmak için varmış gibi gösteriyor. Bu durumda dünyayı aldatmak isteyen bu kurumları da demokrasi güçleri kullanabilir, teşhir edebilir. Parlamentoyu ancak böyle ele alabilirler. Bunun dışındaki parlamentoyu ele alış, parlamentoyu demokratik bir kurum gibi görmek, sistem içinde sistemin karar alındığı, denetlendiği bir platform olarak görmek kesinlikle bir yanılgıdır. Böyle bir yaklaşım içinde olunmamalıdır. Bu bakımdan sisteme karşı mücadeleyi parlamento dışında geliştirmek önemlidir. Parlamento içindeki milletvekillerinin de parlamento içi mücadele konusunda topluma bir ümit vermemesi, buranın sanki bir mücadele platformu olduğunu yansıtacak tutumlardan kaçınmaları gerekiyor. Aksine parlamentonun formalite olduğunu, hiçbir anlamının olmadığını, esas mücadelenin meydan ve sokak olduğunu ortaya koyarak toplumdaki yanlış algıları, çarpıtmaları düzeltmeleri gerekiyor.

Türk devleti hala sanki parlamento, milletvekilleri var, kurumlar, demokratik işleyişler var, bunlarla Türkiye yönetiliyormuş gibi bir algı yaratıyor. Türkiye'yi bir faşist diktatör yönetiyor. Onun çevresindeki gladyo yönetiyor. Bunun dışındaki bütün kurumlar sahtedir. Hiçbir anlamı ve değeri yoktur. Toplum da bu sistemi böyle faşist görmeli, bu faşizme karşı da sadece demokrasi güçlerinin cephesiyle mücadele edilebilir. Şu anda Türkiye'de mevcut sisteme karşı demokrasi güçlerinin birliği, ortak platformu bu temelde yürütülen mücadele dışında başka araçlar düşünmemek lazım, başka yol ve yöntemler düşünmemek lazım. Faşizmdir, faşizme karşı da anti-faşist cephenin kurulması ve mücadele edilmesi gerekir. Bunun dışındaki her yaklaşım faşizmin tümden yerleşmesine, demokrasi güçlerinin tümden ezilmesine, Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiye edilmesine göz yummak olur. Bunu seyretmek olur. Bu da hem demokrasi güçleri açısından hem Kürt halkı açısından Kürt demokratik güçleri açısından ölüm anlamına gelmektedir.

Türkiye'de artık iktidarda olan soykırımcı siyasal İslam'dır

Mevcut iktidarı tabii ki doğru tanımlamak gerekiyor. Artık sistemin karakterinde önemli değişiklikler olmuştur. Sadece siyasal İslam'ın kullanıldığı biçiminde ifade etmek de artık yetersiz kalır. Aksine siyasal İslam'ın klasik iktidar bloklarının bütün amaçlarını benimseyip sistemi ele geçirme gerçeği bulunmaktadır. Zaten Türkiye demokratikleşmediği müddetçe Kürt halkını soykırıma uğratma politikası izlemeyen hiçbir siyasi gücün iktidar olma şansı yoktur. İktidar olmak için Kürt soykırım politikasını yürütmek gerekmektedir. Bugün de AKP iktidarı bu gerçeği bilerek Kürt soykırım politikası görevini üstlenmiştir. Artık sadece geçmişteki klasik iktidar bloklarının parçası, yedeği, kullandığı bir güç olmaktan çıkmış ve tamamen sistemi kendine göre şekillendiren bir iktidar haline gelmişlerdir. Bu iktidarını sürdürmek için de Kürt düşmanı tüm güçlerle; Ergenekoncu, MHP gibi güçlerle ittifak halindedir. Ama artık sistemin yönlendirici, yönetici esas gücün siyasal İslam olduğunu görmek gerekiyor. Bu artık soykırımcı bir siyasal İslam'dır. Öyle iktidar olmadıkları dönemdeki gibi kimi demokratik söylemlerde bulunan, hatta sistem karşıtı gözüken, Kürt soykırımı konusunda devlete açık destek vermeyen siyasal İslam değildir. Artık devletin sahibidir. Devletin bütün politikalarını içselleştirmiş kendi müktesebatı yapmış bir iktidardan söz etmek gerekir. Bu açıdan mevcut iktidara Ergenekon veya klasik iktidar güçlerinin hakim olduğunu söylemek yerine, bunların da tümüyle sistem içinde Kürt soykırımı politikasının parçası olduğu, hatta siyasal soykırımcı sitemi kabul ettikleri, bu sistem içinde kendilerine yer bulduklarını söylemek daha doğrudur.

Hala bazı klasik iktidar bloklarının siyasal İslamcı bu iktidarı kullanarak fırsat buldukları zaman kendi iktidarlarını yaratmayı istedikleri gibi bir amaçları olabilir. Şimdiye kadar siyasal İslamı kullandılar ama şimdi siyasal İslam, Erdoğan faşizmi onları kullanmaktadır. Bu gerçeği böyle ifade etmek daha doğru olur. Türkiye'nin yeni karakteri siyasal İslam'ın sistem içileştiği Kürt soykırımcı otoriter faşist bir rejimdir. Kenan Evren'in 1980'lerde yapmak istediğini şimdi Erdoğan tümden sahiplenerek yapmış bulunmaktadır. Aslında Erdoğan'ın amaçladığı Türkiye ile Kenan Evren'in amaçladığı Türkiye arasında ciddi bir fark yoktur. Kenan Evren siyasal İslam'ın sistemin parçası olduğu bir Türkiye istiyordu. Ancak Kürt soykırımını bununla yapacaklarını düşünüyorlardı. Türkiye'yi Ortadoğu'da ancak böyle siyasal güç yapacaklarını düşünüyorlardı. Şimdi bunu düşünen, böyle bir klasik düşüncede olan bir kişi değildir. Bu projeyi tamamen siyasal İslamcı karakterde olan faşist Kürt soykırımcı ekip yürütmektedir.

Kuşkusuz Erdoğan şunu görmüştü; tek başına bu iktidarı yürütemezdi. MHP'ye, Ergenekonculara ihtiyaç duyacaktı. Onlarla kendi iktidarını sürdürebilirdi. Çünkü artık demokrasi güçlerini ve Kürt halkını aldatıp iktidarını sürdürmesi mümkün değildi. Bu bakımdan Kürt halkı ve demokrasi güçleri karşısında teşhir olunca kendisine dayanak olarak MHP'yi ve diğer Kürt düşmanı güçleri seçmiştir. Onlar da Kürt düşmanı olan her politikanın parçası olmaya açık oldukları için bu Kürt düşmanı soykırımcı, bu siyasal İslamcı iktidara destek vermişlerdir. Ama artık öyle düşündükleri gibi Türkiye'yi bu güçlerin eskisi gibi ele geçirmesi mümkün değildir. Erdoğan kültürüyle, sosyal yapısıyla, ekonomisiyle, bütünlüklü bir biçimde kendi sisteminin alt yapısını oluşturmuştur. Sadece seçimle gelmiş bir iktidar olarak hükümet olmamıştır. Hükümetini bir toplamsal sistem, bir kurumlar sistemi, bir devlet sistemi haline getirmiştir. Bir eğitim sistemi haline getirmiştir. Bir zihniyet, bir kültür haline getirmiştir. 15 Temmuz darbe girişimini bahane ederek kendi darbesini gerçekleştirmiş, o günden bugüne kendi diktatörlüğü altında soykırımcı, dinci bir faşist sistem inşa etmektedir. Aslında Erdoğan'ın karakteri buna uygundur. Çünkü demokrasi mücadelesi içinden gelmemiştir. Öyle demokrasi mücadelesi veren bir İslami kesimden gelmemiştir. Tamamen Önder Apo'ya yönelik Uluslararası Komplo sonrası Türk devletinin Kürtleri rehabilite etmek için İslami kesimleri kullanmak istediğinden, yine İslami kesimleri sistem içine alıp soykırımcı sistemi yürütmek istediğinden iktidara getirilmiş bir kişidir. Bu yönüyle de böyle bir kişinin dinci milliyetçi, soykırımcı faşist sistemin şefi olması anlaşılır bir durumdur.

Bu iktidar kesinlikle bir savaş iktidarıdır. Kürt halkını soykırıma uğratmak,

bunun için Kürt Özgürlük Hareketini ezmek isteyen bir iktidardır. Tabi Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezmek için demokrasi güçlerini de ezmek durumundadır. Demokratik güçlerin ezilmesiyle Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ezilmesi birbirine paralel yürütülen bir politikadır. Çünkü demokrasi güçlerinin varlığında Kürtler yararlanır düşüncesiyle demokrasi güçleri de aynı Kürtler gibi hedef alınmaktadır. Demokrasi güçlerinin hedef alınması da yine Kürt soykırımını gerçekleştirmek içindir. Bu yönüyle şu anda gerçekten de Kürt halkı için tehlikeli bir iktidar söz konusudur.

Devrimci eylem gücü açığa çıkarılmadan faşizm geriletilemez

20. yüzyıldaki soykırımları, milliyetçilikle dinciliğin birleştiği, hatta dinciliğin öne çıktığı iktidarlar yapmıştır. Hitler de Yahudi soykırımını din maskesi kullanarak yapmıştır. Osmanlı İmparatorluğu da, Ermenileri din maskesi kullanarak soykırıma uğratmıştır. Nerede bir soykırım varsa orada dinin kullanıldığı görülmektedir. Şimdi de Türkiye tarihinde ilk defa soykırımcı sistemler dini bu kadar kullanmaktadır. Eskiden dini toplumsal kesimler Kemalist iktidarların, klasik iktidar bloklarının soykırım politikalarının toplumsal tabanı olmuyorlardı, desteklemiyorlardı. Şimdi soykırımcı-sömürgecilik dini kullanma temelinde toplumsal desteği de bularak Kürtleri soykırıma uğratmak istemektedir. MHP'nin, Ergenekoncuların, bunların sistemle ittifakı ya da Kürt soykırımcılığının böyle dinci milliyetçi bir iktidarla yapılması Kürtler açısından büyük bir tehlikeyi ifade etmektedir. Bu açıdan demokrasi güçleriyle birlikte bu soykırımcı sömürgeci güçlere karşı ciddi bir mücadele verilmesi gerekmektedir. Öyle sıradan mücadeleyle, ufak tefek tepkilerle bu soykırımcı-sömürgeci sisteme karşı mücadele verilemez. Kuşkusuz her türlü mücadele anlamlıdır ve önemlidir. Küçük-büyük bütün eylemler demokrasi mücadelesinde değerledir. Ancak bunlar daha kapsamlı, sert ve militanca bir mücadele haline gelmeden, faşizmin şiddetine karşı devrimci güçlerin kendi devrimci mücadelesinin eylem gücünü açığa çıkarmadan faşizmi geriletmek de mümkün değildir. Tüm mücadele yöntemlerini kullanması gerekir. Sadece sert mücadele, devrimci şiddetle de olmaz. Ama sadece protestolarla, açıklamalarla, yürüyüşlerle de olmaz. Tüm mücadele yöntemlerini bir arada kullanarak bu faşizmin geriletilmesi, yenilgiye uğratılması gerekmektedir.

Önderlerine sahiplenmeyenler özgürlüklerine de sahiplenemez

Erdoğan ve ekibi faşist diktatörlüklerini önemli düzeyde oturtmuşlardır. Kuşkusuz toplumun direnişi sürmektedir. Bölgede ve dünyadaki durum böyle bir faşist iktidarın tümden kendisini yerleştirmesini zorlaştırmaktadır. Ancak Tayyip Erdoğan Türkiye'nin ekonomik, siyasi imkanlarını kullanarak iktidarını pekiştirmeyi ve herkese kabul ettirmeyi dayatmaktadır. Öyle ki Türkiye'de hiçbir muhalif bırakmayarak herkesi kendisine muhtaç etmektedir. Zaten kapitalizm çıkar demektir, kar demektir. Kapitalizmin başka değeri yoktur. Ekonomik ve siyasi anlamda krize girdiği, hem dünyada hem de Ortadoğu'da zorlandığı düşünülünce kapitalist sistem ekonomik, siyasi çıkarları gereği Türkiye'deki faşizme göz yummakta, hatta onunla iş yaparak bazı alanlarda ekonomik, siyasi kazançlar elde etmeye çalışmaktadır.

AKP-MHP faşizmi Avrupa başta olmak üzere dış güçlerin desteğiyle iktidarını sürdürdüğü gibi Önderlik üzerinde de baskısını artırmış bulunmaktadır. Önder Apo'ya yönelik tamamıyla Kürt halkına yönelik yürütülen soykırımcı saldırının parçasıdır. Daha doğrusu soykırımcı-sömürgecilik en başta da Önder Apo şahsında saldırıya geçmiştir. Nitekim 5 Nisan 2015'te başlatılan tecritle soykırım saldırısı başlatılmıştır. Kürt halkının özgürlük mücadelesini geliştirdiği ve bugünkü düzeye getirdiği için Önder Apo'ya düşmanlık yapılmaktadır. Bu açıdan saldırılar en başta da Önder Apo'ya yönelik olmaktadır. Önder Apo duruşuyla, tutumuyla soykırımcı saldırıların kabul edilmeyeceğini başta Kürt halkı olmak üzere herkese göstermektedir. Bu da soykırımcı-sömürgeciliği öfkelendirerek Önder Apo'ya yönelik baskıların artmasını beraberinde getirmiştir. Bu gerçeklik Önder Apo'nun özgürlüğüyle Kürt halkının özgürlüğünün iç içe geçtiğini bir daha gözler önüne sermektedir. Önder Apo'nun direnişiyle Kürt halkının direnişi nasıl iç içe gelişiyorsa Önder Apo'nun özgürlüğüyle Kürt halkının özgürlüğü de iç içe gerçekleşecektir. Bu açıdan Önder Apo'nun özgürlüğünün Kürt halkının özgürlüğünü sağlama düzeyinde bir mücadeleyle gerçekleşeceğinin bilincinde olmak, bu temelde de Önder Apo'ya sahiplenme direnişini artırmak gerekmektedir. Zaten önderlerine sahiplenmeyen bir halkın özgürlüğüne de sahiplenmesi mümkün değildir. Kuşkusuz Kürt halkı şimdiye kadar Önder Apo'ya sahiplenmeyi en yüksek düzeyde göstermiştir. Bundan sonra da bu sahiplenmeyi gösterecektir. Bu çerçevede Kürt halkının özgürlüğüyle Önder Apo'nun özgürlüğünü sağlayacak eylemlerin iç içe geliştirilerek Kürt halkına karşı soykırım savaşı yürüten AKP-MHP iktidarının yenilgiye uğratılması sorumluğu tarihsel olarak önümüzde durmaktadır. Önümüzdeki yıl bu açıdan AKP-MHP iktidarının yenilgiye uğratılması temelinde Önder Apo'nun ve Kürt halkının özgürlüğünü gerçekleştirme yılı haline getirilecektir. Erdoğan, bu merkeziyetçi faşist diktatörlüğünü Türkiye'deki yerel yönetimleri de ele geçirerek tamamlamak istemektedir.

AKP tüm belediyeleri Kürtlerin elinden almayı hedefliyor

Tarih boyu zaten yerel yönetimlerle merkezi iktidarlar arasında bir çekişme çatışma yaşanmıştır. Bir gerilim olmuştur. Belediyeler, yerel yönetimler her zaman kendi iktidarlarını, alanlarını genişletmek istemişlerdir. Merkezi iktidarlar da her zaman hakimiyetini her alanda tam sürdürmek istemiştir. Bu açıdan yerellerin kendilerini yönetmelerine izin vermemiştir. Yerellerin taleplerini bastıran yaklaşım içinde olmuştur. Erdoğan merkezi faşist diktatörlük kurarken yerellerin hakimiyet alanını daha da daraltacaktır. Zaten yasalarla daraltmıştır, şimdi belediyeleri tümden ele geçirerek belediyeleri de merkezi faşist diktatörlüğün hizmetindeki yerel araçları haline getirmek istemektedir. Demokrasi güçleri belediyeleri demokrasinin gelişmesi, yerel demokrasinin güçlenmesi, demokratik kültürün gelişmesi açısından değerlendirmek isterken, faşist Erdoğan ise belediyeleri tümden ele geçirerek faşist iktidarın tüm şehirlere, kasabalara yaymak istemektedir. Çünkü bu konuda bazı engellerle karşılaşmıştır. Bazı sorunlar yaşamaktadır. On yıllara dayalı Türkiye halklarının verdiği demokrasi mücadelesi, yine yerellerin merkez-kaç eğilimleri yerellerde belediyelerin yetki alanını genişletmişti. Şimdi bu durumu ortadan kaldırmak ve yerellerde faşist diktatörlüğü destekleyecek, tamamlayacak belediyeler yaratmak açısından bu seçimleri önemli görmektedir. Hatta bu seçimleri faşist diktatörlüğün tümden kurumlaşması, tümden tabana oturtulması olarak ele almaktadır. Faşist diktatörlüğün tamamlanacağı alan olarak görülmektedir. Bu açıdan AKP-MHP faşist iktidarı belediyelerin ele geçirilmesini çok önemli görmüştür.

MHP lideri, "Kesinlikle bir daha HDP'liler belediyelerde olmamalı." demiştir. Erdoğan da hemen arkasından Kürdistan'da, "HDP belediye kazanırsa oraya kayyum atarız." diyerek halkın iradesini dikkate almayacaklarını, faşist diktatörlüğünü pekiştirmek için kesinlikle yerellere hakim olacaklarını ortaya koymuştur. Özellikle Kürt halkına karşı soykırım mücadelesi yürütürken, soykırım saldırısını bütün imkanlarını kullanarak sürdürürken belediyelerin HDP'de olmasını istememektedirler. Bu açıdan bu seçimlerde ne yapıp edip özellikle de Kürdistan'daki belediyelerin yerel demokratik iradenin eline geçmesini engellemek için her yolu deneyeceklerdir. Herkesin bunu görmesi gerekiyor. Öyle yerellerde yapmaya çalışacağı hileler genel seçimlerdeki gibi olmayacaktır. Genel seçimlerde şöyle bir durum var. Kürdistan'da ne kadar milletvekili çıkarsa da mecliste zaten soykırımcı sömürgeci partiler hakimdir, hatta bu milletvekillerini kendi sistemlerinin bir örtüsü olarak kullanmaktadırlar. Bu yönüyle milletvekillerinin varlığı kendileri açısından kabul edilebilir, hatta kullanılabilir bir durum olarak görülmektedir. Ama yerel yönetimlerde belediyeleri demokratik güçler ele geçirirse bunun faşist iktidarın ömrünü zorlayacağını, faşist iktidarın Kürdistan'da hakim kılınması önünde kimi sorunlar çıkaracağını düşünmektedirler. Bu yönüyle belediyelerin tümüyle Kürt demokratik güçlerin elinden alınmasını hedeflemektedirler. Zaten kayyum atamalarının nedeni yürütülen savaş gereğidir. Kürt soykırımı savaşı sürdürülürken, tümden Kürt halkına karşı savaş açmışlarken belediyelerin Kürt demokratik güçlerin elinde olması bu savaşı sonuca ulaştırmada engel görmüşlerdir. Bu kayyumların kesinlikle tek gerekçesi vardır. Kürt halkına karşı yürütülen savaş sürecinde yerel yönetimlerde bu savaşın önünde engel olacak bir yönetim istenmemiştir. Dolayısıyla kayyumların atanması bu savaşı daha kapsamlı, bütünlüklü yürütmek içindir. Kürt halkı üzerindeki psikolojik savaşı daha şiddetli sürdürmek içindir.

Yerel yönetim seçimlerinin ciddiye alınması gerekiyor

Yerel yönetim seçimlerinde Kürdistan'daki il ve ilçe belediyelerinin yurtsever demokratik adayların eline geçmemesi için bütün gücüyle yükleneceklerdir. Bu hilelerin genel seçimlerdekinden farklı olacağını, bu defa ele geçirmekte kararlı olduklarını görmek gerekiyor. Devlet Bahçeli ve Tayyip Erdoğan o sözleri boşuna sarf etmedi. Bunlar normal koşullarda söylenecek sözler değildir. Ama açıkça söylemişlerdir. Genel seçimler öncesi, "HDP'nin önünü kesin, engel olun, HDP'yi sandığa gömün," söylemini gizli biçimde yapmak istemişlerdir. Ama açığa çıkmıştır. Şimdi ise kesinlikle açıktan bu saldırıyı yapmaktadırlar. Bu bakımdan bu yerel seçimlerin AKP-MHP iktidarının belediyeleri tümden ele geçirme projesi olduğunu, bunun için birçok hesap kitap yaptıklarını, oyun kurduklarını, bu amaca ulaşmak için her yolu ve yöntemi deneyeceklerini görmek gerekiyor. Öyle sandıkta gösteririz, demek yetmiyor. Kuşkusuz sorun sandık olsa, sandığa giren oyların sandıktan çıkması gibi bir durum olsa ya da normal bir seçim olsa tabii ki AKP iktidarı Kürdistan'da tek bir belediye kazanamaz. Elindeki belediyeleri bile kaybeder. Ama şu anda bir savaş yönetimi, faşist yönetim var. Kürt halkını soykırıma uğratmak için devlet sistemini, hükümet sistemini, bütün her şeyi değiştirdiler. Bu nedenle dünyayla kavgaya girdiler. Bölgede birçok güçle kavgaya girdiler. Türkiye içinde çeşitli güçlerle bir iç savaş durumuna girdiler. Bunların tümü Kürt halkını soykırıma uğratmak içindi. Kayyumlar bunun içindi. Bu açıdan bu yerel seçimler kritiktir. Eğer demokrasi güçleri, Kürt demokratik güçleri ciddi tedbir almazlarsa, bütün baskıları oyunları bozacak bir örgütlenme içinde olmazlarsa öyle sandıkta gösteririz, sandığa gömeriz, demek yetmez. Bu yaklaşım durumun ciddiyetini anlamamak olur. Durum gerçekten ciddidir. Yerel seçimlere yaklaşım genel seçimlerinden öte bir kararı, bir iradeyi ifade etmektedir. Bunun tüm demokrasi güçleri tarafından, Kürt demokratik güçleri tarafından, halk tarafından görülmesi gerekiyor. Öyle bir örgütlenme, öyle bir çalışma yaratılmalılar ki AKP iktidarının hiçbir baskısı, hilesi, oyunu kesinlikle sonuç alamasın. Eğer bu yaratılamazsa, sadece sandıkta gösteririz, denilirse halkın sandığa gitmesi, oy vermesi biçiminde ele alınırsa bu gerçekten büyük bir yanılgı olur. Herkesin bu yanılgıdan, gafletten şimdiden kurtulması gerekmektedir.

Aslında AKP iktidarı bu yerel seçimde oyunlarla, baskıyla, şuyla buyla kendi adayını seçtirerek kayyumları meşrulaştırmak istiyor. Yeni seçilecekler de kayyumlar olacaktır. Kesinlikle halkın iradesiyle seçilmeyecektir. Halka yine kapalı olacaktır. Polisle, orduyla korunacaktır. Böyle belediyeler olacaktır. Bir nevi savaş araçları olacaktır. Kayyumlar nasıl bugün Kürdistan'da yürütülen kirli savaşın parçasıysa, aktif biçimde bu savaşın içinde yer alıyorlarsa, AKP'li belediyeler de aynı biçimde yer alacaktır. Hatta bunu biraz daha meşru, Kürtlük adına, din iman adına yapacaklar. Böylelikle Kürdistan'da saldırılarına daha da meşruiyet kazandıran, sosyal temel kazandıran bir çaba ve yaklaşım içinde olacaktır. Bu yönüyle AKP'nin bu belediyeleri niye almak istediğinin görülmesi gerekir. Bu belediyeler Kürt düşmanı olarak Kürt'ü soykırıma uğratmak için

Önder Apo'nun direnişiyle Kürt halkının direnişi nasıl iç içe gelişiyorsa Önder Apo'nun özgürlüğüyle Kürt halkının özgürlüğü de iç içe gerçekleşecektir. Bu açıdan Önder Apo'nun özgürlüğünün Kürt halkının özgürlüğünü sağlama düzeyinde bir mücadeleyle gerçekleşeceğinin bilincinde olmak, bu temelde de Önder Apo'ya sahiplenme direnişini artırmak gerekmektedir. Zaten önderlerine sahiplenmeyen bir halkın özgürlüğüne de sahiplenmesi mümkün değildir.



ele geçirilecektir. Belediyeler özel savaşın, psikolojik savaşın bir aracı haline getirilecektir. Özel savaşı, psikolojik savaşı topluma yayma, toplumu bu temelde mücadelesiz kılma, toplum mücadelesini ve örgütlülüğünü engelleme aracı haline getireceklerdir. Bu bakımdan tabii ki yerel yönetimlere yaklaşım önemlidir. Yerel yönetim seçimlerinin ciddiye alınması gerekiyor. Sadece bir seçim olarak görülmemesi gerekiyor. Savaşın daha da yaygınlaşması, yerelleşmesi, savaşın kendisine meşruiyet kazandırarak soykırımcı-sömürgeci politikada yeni bir hamle, hatta Kürt halkını soykırıma uğratmada, toplumu teslim almada son bir darbe olarak görmektedirler. O zaman Kürtlerin, demokrasi güçlerinin de tıpkı onlar gibi yerel yönetimlere ciddi yaklaşması gerekiyor.

Orta sınıf, Önderliğin öngördüğü belediyeciliğe karşı direndi

Geçmiş dönemde zaten yerel yönetimlere doğru bir yaklaşım gösterilmedi. Yerel yönetimler ele geçirildi. Önemli yıllarda Kürt demokratik güçleri yerel yönetimin sahibi oldular. Belediyeleri yönettiler. Ama AKP'nin, CHP'nin iyisi olmaktan öteye gitmediler. Kuşkusuz AKP gibi, CHP gibi, diğer partiler gibi fazla ranta bulaşmadılar, rüşvet yemediler. Bu tür örnekler sınırlıdır. Bu yönüyle kötü örnek olmadılar. Ama bu bir özgür, demokratik belediyecilik değildi. Sadece AKP, MHP'nin iyisi olmak, daha ahlaklı, vicdanlı olmak, rüşvet ve yiyici olmamak esas alındı. Kuşkusuz bu yaklaşım diğerlerine göre daha olumlu durumda olmak anlamına geliyordu. Ama halkçı belediyecilik uygulanmadı, toplumla birlikte belediyecilik yapılmadı. Klasik belediyeciliğin iyisi olunmaya çalışıldı. Porto Alegre denen belediyecilik kısmen uygulanmak istendi. Ama Kürt halkının özgürlük mücadelesinin öngördüğü bir belediyecilik bundan ötedir. Kürt Özgürlük Hareketi'nin öngördüğü biçimde toplumla birlikte yapılan bir belediyecilik olmadı. Bütün işlerin toplumla yapılması gerekiyordu, ama Türkiye'de diğer yerlerde nasıl belediyecilik yapılıyorsa onun iyisi olmaya çalışıldı. Ama bu fark çok çarpıcı olmadı. Taşeronla iş yapmak zaten bunun en somut kanıtıdır. Her iş halkla yapılacaktı. Çöp de halkla toplanacaktı, yollarda halkla yapılacaktı, bütün işler halkla beraber yapılacaktı. Halkın emek gücüyle, önerisiyle, planlamasıyla belediyenin imkanları birleşecek ve yapılacaktı. Sokak sokak halk örgütlenecekti. Sokak komünleri, mahalle komünleri olacaktı. Belediye işlerini bu komünler üzerinden yapacaktı. Öyle şirketlere, taşeronlara vermeyecekti. Ya da klasik işçilikle olmayacaktı. Belediye dışardan işçi alacak ve işlerini öyle yapacak tarzında olmayacaktı. Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Önder Apo'nun öngördüğü belediyeciliğe yanaşılmadı. Bu konuda özellikle orta sınıf Önderliğin, Kürt Özgürlük Hareketinin öngördüğü belediyeciliğe karşı direndiler. Diğer belediyelerin biraz daha iyisi olma biçiminde belediyecilikte ısrar ettiler. Bu bir nevi geçmişteki sosyal demokrat belediyelerin yaptığı belediyecilik oldu. Dünyada sağ partilere, yiyici partilere göre biraz daha halkçı bir belediyecilik yaptılar. Ama halk için yaptılar. Halkla beraber yapmadılar. Klasik belediyeciliği iyileştirdiler. Bu tabii Kürt halkı gibi büyük bir soykırımcı-sömürgeci saldırı altında olan halkın belediyelerle birleşmesini, iç içe olmasını engelledi. Belediyeler halktan kopuk, halkın dışında, halk için çalışmaya uğraşan kurumlar haline geldiler.

Bu aslında kabul edilmedi ama değiştirilemedi de, değiştirilme gücü gösterilemedi. Belediyeler çeşitli kesimlerin etkisinden çıkarılamadı. Çatışmasızlığın, ateşkesin rehaveti ortamında sanki işler hep böyle yürüyecek gibi bir yaklaşımla ele alındı. Halkla bütünleşilmedi, halkla birlikte belediyecilik yapılmadı. Bu da tabii ki halkla belediyelerin, yerel yönetimlerin birleşmesini engelledi. Bunun en net sonucu belediyelere kayyum atanınca halkın yeterince tepki vermemesidir. Eğer bütün işler halkla iç içe yapılsaydı, belediye eğer tümüyle özgür demokratik belediyecilik anlayışıyla yapılsaydı halk kayyumların atanmasına bu kadar sessiz kalmazdı. Bu açıdan geçmişteki yanlışlıklardan dersler çıkarılmalıdır. Bazıları sağda solda gevezelik yapıyorlar, ahlaksızlık yapıyorlar,

Belediyeler çeşitli kesimlerin etkisinden çıkarılamadı. Çatışmasızlığın, ateşkesin rehaveti ortamında sanki işler hep böyle yürüyecek gibi bir yaklaşımla ele alındı. Halkla bütünleşilmedi, halkla birlikte belediyecilik yapılmadı. Bu da Tabii ki halkla belediyelerin, yerel yönetimlerin birleşmesini engelledi. Bunun en net sonucu belediyelere kayyum atanınca halkın yeterince tepki vermemesidir. Eğer bütün işler halkla iç içe yapılsaydı, belediye eğer tümüyle özgür demokratik belediyecilik anlayışıyla yapılsaydı halk kayyumların atanmasına bu kadar sessiz kalmazdı.

alçakça konuşuyorlar; sanki belediyelerin bu yetersizliğinin nedeni Kürt Özgürlük Hareketiymiş gibi çarpıtmalarda bulunuyorlar. Tam tersidir. Bu çarpıtmaları yapan kafalardan dolayı o belediyeler gerçek ve halkçı belediyeler olmadı. Halkla bütünleşemediler. Özgür ve demokratik belediyecilik yapılamadı. Sosyalist kafadan, toplumcu kafadan kopulduğu için aslında sol ve sosyalizm karşıtı küçük-burjuva anlayışlarına sahip oldukları için bu belediyeler gerçek anlamda halkçı belediyecilik yapamadılar. Bu gerçeğin görülmesi gerekiyor. Aslında Kürt Özgürlük Hareketi de Önder Apo da bu konuda uyarılar yaptı, mücadele verdi ama bu yeterince dikkate alınmadı. Kürt halkı da, Kürt Özgürlük Hareketi de bu kesimleri tümden karşısına almamak açısından biraz esnek yaklaştı. Ama şimdi anlaşılıyor ki bu yaklaşım yetersiz ve yanlıştı. Halkın oylarıyla ele geçirilen belediyelerin daha halkçı, demokratik, toplumcu, özgürlükçü bir belediye yapılması için gereken otoritesini kullanmalıydı. Bu yapılamamıştır. Herkesin bu gerçeği böyle bilmesi gerekiyor. Başka türlü değerlendirmeler kesinlikle saptırmadır. Ya da PKK düşmanlığının, Kürt Özgürlük Hareketi düşmanlığının dışa vurumudur.

Tüm bu gerçekler dikkate alınarak önümüzdeki dönemde belediyelere aday olanlar, yerel yönetim seçimlerini kazanmak isteyenler, kesinlikle eskiden ders çıkarmalılar, eskinin o orta sınıf, CHP'nin, AKP'nin iyisi olma, klasik belediyeciliğin iyisi olma gibi yaklaşımı bırakarak daha köklü, halkçı, demokratik, toplumcu, tamamen topluma, halka hizmet eden, sürekli toplumla birlikte çalışan, onunla birlikte karar alan, işleri yürüten bir özgür ve demokratik belediyecilik anlayışına ulaşılması gerekiyor. Böyle düşünce ve pratik içinde olacaklar aday olmalıdırlar. Hiç kimse klasik belediyecilik gibi bir yerlerde yönetim olma, işleri yürütme, belli bir iktidar ve yönetim alanı ele geçirme gibi ele almamalıdır. Böyle değerlendirenler yanlış değerlendiriyorlar. Bu yaklaşımlar bütün yerel yönetimlerin direnişsiz kayyumların eline geçmesine yol açmıştır. Kuşkusuz yine kayyumların eline geçebilirdi, böyle bir karar alınabilirdi ama buna halkın tepkisi olurdu, sahiplenirdi. Halk belediyelerine yeterince sahiplenmemişse ve belediye başkanları cezaevindeyse, cezaevindeki başkanlar da kendilerini sorgulayacaktır. Cezaevindeki milletvekilleri de kendilerini sorgulayacaklardır. Özyönetim direnişlerinde nasıl yaklaşıldı? Özyönetim direnişlerinde halkın gereken desteği vermesi için doğru tutum gösterildi mi? Bu milletvekilleri, belediye başkanları, bir bütün olarak demokratik siyaset özyönetim direnişlerine Türk devleti saldırdığında bütün toplumu direnişe geçirecek bir yaklaşım içinde oldular mı? Olduklarını söylemek mümkün değil. Hatta 80 milletvekili var, bu 80 milletvekiliyle sanki parlamentoda direnilecek, 80 milletvekiliyle bu saldırılar püskürtülecekmiş gibi yanılgı içinde oldular. Türk devlet gerçeği tanınamadığı için halkın direnişine öncülük edilemedi. Sanki sessiz kalınırsa, direnişsiz olunursa belediyelerin, milletvekillerinin kurtarılacağı sanıldı. Sanki demokratik siyasetin öyle tavizler verilerek, devletin rahatsız olmayacağı tutumlar gösterilerek yürütüleceği sanıldı. Ama sonuçta soykırımda ısrar eden, soykırım amacı olan bir devlet olduğundan tabii ki sürekli zayıflatarak, demokrasi güçlerini parçalayarak adım adım bugünkü faşist diktatörlüğü pekiştirmede yol aldı. Bu açıdan geçmişte yürütülen belediyeciliğin eksiklikleri görülmeli, artık geçmişteki anlayışla bu işlerin olmayacağı anlaşılmalı, seçimlere bir halk muhalefeti, bir yerel demokrasi muhalefeti, yerel bir örgütlülükle karşı çıkılmalıdır.

Soykırımcı AKP iktidarı yerel seçimlerde bozguna uğratılmalıdır

Yerel seçim süreci halkın kendi özyönetim örgütlenmesine sahip çıkacağı, aslında geçmişteki özyönetim direnişlerinin devamı olacak bir örgütlülük, bir anlayışla hareket edilmesi gerekmektedir. Kürt halkının kendisini örgütleyerek bu belediyelerin AKP iktidarının eline geçmesini engellemesi gerekiyor. Örgütlülüğüyle, propagandasıyla, çabasıyla bu seçimlere yaklaşılması gerekiyor. Sadece bir oy verme yaklaşımıyla değil, bu seçim sürecini daha fazla örgütlenme, faşizme karşı mücadele etme, kayyumların elinde olan belediyeleri yeniden ele geçirme, kazanma biçiminde bir hamleye dönüştürülmesi gerekiyor. Böyle yaklaşıldığı takdirde yerel seçimlere doğru yaklaşılmış olur. Yoksa "Gideceğiz oy vereceğiz belediyeleri alacağız, geçen 10-15 yıl öncesindeki gibi belediyecilik yapılacağız." biçimindeki yanılgılı yaklaşımlar içine girilmemelidir. Kuşkusuz en başta da belediyeleri kazanma hedeflenmelidir. Kazanmaya endeksli bir çaba, propaganda yapılması gerekiyor. Bu konuda bütün demokrasi güçlerinin ortak hareket etmesi gerekiyor. Bütün yurtsever güçlerle ortak hareket edilmesi gerekiyor. Şu anda Kürdistan'da soykırım tehlikesi ve tehdidi bulunmaktadır. Bu açıdan tüm yurtseverlerin, Kürt gruplarının soykırımcı sistemi yerele yaymak isteyen bu iktidara karşı ortak tutum takınması gerekiyor. Eğer ortak tutum takınmazlarsa bırakalım yurtsever olmayı Kürt bile olamazlar. Çünkü Kürtlüğe saldırı vardır. Kürtlük ortadan kaldırılmak isteniyor. Bu nedenle bütün Kürtlerin ortak tavır alması gerekiyor. Soykırımcı, faşist AKP iktidarının yerel seçimlerde bozguna uğratılması gerekiyor. Yerel yönetimlerin yeniden Kürt demokratik güçlerin eline geçmesi gerekiyor. İlk adım bu olmalı.

Kürt halkı özgürleşmeden hiçbir şeyin kalıcılığı olmaz

Belediyeler kazanıldıktan sonra da doğru belediyecilik anlayışla yönetilmesi gerekiyor. Ama ele geçirilmesi başlı başına önemlidir. AKP iktidarının eline geçmesi demek belediyelerin soykırım karargahı haline gelmesi demektir. Soykırımın yerelde meşru hale gelmesi demektir. Bu açıdan bütün demokrasi güçlerinin, yurtseverlerin, Kürt siyasi grupların birinci görevi bu belediyeleri AKP iktidarının tasallutundan kurtarmaktır. Kayyumların elinden kurtarmaktır. İlk önce bunun düşünülmesi gerekir. Tabi bunu düşünürken de artık gelecekten ders çıkararak halk içinde, halkla örgütlü belediyecilik yapılmalıdır. Şu anda Kürt halkının sorunu özgürlük sorunudur. Başka bir sorunu yoktur. Başka bir amacı da yoktur. Kürt halkı özgürleşmeden, diliyle ve kültürüyle özgür yaşama kavuşmadan hiçbir şeyin kalıcılığı yoktur. Her şey sahtedir. Her şey rüyadır. Gelip geçici bir durumdur. Bu açıdan en başta da tabii ki belediyeleri ele geçirmek ve buraları özgür ve demokratik yaşamın yeşereceği özgür ve demokratik yaşam düşüncesinin, duygusunun örgütlenmesinin ve pratiğinin gelişeceği yerler haline getirilmesi gerekiyor.

Adayların da iyi tespit edilmesi gerekiyor. Çok seçenekli adayların olması gerekiyor. Kesinlikle AKP iktidarı seçilebilecek bütün adayları şöyle ya da böyle saf dışı edecektir. Kimini önceden tutuklayarak, kimini çeşitli bahanelerle engelleyerek aday profillerini daraltacaktır. Bu konuda da çok seçenekli çalışmanın olması gerekiyor. Türkiye'de demokrasi güçleriyle ittifak yapılması gerekiyor. Kürdistan'da Kürt yurtsever güçlerle, Kürtlük duygusu ölmemiş, Kürt halkının soykırımını kabul etmeyen, AKP iktidarının soykırım politikalarına karşı çıkan güçlerin bir araya gelip kesinlikle tutum koymaları gerekiyor.

Yerel seçimler kritiktir. Eğer demokrasi güçleri, Kürt demokratik güçleri ciddi tedbir almazlarsa, bütün baskıları, oyunları bozacak bir örgütlenme içinde olmazlarsa öyle sandıkta gösteririz, sandığa gömeriz, demek yetmez. Bu yaklaşım durumun ciddiyetini anlamamak olur. Durum gerçekten ciddidir. Yerel seçimlere yaklaşım genel seçimlerden öte bir kararı, bir iradeyi ifade etmektedir. Bunun tüm demokrasi güçleri tarafından, Kürt demokratik güçleri tarafından, halk tarafından görülmesi gerekiyor.

Sonuç olarak; Kürt halkı, Ortadoğu'da, Türkiye'de, Kürdistan'ın tüm parçalarında da bir varlık-yokluk mücadelesi vermektedir. Üçüncü Dünya Savaşı diyoruz! Üçüncü Dünya Savaşı sıradan ele alınmamalıdır. Bu Üçüncü Dünya Savaşı Türkiye için özellikle 20. yüzyılda Birinci Dünya Savaşı'yla kurulan sistemin devamını sürdürmek anlamına gelmektedir. Bu nedenle her yere saldırıyor. Suriye'ye, Irak'a saldırması bu nedenledir. Kürdistan'da en ağır baskı ve zulüm politikasını uygulaması bu nedenledir. Türk devletinin bu saldırgan politikasının amacı görülmelidir. Bu saldırgan politikasının amacı kesinlikle soykırımı tamamlamak içindir. Kürt soykırımına dayalı sistemi sürdürmek içindir. Bu gerçekliğin görülmesi gerekiyor. Bu yönüyle varlık-yokluk savaşı yürütülüyor. Bu var olma, yok olma savaşı öyle sıradan tutumlarla, tepkilerle yürütülecek bir savaş değildir. Bir fedai savaşıdır. Bedel ödeme savaşıdır. Bedeller ödenmeden Kürt halkının bu soykırım karşısında ayakta kalması mümkün değildir. Bedeller ödenmektedir.

AKP iktidarı direnildiği takdirde kesinlikle yenilgiye uğratılacaktır

Önder Apo 20 yıldır zindandadır. Tüm baskılara direnmekte ve direnişin kaynağı olmaktadır. Binlerce siyasetçi tutukludur. Sadece kadrolar değil halktan binlerce yurtsever tutukludur. Gerilla fedaice savaşı yürütmektedir. Kürdistan'ın tüm parçalarındaki Kürt halkının kazanımlarına Türk devleti saldırmaktadır. Bakurê Kurdistan'da halkın yaşamı tam bir hapishane, baskı, zulüm cenderesi altında yürütülmektedir. Bu yönüyle Türk devleti bütün imkanlarını kullanarak bu soykırımı tamamlamak istemektedir. Bu açıdan buna karşı mücadele de kutsallık düzeyindedir. Bu dönemde mücadele çok çok önemlidir. Mücadelesizlik ölümdür. AKP iktidarının soykırımcı saldırılarına sessiz kalmak ölümdür. Bu bakımdan Kürt halkı onlarca yıldır yürüttüğü, mücadele verdiği bedellerin gereği olarak bedel ödemekten kaçınmamalı, AKP iktidarına karşı her türlü imkanlarını kullanarak, direnerek bu soykırım saldırısının püskürtülmesi gerekmektedir.

AKP iktidarı güçlü durumda değildir, zayıf konumdadır, korkuyla saldırıyor. Yok olmamak için saldırıyor. Çünkü dünya ve bölge koşulları, Türkiye'de onlarca yıla dayanan özgürlük mücadelesi, demokrasi mücadelesi soykırımcı ulus devlet sistemini ayakta kalamayacak hale getirmiştir ve faşist iktidarların mezarlığına gönderilecektir. Güçsüz olduğu için bu kadar saldırıyor. Cumartesi Annelerine saldırması bu güçsüzlüğün nedenidir. Akademisyenlere, öğrencilere saldırması bu nedenledir. Mezarlıklara, cenaze törenlerine saldırılması bu nedenledir. O kadar zayıf durumdadır ki bir yerde küçük bir hareket olursa bunu kendi iktidarı için tehlike görüyor. Bu küçük eylemin yarın ikiye üçe çıkacağını, büyüyeceğini ve kendi iktidarını sarsacağını gördüğünden en masumane eyleme bile saldırmaktadır. Bu, güçsüz iktidarların tutumudur. Güçlü iktidarlar bu tür yollara başvurmazlar. Hatta her türlü eylemin yapılabildiği ülkeler bu iktidarların sağlam ve güçlü olduğu ülkelerdir. Bu açıdan AKP iktidarının, Türkiye'deki faşizmin çok zayıf olduğunu bilerek, demokrasi güçlerinin bir araya gelerek bu faşizme karşı mücadele etmeleri gerekiyor. Kürt halkının, Kürt demokrasi güçlerinin, yurtsever güçlerin bir araya gelerek bu AKP-MHP faşizmine karşı mücadele etmeleri gerekiyor. Mücadele edildiğinde bu iktidar kesinlikle yıkılacak ve Türkiye'de demokratikleşmenin önü açılacaktır. Bu yönüyle yerel yönetim seçimleri sürecini AKP-MHP faşizmine karşı mücadele süreci haline getirmek, mücadeleyi geliştirerek sadece yerel yönetim seçimlerinde yenilgiye uğratmak değil, yerel yönetim seçimleri ve bu temele dayalı mücadeleyle AKP-MHP iktidarını yenilgiye uğratmak şu anda halklarımızın, halkların önünde tarihsel bir görev olarak durmaktadır.

■■■

9 Ekim Komplo'sunun bilinci Kürdistan'ı özgürleştirecek, Türkiye ve Ortadoğu'yu da demokratikleştirecektir

Akif Ali

Uluslararası Komplo'nun 20. yıl dönümünde kompolyu gerçekleştirenleri şiddetle lanetliyor, Önder Apo'yu saygıyla selamlıyoruz. Uluslararası Komplo'ya karşı mücadelede 'GÜNEŞİMİZİ KARARTAMAZSINIZ' kampanyası yürütürken yaşamlarını yitiren şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz.

Uluslararası Komplo esas olarak 20'inci yüzyılda kurulan Kürt Soykırımı temelli Ortadoğu sistemine dayanmaktadır. 20'inci yüzyılda Birinci Dünya Savaşı sonucu Kürdistan dört parçaya bölünmüş ve Kürdistan halkının üzerinde bütün parçalarda soykırım politikası uygulanmıştır. Özellikle Ortadoğu'da petrollerin varlığı, yine Ortadoğu'nun her zaman dünya siyasi dengeleri içindeki yeri, Avrupa'yı en yakın etkileyen coğrafya olması, uluslararası güçlerin Ortadoğu'da hakim olmalarını çok önemli hale getirmektedir. Birinci Dünya Savaşı içi ve sonrası bu hakimiyet de esas olarak Kürt Soykırımı üzerine kurulmuştur. Fransa ve İngiltere, Kürtleri parçalayarak aslında hem kendi hakimiyetleri için bir Ortadoğu zemini hazırlamışlardır hem de Kürt Soykırımı'nda sorumluluk üstlenen ülkeler haline gelmişlerdir. Kürt Soykırımı'nın kesinlikle uluslararası karakteri vardır. Irak'ın kendi ellerinde kalması karşılığında da Türk devletine Kürtler üzerinde soykırım politikası uygulama izni vermişlerdir. Ya da Türk devleti, Musul ve Kerkûk'ü bırakarak, Rojava dediğimiz Kürt parçasını bırakarak soykırımda onay almıştır. Bu da esas olarak bütün parçalarda soykırıma onay vermek anlamına gelmektedir. Çünkü Kürtlerin en fazla yoğun yaşadığı coğrafya Bakurê Kurdistan'dır. Bu bakımdan komplonun en önemli dayanağı Birinci Dünya Savaşı'nda kurulan uluslararası bölgesel düzendir. Buna İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra soğuk savaş dönemi de eklenince ve soğuk savaş süresince Türk devletine, Sovyetler Birliği'ne karşı jandarma rolü oynaması görevi verilince Türk devleti, Kürtler üzerinde pervasızca bir soykırım politikası yürütmüştür. Bu bakımdan, "Uluslararası Komplo neden ve nasıl gerçekleşti" derken, bu tarihsel temelin mutlaka her zaman akılda tutulması gerekir.

Hala Birinci Dünya Savaşı'nda kurulan Ortadoğu düzeni tümden yıkılmış değildir. Soğuk Savaş dönemi ortadan kalktı, Sovyetler Birliği dağıldı ama Birinci Dünya Savaşı'nda Kürdistan'ın dört parçaya bölünmesi, yine Arapların kırk parçaya bölünmesi temelinde oluşmuş Ortadoğu düzeni değişmedi. Hala Kürt Soykırımı'nda ısrar eden Türkiye ve İran var. Hala Suriye'nin Kürt sorununda adım atmaması durumu var. Bunların hepsi siyasi meşruiyet olarak Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan, uluslararası güçlerin içinde olduğu Ortadoğu düzenine dayanıyorlar. Bu gerçeği bilmemiz gerekiyor. Bu açıdan PKK tarih sahnesine çıkar çıkmaz zaten böyle bir düzenle karşılaştı. Kürt inkarına dayalı soykırımı kabul eden ve bu konuda Türk devletine destek veren bir uluslararası sistemi karşısında buldu. Nitekim Türk devletine karşı mücadele gelişince bu doğrudan NATO'nun sorunu haline geldi. 12 Eylül'den önce Türkiye'de Kürt Özgürlük Hareketi'nin gelişimi, yine devrimci demokrasi güçlerinin önemli bir güce ulaşmaları NATO'yu telaşa düşürdü. Çünkü Türkiye, Sovyetler Birliği'nin güneyinde konumlanmış önemli bir jandarmaydı. NATO'nun 2. büyük ordusuydu. Herhangi bir durumda Sovyetler Birliği'ne karşı savaşın en uç noktası olacaktı. Bu bakımdan, PKK öncülüğünde mücadele gelişip 12 Eylül'den önce önemli bir düzeye ulaşınca, NATO Türkiye'ye darbe yapması için izin vermiştir. Ya da Türk egemenleri darbe yapma konusunda NATO'nun desteğini almışlardır. Bu bakımdan Türk devletinin sömürgeci, uluslararası güçlerle ilişkisi uzun yıllara dayanıyor. 15 Ağustos 1984'te gerilla hamlesi başlayınca da yine Kürt Özgürlük Hareketi NATO'yu karşısında buldu.

Almanya, Türkiye'nin askeri ve siyasi istikrarı için NATO adına görev üstlenmiş bir ülkedir

PKK'yi tasfiye etmek için her yol ve yöntem denendi. Zaten Türk devletine 12 Eylül faşizmiyle Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmesi için her türlü destek verilmişti. En ağır zulüm ve baskı Batı'nın desteğiyle yürütülmüştü. 15 Ağustos atılım hamlesi başladıktan kısa bir süre sonra İsveç Başbakanı Olof Palme'ye yönelik cinayet gerçekleşti. Sevilen başbakan Olof Palme'nin öldürülmesi provokasyonu aslında bu cinayeti PKK'nin üzerine yıkarak bütün dünyanın tepkisini hareketimize yöneltme amaçlıydı. Bu cinayet hala da tümden açığa çıkmamıştır, ama içinde Türk devletinin, NATO'nun bulunduğu bir komployudu. Mehmet Ali Ağca'nın Papa'ya suikast girişimi bile Türkiye'de darbeyi desteklemek; devrimcilere, özgürlük hareketine darbe vurmak için kullanıldı. NATO'nun PKK'ye karşı mücadelesi 80'li yıllarda da sürdü. Düsseldorf Davası denen yargılamalar da aslında bir NATO saldırısıydı. NATO, Almanya'ya Türkiye'yi kontrol etme görevi vermiştir. Almanya, Türkiye'nin askeri ve siyasi istikrarı için NATO adına görev üstlenmiş bir ülkedir. Hem tarihsel olarak Türkiye'yle ilişkileri yoğundur hem de NATO'yla birlikte bu görevi alınca Almanya-Türkiye ilişkileri daha da derinleşmiştir. Ve Düsseldorf davasıyla da PKK'ye darbe vurulmak istenmiştir. Bu bakımdan Uluslararası Komplo'nun neden bu kadar ülkeyi kapsadığı; neden ABD, Avrupa, İsrail'in içinde olduğu, neden Rusya'yı bu işin içine koydukları iyi anlaşılmalıdır. Önder Apo üzerinde dünyada görülmedik bir komplo gerçekleştirildi. Önderlik bir nevi bütün dünyada takip edilen, hiçbir yerde yaşamasına izin verilmeyen bir duruma düşürüldü. Böyle bir komplo tarihte az görülmüştür. Bir örnek; Hannibal'ın Roma İmparatorluğu tarafından ölümüne kadar takip edilmesi, hiçbir yerde yaşama hakkı tanınmamasıdır. O bile büyük bir imparatorluk olan Roma'nın yürüttüğü bir politikadır. Ama Önder Apo'ya karşı komploda neredeyse dünyanın hemen hemen her gücü devreye konuldu.



Almanya, Türkiye'nin askeri ve siyasi istikrarı için NATO adına görev üstlenmiş bir ülkedir. Hem tarihsel olarak Türkiye'yle ilişkileri yoğundur hem de NATO'yla birlikte bu görevi alınca Almanya-Türkiye ilişkileri daha da derinleşmiştir. Ve Düsseldorf davasıyla da PKK'ye darbe vurulmak istenmiştir. Bu bakımdan Uluslararası Komplonun neden bu kadar ülkeyi kapsadığı; neden ABD, Avrupa, İsrail'in içinde olduğu, neden Rusya'yı bu işin içine koydukları iyi anlaşılmalıdır. Önder Apo üzerinde dünyada görülmedik bir komplo gerçekleştirildi.

YDD kuruluşunda en önemli alan Ortadoğu'ydu

Soğuk Savaşın '80'lerin sonunda, '90'ların başında önemli oranda bitmesi sonrası ABD artık sistemin tek gücü olarak yeni bir dünya düzeni kurmayı hedefledi. Tabii yeni dünya düzeninin kuruluşunda en önemli alanlardan biri de Ortadoğu'ydu. Çünkü Sovyetler Birliği'nin iki alanda önemli düzeyde etkisi vardı. Birincisi; Doğu Avrupa, ikincisi de Ortadoğu'ydu. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra ABD buralarda kendi etkinliği ve hakimiyetini artırmak için yoğun bir çaba içine girdi. Kuşkusuz ABD, Ortadoğu'da bu çabalarını da bölge işbirlikçileri üzerinden yapacaktı. Kürt Özgürlük Hareketi büyük bir çabayla geliştirdiği mücadeleyle Ortadoğu'da halkların kardeşliğine dayanan yeni bir bölge düzenini hedeflemişti. Kürt sorununun kardeşlik ve demokrasi içinde çözülmesini sağlayarak emperyalist kapitalist güçlerin Ortadoğu'daki ayaklarını etkisizleştirecek bir politika yürütüyordu. Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesi geliştikçe, halkların kardeşliği düzeni ilerledikçe bu aynı zamanda bölge halkları arası çatışmaya ve işbirlikçiliğe dayalı düzenin zemininin ortadan kalkması anlamına geliyordu. Önder Apo'nun önderlik ettiği PKK'nin mücadelesi, Türkiye'de, Başûrê Kurdistan'da, Suriye'de önemli bir gelişme sağlamıştı. Bu gelişmeler Ortadoğu'yu da etkiliyordu. Bunlar Soğuk Savaş dönemi sonrası Ortadoğu'da yeni bir Ortadoğu düzeni kurmak isteyen, dünyada yeni bir düzen kurmak isteyen ABD açısından engel olarak görülüyordu. Yeni dünya düzeninin kurulacağı en önemli alanlardan biriyse Ortadoğu'ydu. Ama burada PKK özgürlükçü, demokratik, devrimci, halkların kardeşliği anlayışıyla, ABD'nin kurmak istediği düzeni boşa çıkaracak, düzenin kurulmasını engelleyecek ideolojik, toplumsal ve siyasal gelişme yaratıyordu. Bunlar da PKK'nin, ABD'nin hedefindeki bir hareket haline gelmesine yol açtı. PKK'nin ilişki içinde olduğu Suriye de ABD'nin tümüyle etkisine girmeyen bir coğrafyaydı.

Önder Apo üzerinde komplo uygulanarak PKK tasfiye edilmek istendi

Bu süreçte PKK öncülüğündeki mücadele Türk devletini çok sarsıyordu. Türk devleti neredeyse ekonomik, siyasi ve kültürel çöküntü içine girecekti, hatta çöküntüyü yaşıyordu. Ama ABD, NATO üyesi olan Türkiye'yi, Soğuk Savaş'tan sonra Ortadoğu'da kurmak istediği düzende kullanmak istiyordu. Bu yönüyle de Türkiye'yi zayıf düşüren PKK, ABD'nin kabul etmeyeceği bir konumdaydı. Hem uluslararası güçler PKK'nin bu durumunu kabul etmedi hem de Türkiye artık gelinen aşamada, NATO'nun 2. büyük ordusuna sahip ülke olarak, 'Bana yardım edin, ben çöküyorum, eğer bu PKK'yi tasfiye etmezsem, ezemezsem NATO'nun vereceği görevleri yerine getiremem', dedi. Doğrudan NATO'ya, Batı'ya başvurdu. PKK karşısında daha fazla destek istedi. Zaten askeri ve siyasi, her türlü desteği alıyordu ama buna rağmen PKK'ye karşı mücadelede sonuç alamıyordu. Bu sonuç alamamada en büyük sorumlu olarak Önder Apo gösteriliyordu. Önder Apo başında olduğu müddetçe PKK'nin tasfiye edilemeyeceğini, her türlü saldırı karşısında kendini yeniden güçlendireceğini görüyorlardı. 25 yıldan fazla süren pratik içinde Önder Apo'nun PKK üzerinde böyle bir etkisi ve rolünün olduğu herkes tarafından görülmüştü. Bu yönüyle de Önder Apo hedef alındı. Önder Apo üzerinde komplo uygulanarak PKK tasfiye edilmek istendi. PKK'nin tasfiye edilmesi üzerinden de ABD Ortadoğu'da yeni bir düzen kuracaktı. Çünkü Sovyetler Birliği'nin dağılması ve Ortadoğu'dan çekilmesiyle birlikte önemli boşluklar, alanlar doğdu. ABD'nin başını çektiği kapitalist modernist güçler bu boşlukları doldurup hakimiyetlerini sağlayarak petrolün de çıktığı bu alanı tamamen kontrol etmek istediler. Komplonun böyle bir boyutu var.

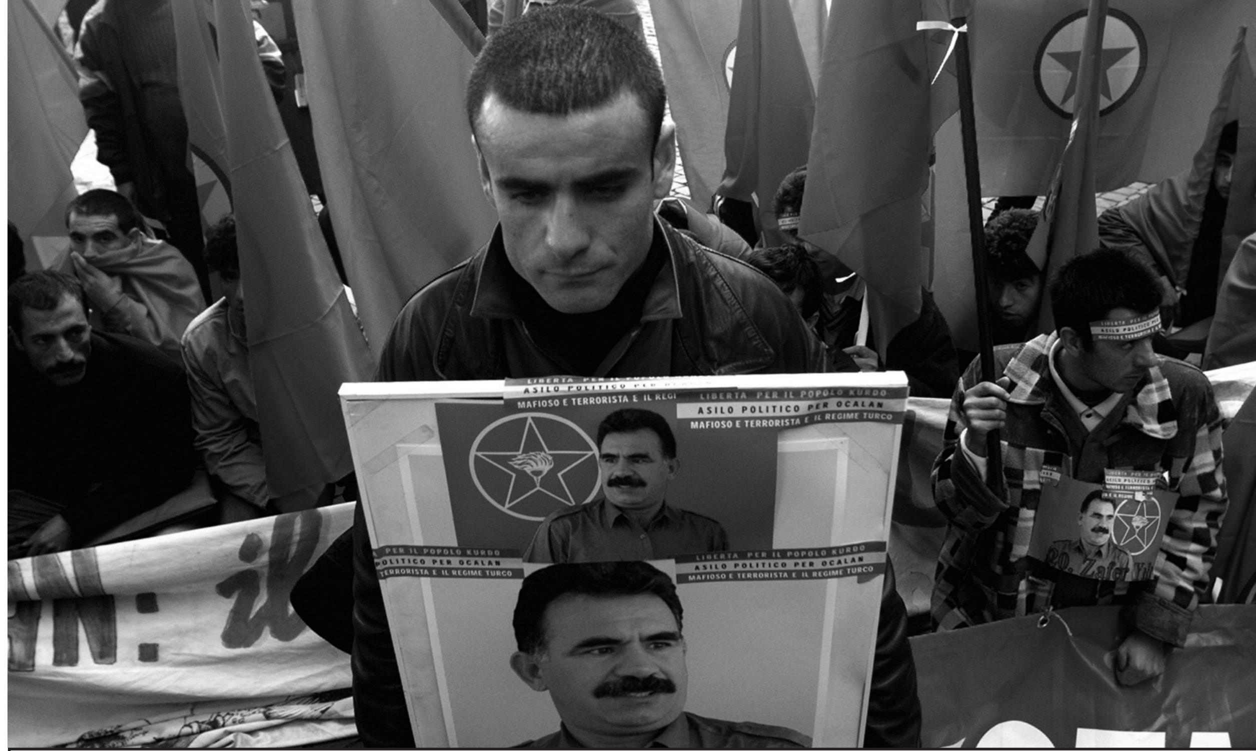
Uluslararası Komplocu güçler Ortadoğu düzeninde bazı değişiklikler yapmayı hedefleseler de Birinci Dünya Savaşı sonrasında Kürtlerin soykırımına dayalı kurulan düzeni esas olarak devam ettireceklerdi. Çünkü Türk devleti hala uluslararası güçler tarafından kullanılmak isteniyordu. Öte yandan tabii Irak da onlar açısından önemliydi. Geçmişte İngiltere'nin Irak üzerinde hakimiyeti vardı. Daha sonra da ABD'nin etkisi arttı. Nitekim İran Devrimi karşısında Irak'ı destekleyen, ABD başta olmak üzere Avrupa ülkeleri oldu. Ortadoğu'da Irak'ın kendi kontrollerinde kalması önemliydi. Öte yandan Irak'ı kendi kontrollerinde tutmada Kürt işbirlikçiliğini de kullanıyorlardı. KDP zaten tamamen İsrail'le ilişkili bir örgüttü. YNK de Batı'yla ilişkiliydi. ABD ve İsrail Irak ve Ortadoğu politikalarında Kürtleri kendi yanlarında kullanmak istiyorlardı. Ama Uluslararası Komplo öncesine gelindiğinde artık PKK'nin, PKK Ön-

derliğinin mücadelesi karşısında KDP ve YNK Kürtler içinde etkilerini önemli düzeyde yitirmişlerdi. PKK liderliği bütün Kürtlerin Önderi haline gelmeye başladı. Bir Ulusal Önder haline geldi. Bu da tabii uluslararası güçlerin, komplocuların PKK Önderine yönelik harekete geçmesinde önemli bir etken oldu.

Ortadoğu'ya müdahalenin ilk saldırısı Önder Apo'ya yönelik gerçekleştirildi

Ortadoğu'ya yeni düzen verilecekti, müdahale edilecekti. Aslında Ortadoğu'ya müdahalenin ilk saldırısı Önder Apo'ya yönelik gerçekleştirildi. 1. Körfez Savaşı diyoruz; 1. Körfez Savaşı'nda Irak'a darbe vuruldu. 36. paralelin kuzeyinde çekiç güç kuruldu. Böylelikle alanda ABD'nin etkisi arttı. Daha sonra ABD bu etkiye dayanarak da yeni bir hamle yapacaktı. 2003'teki 2. Körfez Savaş'ıyla 1. Körfez Savaşı'ndaki adımını sonuca götürmek istiyordu. Bunun için de sadece siyasi ve askeri olarak değil, zihniyet ve anlayış olarak da ABD'nin politikalarını boşa çıkaracak PKK'nin etkisizleştirilmesi gerekiyordu. Türkiye'nin PKK'nin yürüttüğü mücadelenin karşısında neredeyse yıkılacak duruma gelmesi ile, artık askeri saldırılarla, şu ya da bu müdahalelerle PKK'nin etkisizleştirilemeyeceği de anlaşılınca Önder Apo hedef haline geldi. Çünkü bu mücadelenin sorumlusu olarak, geliştireni olarak Önder Apo görüldü. Bu nedenle ilk önce bunun propagandası yapılarak Önder Apo hedef gösterildi; Önder Apo'nun kaldığı alan olan Suriye de hedef haline getirildi. İlk önce bu yönlü hazırlık yapıldı. Daha sonra da Fransa ve Mısır kullanılarak Suriye üzerinde baskı kurulup Önder Apo, Ortadoğu'dan çıkarılmak zorunda bırakıldı. Tabii Önder Apo, Ortadoğu'dan çıkarılırken Önder Apo'nun hiçbir yerde kalamaması için de birçok güçle ortaklaşıldı, komploya dahil edildi. Yunanistan, Önderliği davet etmesine rağmen, Önderlik gidince kabul etmedi. Bugüne kadar PKK'yle belirli ilişkiler içinde olan İran yetkilileri komplo öncesi yapılan görüşmelerde Önder Apo'yu kesinlikle kabul edemeyeceklerini, kaldıramayacaklarını, böyle bir şeyi yapmanın mümkün olmadığını açıkça söylediler. Bu yönüyle aslında Önder Apo üzerindeki komploda İran da yerini almış oldu. Aslında Önder Apo'nun Uluslararası Komplo'yla etkisizleştirilmesi onun da işine geldi. Çünkü Önder Apo'nun öncülük ettiği mücadele İran'ı da etkiliyordu. Bütün Kürtleri etkiliyordu. Sonunda İran'daki Kürtlerin de bu mücadeleden etkileneceğini düşünerek böyle bir komploya tutumlarıyla ortak oldular.

Bu komplonun içinde Türk devleti olmakla birlikte esas olarak ABD'nin başını çektiği uluslararası güçler rol aldılar. İsrail içinde aktif olarak vardır. Bu güçler Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmek ve hakim olmak için bu komploda yer almışlardır. Bu komployla da Önder Apo'yu esaret altına alarak Türkiye'yi daha fazla kendilerine bağlamak ve kullanmak istemişlerdir. Yoksa Türk devletinin kendi başına gerçekleştirebileceği bir komplo değildi. Türk devletinin öyle tek başına Suriye'ye girip işgal yapması da söz konusu olamazdı. Uluslararası güçlerin desteği olmadığı takdirde böyle bir işgal çok ters sonuçlar doğurabilirdi. Ama zaten Suriye'den rahatsız olan bir İsrail var. Önder Apo'nun varlığı da Suriye'ye güç katıyordu. Özellikle de Kürtlerin Suriye'de Önder Apo'ya çok fazla bağlı olması, örgütlü bir toplum haline gelmesi, Suriye açısından da bir güç kaynağı oluyordu. Bu yönüyle Önder Apo'nun Suriye'de kalışı herhangi bir örgütün bir ülkede kalışı değildi. Karşılıklı yarara dayanan bir ilişkiydi. Önder Apo önderliğindeki Kürt Özgürlük Hareketi, PKK bu ilişkiden yararlanırken, Suriye de bu ilişkiden yararlanıyordu. Eğer mücadele gelişkin olmasaydı, bütün Ortadoğu'yu etkilemeseydi Türkiye'nin baskılarına karşı Suriye uzun yıllar direnemezdi. Ya da Önder Apo'nun Lübnan'da, Ortadoğu'da, Suriye'de kalmasını kabul etmezlerdi. Ancak Kürt Özgürlük Hareketi her yerde güç oldu. Sadece Türkiye'de değil; Suriye'de, Lübnan'da, Başûr'da, İran'da güç oldu. Dünyada da önemli bir etkisi vardı. Böyle bir hareketle ilişki mevcut Suriye rejimine de güç katıyordu. Tabii bu süreçte Suriye de Kürtlere yumuşak davranıyordu. Kürtler üzerinde herhangi bir yoğun baskı yoktu. Anayasal ve yasal olarak Kürtlerin hakları tanınmamıştı ama Kürtlerin kendi kimliği, dili ve kültürüyle doğal anlamda yaşamalarına ses çıkarmıyorlardı.



Kürtlerin, Kürt aydınlarının, Kürt siyasetçilerinin, gençlerin, kadınların, herkesin bu komployu bilince çıkarması önemlidir. 9 Ekim komplosuna sıradan yaklaşmamak lazım. Bu komployu anlama temelinde çok derin, tarihi, toplumsal, siyasal ve kültürel bir bilinç yaratmak lazım. Komplo gerçeği Kürtlerin en temel bilinçlenmesi gereken kitap durumundadır. Komployu Kürt bilincinin gerçekleşeceği, Kürt bilincinin öğrenilebileceği bir kitap olarak görmek lazım. Komployu anlamadan Ortadoğu'da siyaset, mücadele yürütmek mümkün değildir.

Suriye'de Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamı bulunmuyordu ama ekstra yoğun bir baskıyla karşılaşmayan, bu yönüyle de kimliklerini, dilini ve kültürünü belli düzeyde koruyan bir durumdaydılar. Zaten binlerce genç Kürt Özgürlük Hareketi'ne katılıyordu. Suriye-Rojava Kürtlerinde önemli bir siyasal bilinç ortaya çıktığı gibi, örgütsel eğilim de gelişiyordu. Eğer bugün Rojava'da bir devrim gerçekleşmişse bu, Önder Apo'nun orada 20 yıla yakın çalışmasının sonucudur. Bu çalışmalar sonucu toplum, gençler bilinçlenmiş ve özgürlük mücadelesine katılıp askeri, siyasi tecrübe kazanmışlar, bu da Suriye'de kriz olduğu zaman Kürtlerin bir devrim yapmasıyla sonuçlanmıştır. Bu devrimin o yıllardaki ideolojik, siyasi, toplumsal çalışma ve bu temelde gelişen örgütlenmeler sonucunda gerçekleştiğini görmek gerekiyor.

Uluslararası güçlerin baskısı sonucu Önder Apo Suriye'den çıkmak zorunda bırakıldı. Ortadoğu'dan çıkmayabilirdi ama Kürt halkının özgürlük mücadelesi Türkiye'de, her yerde belli bir gelişme sağlamıştı. Avrupa'ya giderek, 'acaba bunu bir siyasi çözümle sonuçlandırabilir miyim' yaklaşımıyla hareket etmişti. Bu nedenle de Avrupa'yla yakın ilişkide olan Yunanistan'a gitti. Yunanlılar kendileri çağırmışlardı. Hem de parlamentonun çoğunluğu çağırmıştı. Ama meclis çağırmasına rağmen, halk bu konuda PKK'ye ve Önder Apo'ya olumlu yaklaşmasına rağmen Yunanistan'da hükümet kısa sürede bu komplo içine girerek Önder Apo'nun orada kalmasını kabul etmedi. Siyasi mülteci başvurusu olduğu halde kabul etmedi. Daha sonra Rusya'ya, oradan İtalya'nın başkenti Roma'ya gitti. Ama ABD buralarda kalmasına fırsat vermedi. Rusya'da kalmasını da engelleyen ABD oldu, NATO oldu.

Komployu anlamadan Ortadoğu'da siyaset, mücadele yürütmek mümkün değildir

Bu yönüyle, başka konularda karşı karşıya gelen ülkelerin sıra Kürtlere geldiğinde, sözkonusu Kürt halkının özgürlük mücadelesi ve Önderliği olduğunda nasıl ortak çalıştıklarını bu komployla çok iyi gördük. Bu komplonun bilince çıkarılması gerçekten çok çok önemli. Bu komplonun bilince çıkarılması aslında Kürt siyasetinde, bilincinde sıçrama yapar. Bunu böyle anlamak gerekiyor. Bu komplo anlaşıldığı zaman Avrupa'nın, kapitalizmin, kapitalist emperyalizmin ve Ortadoğu gerçeğinin nasıl bir sistem olduğu rahatlıkla görülür. Bu yönüyle komplonun bilinci sadece Ortadoğu'yu derinliğine kavrama, Kürt sorununu derinliğine kavrama değil dünyayı, dünya devletlerini, kapitalist moderniteyi de derinliğine kavrama anlamına gelmektedir. Kapitalist modernitenin Ortadoğu politikaları, Türkiye politikaları, Kürt politikaları, bu politikaları yürütürken ne kadar kirli, ahlaksızca ve vicdansızca bir yaklaşım içinde oldukları görülür. Önderlik buna, 'kapitalizmin buz gibi soğuk çıkarları', demiştir. İçinde hiçbir insani değer yoktur, vicdani-ahlaki değer yoktur. Sadece ve sadece kapitalist sömürüsünün buz gibi çıkarları vardır.

Bu yönüyle 9 Ekim komplosunu gerçekten çok iyi irdelemek ve anlamak gerekiyor. Kürtlerin, Kürt aydınlarının, Kürt siyasetçilerinin, gençlerin, kadınların, herkesin bu komployu bilince çıkarması önemlidir. Bu komplo bir yönüyle de Kürt halkının nasıl bir dünya ve bölge gerçeği içinde yaşadığının görülmesini ve bu temelde vereceği mücadelenin nelerle karşılaşacağını, nasıl bir bilinçle yürütülmesi gerektiğini ortaya koyar. Kimler dosttur kimler dost değildir, kimler dost olabilir kimler olamayabilir; bunların anlaşılması açısından da komployu bilince çıkarmak önemli. Bu komplo bilince çıkarıldığı zaman Kürtler gerçekten dostlarını da, düşmanını da doğru tespit ederler. Nasıl bir mücadele stratejisi, taktiği ve yöntemi benimsemesi gerektiğini de ortaya koyarlar. Bu bakımdan, 9 Ekim komplosuna sıradan yaklaşmamak lazım. Bu komployu anlama temelinde çok derin, tarihi, toplumsal, siyasal ve kültürel bir bilinç yaratmak lazım. Komplo gerçeği Kürtlerin en temel bilinçlenmesi gereken kitap durumundadır. Komployu Kürt bilincinin gerçekleşeceği, Kürt bilincinin öğrenilebileceği bir kitap olarak görmek lazım. Komployu anlamadan Ortadoğu'da siyaset, mücadele yürütmek mümkün değildir.

Önder Apo tabii ki Kürt gerçeği üzerinde çok yoğunlaşıyordu, Ortadoğu üzerinde, sistem üzerinde yoğunlaşıyordu. Kürt tarihini, toplumsal gerçekliğini, Ortadoğu'nun tarihi ve toplumsal gerçeğini, emperyalizm gerçekliğini, yüz yıl içinde Kürtlerin ve Ortadoğu halklarının yaşadıklarını, hepsini derin bilince çıkararak bu mücadeleyi yürütüyordu. Zaten bunu yapmasaydı 20 yıl da kalamazdı Ortadoğu'da. Daha yurtdışına çıktıktan sonra, yani Ortadoğu'ya çıktıktan sonra birkaç yıl içinde bu hareket tasfiye olabilirdi. 12 Eylül faşizmi karşısında tasfiye olabilirdi. 12 Eylül faşizmi karşısında bu hareket tasfiye olmadıysa, 20 yıl Ortadoğu'da kaldıysa bunlar Önder Apo'nun çok derin bir tarihsel, toplumsal bilince sahip olması; Türkiye, Ortadoğu ve dünya gerçeğini çok iyi anlamasındandır. Ama komplo şunu da gösterir: Bir yönüyle de bu düşman gerçeğini anlamada yetersizlik ve eksiklikler yaşanmıştır. Önder Apo öyle değerlendirmiştir. 'Eğer ben yakalandıysam o zaman bir yerde bir başarısızlık, yetersizlik var, bir eksiklik var', demiştir. Komployu böyle ele almıştır, görmüştür. Tabii ki düşman zalimdir, alçaktır; komployu gerçekleştirenler ABD'dir, Avrupa'dır ama Önder Apo bu komplo gerçekleşince, 'Biz neyi eksik yaptık', diye tabii sorgulamıştır. Bir kere en başta, 'yetersiz yoldaşlık, vefasız dostlar', demiştir. Bu gerçek var ve bunu böyle görmek lazım. Kürt Özgürlük Hareketi, militanları olarak doğru bir mücadele yürüterek, geliştirerek bu komplonun önüne geçilebilirdi. Yine, dostların Uluslararası Komplo karşısında sonuna kadar dostluk yapamadıkları görülmüştür. Bunlar çıkarılması gereken önemli derslerdir. Ama Önder Apo yine de her zaman şunu söylemiştir, 'Benim kimseye gücüm yetmiyorsa kendime gücüm yeter', demiştir. Kendisinin yürüttüğü mücadelede eksik nedir, yetersizlik nedir, niye bu durum yaşandı, niye komployu önleyemedi konusu üzerinde yoğunlaşmıştır. Kesinlikle Önder Apo'nun yaklaşımı böyle olmuştur.

Kürt halkı Uluslararası Komplo'ya karşı ciddi bir direniş ortaya koydu

Komplo, kapitalist moderniteyi, uluslararası güçleri dikkate almadan Kürdistan'da mücadelenin yürütülemeyeceğinin açık ifadesidir. Sorun sadece bölge devletleri değildir; Önder Apo'nun dediği gibi, 'Kürdistani olan her şey evrenseldir'. Kürdistan üzerinde sadece bölge ülkelerinin mücadelesi değil, sadece Kürtlerle sömürgeci güçlerin mücadelesi değil; uluslararası güçlerin mücadelesi bulunmaktadır. Önder Apo böyle yoğun mücadelenin sürdüğü bir ortamda büyük gelişmeler sağladığı halde komployu önleyemediği için, komplo gerçekleştiği için, 'Bunu niye zamanında önleyemedim, niye komployla karşılaştık, bu komplodan önce niye başarı elde edemedik' konusu üzerinde yoğunlaşmıştır. Çünkü mücadele daha güçlü yürütülseydi, o günkü gücünün çok çok üstünde olsaydı böyle bir komplo gerçekleşmezdi. Komplo düzeyinde saldırılar olsa bile, Önder Apo'yu esaret altına alacak bir durum ortaya çıkmazdı. Bu yönüyle de 80'li ve 90'lı yıllardaki çok önemli fırsatlar, imkanlar değerlendirilememiştir. Örgüt yapısı, kadro yapısı, yönetim yapısı bu imkan ve fırsatları değerlendirememiştir. Önderlik bu durum için, 'yetersiz yoldaşlık, vefasız dostlar', demiştir ama bu yetersiz yoldaşlığın önünü alamadığı için de yine kendini sorumlu tutmuştur. Savunmasında, 'Ben çok kadro yetiştirdim, çok emek verdim ama farklı bir eğitim sistemi kurarak tümden mücadelenin sorumluluğunu alacak, daha derinlikli eğitim verecek gruplar oluşturabilirdim', diyerek önemli bir eksikliğini ortaya koymuştur. Önder Apo aslında daha Uluslararası Komplo gerçekleşmeden önce olası bir komployu engellemek için yoğun bir mücadele yürütmüştür. Önderlik başından itibaren şunu görmüştür: Kürt gerçeğinde büyük bir mücadele verilmeden bir gün bile yaşanamaz. Bu bakımdan Önderlik böyle bir komploya uğramamak için de büyük bir çaba vermiştir, emek harcamıştır. 20 yıl Ortadoğu'da kalması, bütün saldırılara rağmen örgütün ayakta kalması da büyük bir çabayla olmuştur. Aslında Önderlik mücadeleyi sadece Bakur'da, Türkiye'de değil bütün Ortadoğu'da geliştirerek, örgütü güçlendirerek bu komployu da önlemek istemiştir. Önder Apo'nun çabaları, mücadelesi Kürdistan'da çok büyük gelişmeler yaratmış; Türkiye'yi, uluslararası güçleri, İsrail'i, bütün işbirlikçileri korkutmuş ama komployu engelleyecek düzeyde bir sonuç da ortaya çıkmamıştır. Bu da tabii ki Önder Apo tarafından her zaman değerlendirilen bir konu olmuştur.

Komplo ile Kürt halkının özgürlük mücadelesi tasfiye edilmek istenmektedir

9 Ekim'de Önder Apo'nun Ortadoğu'dan çıkarılmasıyla birlikte komploya karşı Kürt halkının bir direnişi ortaya çıktı. Kürdistan'ın tüm parçalarında, Türkiye'de ve Ortadoğu'da Kürt halkı Uluslararası Komplo'ya karşı ciddi bir

direniş ortaya koydu. Cezaevinde Halit Oral arkadaşın tutumuyla başlayan ve 'GÜNEŞİMİZİ KARARTAMAZSINIZ' kampanyası haline gelen bu mücadeleyle, sadece cezaevlerinde değil, tüm dünyada Kürtlerin büyük direniş içine girmesini sağlayan bir direniş süreci ortaya çıktı. Komployla birlikte Kürtler ayağa kalktı, meydanları doldurdu. Aylarca evlerine gitmediler. Onlarca Kürt kendisini yaktı, yakma teşebbüsünde bulundu, birçok Kürt, Türk devletinin saldırılarında katledildi. Yine, Erdal Aksu adında bir yurtsever uçak kaçırdı, Bulgaristan'da havaalanında katledildi. Yine, Berlin'de İsrail Konsolosluğu'ndan açılan ateş sonucu 4 yurtsever katledilirken birçoğu da yaralandı. Önderliğe yönelik komploya karşı Kürt halkı gençiyle, kadınıyla, yaşlısıyla, çocuğuyla tutumunu ortaya koydu. Bu direniş daha sonra komploya karşı direnişin büyük bir moral zemini oldu. Önder Apo da kendi duruşunu, kendisine sahip çıkan bu şehitlere layık olmak için gösterdiğini söyledi. Yani onlara karşı büyük bir sorumluluk duygusuyla hareket edeceğini belirtti. Bu açıdan tüm dünya Kürt halkının Önder Apo'ya sahiplenişini gördü. Hatta dönemin kadın ABD dışişleri bakanı 'Bu kadarını beklemiyorduk', diyerek Kürt halkının Önder Apo'ya sahiplenmesine karşı şaşkınlığını ortaya koydu.

Önder Apo hem komplo sırasında hem esaret altına alındıktan sonra hem komplonun tüm şifrelerini çözmeye başladı. Komplo Önder Apo'nun ideolojik, politik değerlendirmelerini daha da derinleştirmesine yol açtı. Çünkü komplo uluslararasılaşınca, Kürt halkı üzerindeki hesapların, saldırıların bütün boyutları gözler önüne serilince, Önder Apo bunun üzerine büyük bir yoğunlaşma ve derinleşme sağladı. Bu açıdan komplonun amacını gördü. Uluslararası güçlerin amacını gördü. Türk devletini bu komployla nasıl kendilerine bağlayıp istedikleri gibi kullanmak istediklerini gördü ve bu çerçevede komployu boşa çıkaracak söylem, yaklaşım ve adımlar içinde oldu. Zaten Ecevit de, 'Abdullah Öcalan'ı niye bize teslim ettiler, anlamadım', demişti. Yani uluslararası güçlerin bu işten büyük çıkarı olduğunu, onun için kendilerine teslim ettiğini itiraf etmiş oldu. Önder Apo büyük bir örgütçü, mücadele adamı, stratejist, taktisyen, ajitasyon-propagandacı; bütün yönleriyle bütünlüklü bir devrimcidir. Bu açıdan, 'Bu durum karşısında nasıl bir strateji ve taktik izlemeliyim, nasıl bir politika yürütmeliyim, nasıl bir söylem kullanmalıyım ki, bu komployu boşa çıkaralım', biçiminde bir yoğunlaşma içine girmiştir. Çünkü komplo Kürt halkına karşı bir komplodur. PKK'ye karşı bir komplodur. Kürt halkının özgürlük mücadelesi tasfiye edilmek istenmektedir. Bu açıdan, Önder Apo tarihsel sorumluluk olarak, bu komployu nasıl boşa çıkarırım yaklaşımıyla hareket etmiştir.

O dönemde hem askeri ve siyasi olarak hem de bölgesel ve uluslararası güçler olarak, durumlar ve konumlar değişmişti. Yapılması gereken; komployu geriletmek, püskürtmek, boşa çıkartmak, boşa düşürmek ve amaçlarına ulaşmada önüne engeller koymaktı. Bu yönüyle komplonun, saldırıların en yoğun olduğu dönemde, uluslararası güçlerin, Türkiye'deki soykırımcı-sömürgeci güçlerin amaçlarını boşa çıkaracak bir yol izlemiştir. Hızlı karar alması ve uygulaması gerekmektedir. Zamanında atılmayan adımların büyük tehlikeler doğuracağını düşünerek, o dönemde en doğru yolun; komployu boşa çıkartacak, boşa düşürecek yaklaşım olduğu kararına varmıştır. Bu nedenle de gerillanın, Türkiye'nin sınırları dışına çıkarılması kararı almıştır. Bu dönemde hareketimiz de bir fedai savaşı yürütme kararı almıştı. Bu yönüyle örgütlemeler yapmıştı. Gerilla güçleri içindeki en seçkin militanlardan oluşan bir fedai ordusu kurulmuştu. Türk devletine karşı, dünyanın birçok yerinde, bu komplonun cevabı olacak eylemler yapılacaktı. O dönemde gerçekten de PKK içinde hemen hemen herkes fedai bir duruş ortaya koydu. Herkes fedai raporu sunuyordu. Öyle ki, fedai raporu sunanlardan birisi de Fuat (Ali Haydar Kaytan) arkadaş olmuştur. Başkanlık Konseyi'ne sunduğu raporda Fuat arkadaş, 'Hep kuzular kendisini öneriyor, bir de içinde koç olsun' biçiminde bir raporla kendisine fedai eylem izni verilmesini istemiştir. Kuşkusuz hareketimiz bunu kabul etmemiştir. Fuat arkadaşın bu önerisi hareketin o sıradaki durumunu yansıtmaktadır. Herkes saçından tırnağına kadar fedai bir ruhla Türk devletinin ve uluslararası güçlerin yürüttüğü bu komploya karşı cevap olmak istiyordu. Komployu yapanları bu komployu yaptıklarından dolayı pişman ettirmek isteyen bir fedai ruh hali vardı. Bunun da komplonun amaçlarının boşa çıkmasında önemli bir rolü olmuştur.

Komplonun gerçekleşmesiyle birlikte örgüt üzerinde birçok hesap kurulmaya başlanmıştı. Avrupa, ABD, KDP, YNK örgüt içine yönelik çalışmalar yapıyorlardı; örgüt üzerinde etkili olup parçalamak, örgütü kendi çizgilerine çekmek istiyorlardı. Tüm bu yaklaşımlar, daha baştan Uluslararası Komplo'nun boşa çıkarılmasını gerektiren bir duruşun ortaya konulmasını zorunlu hale getirdi. Önder Apo da bu ortamda bir taraftan silahlı güçleri geri çekerken diğer taraftan Türkiye halklarına, kamuoyuna demokratik çözüm mesajları gönderdi. Yani, gerilla güçlerinin sınır dışına çekilme sürecini aynı zamanda Türkiye halklarına seslenme süreci haline getirdi. Türkiye halkını, toplumunu etkileme, demokratik bir çözüme zemin hazırlama konusunda uğraş gösterdi. Kuşkusuz Önder Apo mevcut Türk devletinin sorunu çözemeyeceğini biliyordu ama bu yaklaşımlarıyla hem komployu boşa çıkartıp örgütü ayakta tutmak, mücadelenin yıpranmasının ve tasfiye olmasının önüne geçmek hem de Türkiye toplumunda, çeşitli çevrelerde Türk devleti tarafından şahlandırılan o şovenizmi kırmak, Kürt düşmanlığının zirve yaptığı bu süreçte toplumdaki bu histeriyi, bu tehlikeli eğilimi geriletmek açısından Türkiye halklarına kardeşlik ve demokratikleşme mesajı vermek istemiştir. Makul yaklaşımlarıyla Türkiye toplumunda yükselen Kürt düşmanlığını yumuşatmaya ve kırmaya çalışmıştır.

Önder Apo uluslararası güçlerin harekete karşı komplo ve baskı yapacağını çok önceleri hissetmiştir. Komploya karşı mücadeleyi iki yönlü yürütmüştür. Birincisi; örgütün içinde yaşadığı eksiklikleri, sorunları gidererek, mücadeleyi daha etkili hale getirip geliştirerek bu komplonun önüne geçmek, ikincisi ise; farklı alternatifler aramak biçiminde olmuştur. Önder Apo İmralı'daki yoğunlaşmaları, ideolojik derinleşmesi, ortaya koyduğu çözümlemeler ile yeni sosyalizm anlayışını ve bu yönlü paradigmayı geliştirmek için büyük çaba içinde olmuştur. Önder Apo aslında örgüt içinde daha önce de değişim yapma çabaları içine girmiştir. Zaten reel sosyalizmin yıkılması teorik olarak bazı yanlışlıkları ortaya koymuştu. Önder Apo bunlar üzerinde sürekli duruyordu. Belki İmralı'daki kadar net ve kapsamlı, derinleşmiş çözümlemeler yapma, sonuçlara varma durumu olmamıştır. Ama örgütün ideolojik, teorik ve örgütsel duruşunda, mücadele çizgisinde bazı

Önder Apo, büyük bir örgütçü, mücadele adamı, stratejist, taktisyen, ajitasyon-propagandacı; bütün yönleriyle bütünlüklü bir devrimcidir. Bu açıdan, 'Bu durum karşısında nasıl bir strateji ve taktik izlemeliyim, nasıl bir politika yürütmeliyim, nasıl bir söylem kullanmalıyım ki, bu komployu boşa çıkaralım', biçiminde bir yoğunlaşma içine girmiştir. Çünkü komplo Kürt halkına karşı bir komplodur. Kürt halkının özgürlük mücadelesi tasfiye edilmek istenmektedir. Bu açıdan, Önder Apo tarihsel sorumluluk olarak, bu komployu nasıl boşa çıkarırım yaklaşımıyla hareket etmiştir.



değişikliklerin yapılması gerektiğini görmüş ve bu yönlü çözümlemelerini yoğunlaştırmıştı. Örgütü mücadelesiz kılacak yanlışlıkları gidermede bazı adımlar atmıştı. Bunları belirtirken, reel sosyalizmin yıkılmasından sonra, bazı sol ve ulusal kurtuluş hareketlerinde görülen sağa kayma, sosyalizmden çıkma, sistem içileşme, liberalleşme, militanlıktan ve mücadeleden kopma gibi bir yaklaşımla ele almamıştır.

Önder Apo'nun yoğunlaşmaları ve çabaları komplonun başarıya ulacağı beklentilerini boşa çıkardı

Önder Apo, PKK'nin de ideolojik olarak beslendiği Marksizm-Leninizm'deki ve reel sosyalizmdeki yetersizlikleri aynı zamanda hareketimizin de yetersizlikleri olarak görmüş; bunun yarattığı zayıflıkları, eksiklikleri aşmak için yoğun bir çaba göstermiştir. Bu nedenle reel sosyalizmin yıkılma nedenlerini, zayıflıklarını kapsamlı değerlendirmiştir. Önder Apo tüm bu yoğunlaşmaları ve değerlendirmeleri ile genel olarak sosyalistleri özel olarak da PKK'yi geçmiş teorinin yetersizliklerini görme, aşma ve bu temelde daha etkili ve güçlü mücadele etme konumuna getirmek istemiştir. Bu bakımdan Önder Apo'nun hem komplo öncesi hem komplo sonrası yoğunlaşmaları, çözümlemeleri ve derinleşmeleri vardır. Sonuçların reel sosyalizmin yıkılmasından sonraki sağa kaymalarla, liberalleşmelerle, mücadeleden kopmalarla uzaktan yakından bağlantısı yoktur. Tam aksine, hatta onlara tepki olarak, daha etkin nasıl mücadele edilebilir, kapitalizme, emperyalist sisteme karşı mücadele etmede nasıl daha etkili sonuç alınır konusunda yoğunlaşmış; ideolojiden teoriye, paradigmadan örgüt anlayışına, eylem hattına kadar daha nasıl etkili mücadele yürütülür yoğunlaşması içinde olmuştur. Onun somut değerlendirmelerini ortaya çıkarmaya çalışmıştır. Önder Apo, İmralı'daki yoğunlaşmalarıyla, tutumlarıyla bir taraftan politik ve taktik adımlar atarak, siyasal tutumları ortaya koyarak, komployu boşa çıkarmaya, geriletmeye, onun etkisini zayıflatmaya çalışırken diğer taraftan da örgüt içinde değişiklikler yaratıp örgütü zayıf düşüren ideolojik, örgütsel, paradigmasal yanlışlıkları gidererek, örgütü daha etkili mücadele eder hale getirerek, komplonun amacını boşa çıkarmaya çalışmıştır.

Komplo Kürt halkı açısından çok önemli olan PKK'yi, PKK gerçeğini tasfiye etmeyi amaçlıyordu. Bu aynı zamanda Kürt halkının geleceğini karartmak anlamına gelmektedir. Soykırımı tamamlamak anlamına gelmektedir. Bu açıdan komplonun saldırılarını boşa çıkartıp PKK'yi ayakta tutmak önemli olurken, diğer taraftan da PKK'de gereken değişimi yaratarak etkili mücadele etmeyi esas almıştır. Bu iki çabası atbaşı yürümüştür. Çünkü başarı bu iki çabanın atbaşı yürümesine bağlıdır. Sadece örgütü ayakta tutma çabası yetmez ya da sadece teorik-ideolojik yoğunlaşmalar, örgütte geçmişte yaşanan eksiklikleri gidermek yetmezdi. Bu iki çaba birleşirse komplo boşa çıkarılabilirdi. O bakımdan Önder Apo bu iki temeldeki yoğunlaşmalarını artırarak gerçekten komployu boşa çıkarmada çok önemli bir rol oynamıştır. Komplonun boşa çıkarılması esas olarak da Önder Apo'nun bu çabalarıyla sağlanmıştır. Tabii komplocular, komplo tümden yenilgiye uğratılmadı. Komplonun etkileri var, en azından Önder Apo hala esaret altında. Bu da komplonun önemli sonucudur. Komplonun yarattığı sonuçları tümden gidermiş değiliz ama amaçlarının boşa çıktığını, amaçlarına tümden ulaşamadıklarını vurgulamalıyız. Örgütü toplumdan ayırma, Önder Apo'yu örgütten ayırma, Önder Apo'yla toplumun bağlarını zayıflatma amaçları gerçekleştirilememiştir.

Hem uluslararası güçler hem de PKK'nin dışındaki kimi Kürt ve PKK karşıtları Önder Apo'nun yakalanmasıyla PKK'ye altı ay ömür biçmişlerdi. PKK'nin kısa sürede tasfiye olacağını düşünmüşlerdi. Hiçbirisi Önder Apo yakalandıktan sonra PKK'nin ayakta kalacağına inanmamışlardı. Öyle ki, o güne kadar PKK'ye, Önder Apo'ya bağlı olan, Kürdistan'da Sürgün Hükümeti'nin ve Kürt Ulusal Kongresi'nin başkanlarından ve üyelerinden olan İsmet Şerif Vanlı, ömrünün son yıllarına gelmiş olmasına rağmen, bırakalım böyle büyük bir örgütü, tek başına herhangi bir sivil toplum örgütünü bile yönetemeyecek durumda olan bir dost, bir yurtsever olarak PKK'nin tasfiye olacağına inanıp ya da PKK'nin artık herhangi bir şey yapamayacağını düşünerek artık mücadelenin kendisine teslim edilmesi, kendilerinin inisiyatifine bırakılması gibi bir yaklaşım içine girmiştir. Dostlar bu yaklaşım içine girerken PKK düşmanları, karşıtları ise PKK'nin tasfiyesini beklemişlerdir. Tasfiyesi için de her yol ve yöntemi denemişlerdir. Durum böyleydi. İşte Önder Apo'nun yoğunlaşmaları ve çabaları bu tür beklentileri boşa çıkarmıştır. Onlar; Önder Apo zindana girdi, artık etkisiz biridir, herhangi bir etkisi olmayacak, bir tutsaktır, esirdir, diye düşünürlerken, Önder Apo büyük yoğunlaşmalarıyla bütün bu beklentileri boşa çıkaran bir performans göstermiştir. Örgütün yaşadığı eksiklikleri, yetersizlikleri giderecek ideolojik, teorik ve paradigmasal yoğunlaşmayla örgütü büyük oranda yenilemiştir. Örgütün tıkanmasının ve mücadelesiz kalmasının önüne geçmiştir. Böylelikle PKK, Kürt Özgürlük Hareketi daha etkili mücadele eder bir konuma ulaşmıştır.

Önder Apo'nun yeni paradigması, örgütte yaşanan tıkanıklıkları giderdiği gibi, birçok sorunu da çözmüştür. PKK'de önemli bir yenilenme yaşanmıştır. İdeolojik, teorik, örgütsel, eylemsel tarzda ve kişilikte yenilenme, toplumla ilişkilenmede yenilenme, dünyaya, sosyalizme ve kapitalizme bakışta, hepsinde çok önemli değişimler yaşanmıştır, derinleşme yaşanmıştır. Bu da örgütün önüne çıkan sorunlarda çözüm olma gücünü artırmıştır. Her ne kadar hareketin değişim sürecinde tasfiyeciler bu süreci fırsat bilerek PKK'yi Önderliğin çizgisinden koparma, komplonun, komplocuların istediği amaca çekme, dünyada reel sosyalizm yıkıldıktan sonra diğer sol hareketlerin başına gelenleri, PKK'nin de başına getirme çabaları içinde olmuşlarsa da ancak buna da Önder Apo duruşuyla, tutumuyla müdahale etmiş ve boşa çıkarmıştır. Tabii ki komplonun boşa çıkarılması kolay olmamıştır. Komplonun hareket içinde uzantıları ortaya çıkmıştır. Zaten komplonun bir amacı da; Önderliği esaret altına alıp örgüt içinde baskı uygulayarak, Parti içinde, 'Önder Apo'nun çizgisiyle olmaz, bu çizgiyi bırakacaksınız', anlayışını geliştirmekti. Komplo sadece Önderliği esaret altına almamış, bir de harekete karşı böyle bir dayatma yapmıştır. Bu dayatma karşısında zayıf ve kendini devrimcileştirmemiş unsurlar, Önder Apo'nun esaretini, hareketin değişim sürecinde yaşadığı sıkıntıları fırsat bilip örgütü ele geçirmek istemişlerdir. Ama başarılı olamamışlardır. Bu tasfiyeci unsurların



Suriye'nin bu kadar karışmasında esas rol sahibi Türk devletidir. DAİŞ'i, El Nusra'yı destekleyen, yine Ilımlı İslamcılar denen kesimleri besleyen AKP iktidarıdır. Eğer Türkiye Suriye'deki krize bu kadar müdahil olmasaydı şehirler bu kadar yakılıp yıkılmazdı, bu kadar ölümler olmazdı. Belki savaş yine olurdu, iç savaş sürerdi ama bu şekilde yaşanmazdı. Hatta şunu söyleyebiliriz: Türkiye, Suriye'ye müdahale ederek oradaki halk hareketini de provoke etmiştir, saptırmıştır. Oradaki halk hareketleri Suriye'de demokratikleşme isteyen bir eğilimdeydi ve toplum destekliyordu.

örgütten kopması örgütü zayıf düşürmemiştir. Örgütteki çürük ve zayıf unsurların kaçmasıyla, örgütü terk etmeleriyle bir yenilenme ve arınma yaşanmıştır. Kuşkusuz bu süreçte örgütün yaşadığı kimi kayıplar da olmuştur. Bazılarının kafaları karışmış, dürüst olsalar da kafaları karıştığından ve örgüt içindeki sorunlardan dolayı yüzlerce insan kopmuştur. Aslında tasfiyecilik örgütten bir şey koparamamıştır. Elli-altmış kişilerdi ama kafası karışıp gidenler birkaç yüz olmuştur.

Hareket bu süreçten güçlü ve devrimci özünü koruyarak çıkmıştır. Bu da partinin etkisini artırmıştır. Tabii örgütü çökertmek isteyenler ve kaçanlar olmuş, YNK'nin saldırıları ve İran'ın baskıları gelişmiş, böylelikle örgüt teslim alınmak istenmiştir. Ama toplum örgütün yıkılmadığını, çökmediğini, daha doğru bir ideolojik-politik çizgiye ve etkili mücadele eder konuma geldiğini görerek PKK'yi daha fazla sahiplenmiştir. PKK'yle toplumun bağları güçlenmiştir. Toplumla Önderliğin bağları güçlenmiştir. Bu da tabii komplonun amaçlarının tersine sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Hareketin gerçekten ideolojik-teorik etkisi de güçlü olmuş, Önderlik Kürt Halk Önderi olduğu gibi, bütün dünyadaki sol güçleri, sosyalistleri etkileyen Önderlik haline gelmiştir. Bütün bunlar tabii ki komplonun boşa çıkmasını sağlamıştır.

Suriye'nin bu kadar karışmasında esas rol sahibi Türk devletidir

Komplonun 21. yılına girdiğimiz bugünlerde Suriye'nin durumu ortadadır. Suriye'de 7 yıldır bir savaş sürmektedir. Bu savaşta Türk devleti çok aktif yer almış bulunuyor. Suriye'nin bu kadar karışmasında esas rol sahibi Türk devletidir. DAİŞ'i, El Nusra'yı destekleyen, yine Ilımlı İslamcılar denen kesimleri besleyen AKP iktidarıdır. Eğer Türkiye Suriye'deki krize bu kadar müdahil olmasaydı şehirler bu kadar yakılıp yıkılmazdı, bu kadar ölümler olmazdı. Belki savaş yine olurdu, iç savaş sürerdi ama bu şekilde yaşanmazdı. Hatta şunu söyleyebiliriz: Türkiye, Suriye'ye müdahale ederek oradaki halk hareketini de provoke etmiştir, saptırmıştır. Oradaki halk hareketleri Suriye'de demokratikleşme isteyen bir eğilimdeydi ve toplum destekliyordu. Türkiye'yse oraya müdahale ederek Suriye üzerinden Ortadoğu'da etkili olmak istemiştir. Bu nedenle de çatışmayı derinleştirmiştir. Kendine bağlı askeri güçler oluşturmuş, her türlü desteği vermiştir. Türkiye bir taraftan politik nedenlerle bunu yapar ve Kürtlerin Rojava'da kazanım elde etmelerini engellemek isterken diğer taraftan da Önder Apo'nun 20 yıl Suriye'de kalması, orada mücadeleyi geliştirmesi karşısında Suriye'den intikam almak istemiştir. Aslında Türk devletinin Suriye'de bu kadar yıkım yapması, saldırması, alt-üst etmesi bir yönüyle de Önder Apo'nun uzun yıllar Suriye'de kalması ve bu yıllarda Türkiye'de gerilla mücadelesi geliştirmesinin intikamını almak amaçlıdır. Kesinlikle Türk devletinin saldırısının arkasında böyle bir akıl vardır. Sadece güncel nedenlerle değil, tarihi olarak Suriye'den böyle bir hesap sorma yaşanmıştır.

Kim ne derse desin; Suriye halkları, Türkiye'nin bu yaptıklarını unutmayacaktır

Türk devletinin, Suriye iç savaşındaki konumu, Suriye'nin Uluslararası Komplo süreci ve sonrası politikalarındaki yanılgıyı ve gafleti ortaya koymuştur. Önder Apo esaret altına alındıktan sonra Türkiye-Suriye ilişkileri çok gelişmiştir. Türkiye'nin Suriye'yle ilişkiler geliştirmesiyle birlikte Suriye oradaki Kürtlerin üzerinde baskı kurmuştur. Oralardaki örgütlenmeleri dağıtmaya çalışmıştır. PKK'ye karşı Türk devletiyle beraber hareket etmiştir. Birçok PKK'liyi Türk devletine teslim etmiştir. Böylelikle güya Türkiye'yle ilişki kuracağını düşünmüştür. Hatta kardeş olmuşlardır, neredeyse Şengen (Schengen) benzeri Şamgen sistemi kuracaklarını söylemişlerdir. Türkiye'yle Suriye neredeyse Avrupa Birliği gibi birlik kuracaktı. Ortak bakanlar kurulu olacaktı ve bazen Ankara'da bazen de Şam'da toplanacaklardı. Bu düzeyde bir ilişki güya gelişiyordu. Daha doğrusu Türkiye, Suriye'yi etkisi altına alıp kontrol etmek, Suriye üzerinden Ortadoğu'da etkisini artırmak istiyordu. Ama Suriye'de kriz başlar başlamaz hemen Suriye'yi, Esad'ı arkasından hançerledi ve Suriye'yi bugünkü noktaya getirdi. Bu noktada gerçekten de Önderliğin 20 yıl Suriye'de kalmasının intikamını aldı.

Suriye devleti aslında çok yanlış bir politikaya yöneldi. Özellikle Hafız Esad'ın ölümünden sonra Suriye'nin politikası Türkiye'yle tam işbirliği oldu. Eğer Kürtleri bu kadar karşısına almasaydı, Kürtlerle ilişki içine girseydi belki Suriye bu düzeyde krize girmezdi. Çeşitli çete örgütleri ortaya çıkmazdı. Eğer Kürtlerle ittifak kursaydı, Kürtlerin bazı haklarını anayasal çerçevede tanısaydı, Türkiye'yle birlik olup Kürtlere karşı olma yerine, Kürtlere dayanarak Suriye'nin birliğini güçlendirseydi bugün Suriye'nin durumu farklı olurdu. Ama çok dar, ufuksuz, yine çok dar milliyetçi yaklaşımlarla her gün Kürtlerle arasını bozan, Kürtlerle sorun yaşayan bir ülke haline gelmiş, sonunda da içerde dayanacağı toplumsal zemin zayıflamıştır. Aslında Kürtlerle ilişkisi aynı zamanda Suriye'yi sistem olarak biraz daha yumuşak kılıyordu. Çünkü milyonlarca Kürt var. Kürtlere yumuşak yaklaştığı zaman ister istemez bunun Suriye geneline de resmen yansıması oluyordu. Ama Kürtleri ve demokrasi güçlerini de karşısına alınca, sonunda otoriterleşen ve yalnızlaşan bir rejim oldu. Toplumun sorunlarını da çözmeyince, Arap Baharı'yla birlikte Suriye de alt-üst oldu.

Bu durumdan herkesin ders çıkarması gerekiyor. Suriye'nin ve tüm Arap halklarının ders çıkarması gerekiyor. Türkiye siyasetinin ve Türkiye halklarının ders çıkarması gerekiyor. Kim ne derse desin Suriye halkları Türkiye'nin bu yaptıklarını unutmayacaktır. Türkiye bu kadar yıkım yarattı; DAİŞ'i, El Nusra'yı destekledi. Bunun unutulması kesinlikle mümkün değildir. Bunu Arap halkı da unutmayacaktır. Güya Türk devleti Araplardan yana olduğunu gösteriyor. Türk devletinin Araplardan yana olma gibi bir derdi de durumu da yoktur. Tek derdi Kürt düşmanlığıdır. Kürt düşmanlığı için DAİŞ'i, El Nusra'yı kullanmıştır. Kürt düşmanlığı nedeniyle Suriye'ye girmiştir. Türkiye'yi Suriye'nin sorunları içine sokmuştur. Tabii DAİŞ'i, El Nusra'yı destekleyince Suriye'yle karşı karşıya gelmiştir, Arap dünyasıyla karşı karşıya gelmiştir. Hatta bir dönem birlikte harekete ettikleri Suudi Arabistan'la da karşı karşıya gelmiştir. Bu yönüyle Uluslararası Komplo'nun yaşandığı bu günlerde Suriye'nin durumu aslında komplonun bir yönüyle Suriye'ye karşı olduğunu da gösteriyor. Önder Apo, 'Komplo aynı zamanda Türkiye'ye karşıdır', diyordu. Aslında bu komplo Suriye'ye karşı da bir komplo olmuştur. Suriye'nin Kürtlerle ilişkisi bozulmuştur. Uzun yıllar Kürtlerle ilişki içinde Suriye'de istikrarı sağlayan mevcut iktidar, Kürtlerle kavga içine girdikten sonra Suriye'nin dengeleri de, istikrarı da bozulmuştur. Sonra da kendisini bugünkü duruma düşürmüştür.

Çin, Rusya, ABD, Avrupa hepsi aynı sistem içindedirler

Kuşkusuz şu anda Uluslararası Komplo'yu oluşturan güçler eskisi gibi birlikte değiller. Hatta birbiriyle çelişki içinde olan güçler bulunmaktadır. Uluslararası Komplo sürecinde ABD ve İsrail Türkiye'ye destek vermiştir. Şu anda Türkiye'yle ilişkileri var ama bazı çelişkileri de bulunmaktadır. Yani komplo döneminde olduğu gibi aralarında her konuda bir birlik yaşanmamaktadır. Rusya da bu komplonun içindeydi. Şimdi belki Türkiye'yle bir anlaşma durumu olsa da Rusya Türkiye'yle sorun yaşayacaktır. Hala müttefik olsalar da ABD'yle sorun yaşamaktadırlar. Öte yandan ABD bu komployla Ortadoğu'da yeni bir Ortadoğu düzeni kuracaktı. Bu da kurulamamıştır. Ne Irak'ta istikrar sağlamıştır ne de Ortadoğu'da. Aksine Ortadoğu daha karışık, daha kaotik bir hal almıştır. Daha sıkıntılı bir hal almıştır. ABD komplodan önceki durumdan iyi bir durumu yaşamamaktadır. Bu açıdan komplocular bölgede istedikleri Ortadoğu düzenini kuramamışlardır.

Soğuk Savaş'ın ortadan kalkmasından, Sovyetler Birliği'nin geri çekilmesinden sonra Ortadoğu'ya hakim olma çabaları böyle bir komployu ortaya çıkarmıştır. Komplonun ortaya çıkmasında böyle bir politikanın da payı vardır, ama şimdi ortada ne Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) vardır, ne Yeni Dünya Düzeni (YDD) vardır. O dönemlerde ABD dünyanın tek düzenleyici gücü olarak kendisini görüyordu. Artık kimsenin kendisinin politikalarının karşısına çıkamayacağını düşünüyordu. Ama yıllar geçtikçe durumun böyle olmadığı, ABD'nin ne bölgeye ne dünyaya tümden hakim olamayacağı anlaşıldı. Ortadoğu ve dünyada yeni sistem için mücadele bugün de sürmektedir. Bu mücadelenin bir süre daha süreceği açıktır. ABD de, Rusya da, Çin de kapitalisttir. Her ne kadar ABD'nin Rusya ve Çin'le çelişkileri olsa da bu Soğuk Savaş döneminde ABD ve Batı'nın Rusya ve Çin'le yaşadığı düzeyde değildir. Çin, Rusya, ABD, Avrupa hepsi aynı sistem içindedirler. Çıkarları gereği bazen birleşiyorlar, bazen çekişiyorlar. 1. ve İkinci Dünya Savaşı gibi şiddetli bir şekilde karşı karşıya gelmeleri, savaşmaları söz konusu olmayacak ama sürekli bir mücadele içinde de olacaklardır. Bu çerçevede şöyle söylenebilir, komplo aslında Soğuk Savaş'ın bittiği ama tümden o zihniyet ve anlayışların son bulmadığı bir dönemde gerçekleşti. Bir yönüyle Soğuk Savaş mantığıyla gerçekleşti. Çünkü 1990'lı yılların sonunda oldu ama Soğuk Savaş'ın bitmesi üzerinden uzun yıllar geçmemişti.

Bu mücadele, Özgür Kürdistan, Demokratik Türkiye ve Demokratik Ortadoğu'yla sonuçlanacaktır

Gelinen aşamada uluslararası alanda soğuk savaş döneminin etkileri önemli oranda kalktı. Artık o ilişkiler, o zihniyet durumu yerini sistem içi güçlerin birbiriyle mücadele ettiği ama sürekli de ilişki içinde oldukları, yani eskisi gibi katı kamplaşmanın olmadığı bir siyasi sürece bıraktı. Komplo içinde yer alanların öyle eskisi gibi çok güçlü bir birliği yoktur. Aslında komplo yapan güçler önemli oranda dağılmışlardır ya da eski sıkı ilişkiler içinde değildirler. 1999'da komplo içinde yer alanların ilişki düzeyinin aynı olduğunu söyleyemeyiz. Ama şu da bir gerçektir: PKK, Kürt Özgürlük Hareketi, Önder Apo o zaman nasıl ki kapitalist-emperyalist sistem için tehlikeli görüldüyse şimdi de tehlikeli görülmektedir. O zaman ağırlıklı olarak askeri ve siyasi bir tehlike olarak görülüyordu. İdeolojik olarak zaten karşıtlık vardı ama şimdi Önder Apo'nun yeni paradigması; yeni ideolojik, teorik, devlet karşıtı düşünceleri sadece Kürtler içinde değil bütün Ortadoğu'da etkili olmaya başlamıştır. Şu anda Önder Apo ve PKK çizgisi sadece Kürtler açısından değil, Ortadoğu halkları açısından da ilgi çekici ve halkların desteklediği bir düşünce haline gelmiştir. Suriye'de milyonlarca Arap'ın, Önderlik çizgisinde örgütlenmesi, Önderliği desteklemeleri, Önderliğe sahip çıkmaları, hatta Önderliği kendi Önderlikleri olarak görmeleri bölgede hakim olmak isteyen uluslararası güçleri ve bölgesel güçleri ürkütmektedir. Türkiye de bu durumu görerek, bu defa da farklı biçimde çeşitli güçleri bir araya toplayarak hareketimize karşı yeni bir komplo yapmak istemektedir. Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında İran'ı, Irak'ı, Suriye'yi Kürtler karşısına çıkararak, Rusya'yla ilişkilenip Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı avantaj sağlamaya çalışmaktadır. Yine ekonomik, siyasi ve askeri imkanlarını, gücünü ve ilişkilerini kullanarak, ABD de dahil Avrupa'yı da Özgürlük Hareketinin üzerine sürmek istemektedir. Ya da Özgürlük Hareketimizi yalnızlaştırma ve bu temelde ezme çabası içine girmektedir.

Uluslararası Komplo boşa çıkarılmıştır, ama Önderliğe yönelik komplo amacında olduğu gibi, Türk devleti Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme ve etkisizleştirme politikasından vazgeçmemiştir. Hatta Uluslararası Komplo'da dış güçler daha fazla yer alırken, şimdi esas komplonun merkezine Türk devleti kendini oturtarak diğer güçleri de PKK üzerine sürmek istemektedir. Son zamanlardaki İran'la, Irak'la, KDP'yle ilişkileri, hatta YNK'yi de KDP gibi PKK'yle karşı karşıya getirme çabaları, rejimle Suriye'deki devrimci, demokratik güçleri karşı karşıya getirme politikaları yeni bir komployu örme çabaları olarak görülmelidir. Avrupa üzerinde şantaj ve baskı yaparak PKK'ye karşı çıkarma yaklaşımları, komplonun yeni bir biçimde Türk devleti tarafından tazelenmek ve PKK'nin askeri ve siyasi kuşatma altında tasfiye edilmek istendiğini ortaya koymaktadır. Türk devletinin böyle bir politik yaklaşımı vardır ama Kürt halkı da, PKK de 1999 yılından daha fazla Ortadoğu geneline yayılmıştır. PKK'nin gücü sadece Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de değil, Irak ve İran'da da etkilidir, Suriye ve Ortadoğu'da Araplar üzerinde de etkilidir. Öte yandan, ideolojik olarak halklar üzerinde önemi de etkisi bulunmaktadır. Bu açıdan da Türk devleti yeniden kompIoyu tazeleyip Özgürlük Hareketini tasfiye etmek istese de Özgürlük Hareketimizin imkanları eskiye göre azalmamış; saldırılar ne kadar ağır olursa olsun, Türk devleti ne kadar şu veya bu gücü yanına alırsa alsın, Kürt Özgürlük Hareketi de direnerek bunları boşa çıkaracak güç ve imkanlara kavuşmuştur. Dolayısıyla, Türk devletinin günümüzde yürüttüğü komplo saldırılarına karşı verilen mücadele, 1999 komplosu sonrasındaki mücadelenin PKK'yi güçlendirmesi gibi sonuçlar doğuracak; bu mücadele, Özgür Kürdistan, Demokratik Türkiye ve Demokratik Ortadoğu'yla sonuçlanacaktır.

■■■

Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlamak elimizde

Xebat Andok

Mademki komplocu güçler hala devrededir, o halde başta Kürtler olmak üzere tüm demokratik kesimler ve toplumsal güçlerin de seferberlik halinde devrede olması gerekiyor. Bu konuda tarihin en görkemli direnişini en amansız koşullarda tek başına gerçekleştiren Önderliğimize karşı görev ve sorumluluklarımızı yeterince yerine getirdiğimizden bahsedemeyiz. Önderliğimizin kendi şahsında evrensel bir direnişi her açıdan hem de çok büyük bir özveri ve başarıyla verdiği açıkken, bizim bu direnişe paralel yeterince direndiğimizden söz edilemez.



Küresel kapitalist sistemin Önderliğimizi tasfiye etmek için geliştirdiği 9 Ekim Komplosu'nun yirminci yıldönümü geride kaldı. ABD koordinatörlüğünde, NATO öncülüğüyle dünya çapında yürütülen ve Önderliğimizin 15 Şubat 1999'da soykırımcı rejime teslim edilmesiyle sonuçlanan komplonun üzerinden yirmi yıl geçmiş olmasına karşın, komplonun doğru anlaşılmasına hala ihtiyaç var. Gerçekten de bu kadar devleti, Önderliğimize karşı bir araya getiren neydi? Bu komplo ile ne amaçlandı? Önderliğimizin esareti ile sonuçlanan bu komplo gerçekten sonlandı mı? Sonuçlanmadıysa, güncelde bu komplo nasıl sürdürülüyor? Bu komployа karşı nasıl duruldu, mevcut durumda komplo hala sürüyorsa, o halde bu komployа karşı ne yapılmalı?.. Daha da artırılabilecek bu soruları sorup bunlara doğru cevaplar üretmek zorundayız. Zira Önderliğimiz hala zindanda, kendisinden haber alamıyoruz ve mevcut durumda Önderliğimizin fiziki varlığına bile kastetmeyi amaçlayan emareleri görüyoruz.

İşi herkesin evrensel hukuk kurallarına göre davranmasını sağlamak olan AİHM, CPT gibi kurumların da Önderliğimize uygulanan işkenceyi hukuki gösterme yaklaşımları İmralı Sistemi'ni derinlikli ele almamızı ve bu sistemi kırmak için üzerimize düşen tarihi sorumlulukları daha fazla zamana yaymadan, yerine getirmemizi zorunlu kılmaktadır.

Komployа etki eden faktörler çeşitlidir

Görünürde Kürt halkının ve onun öncülüğünü yapan Özgürlük Hareketi'nin mücadelesi soykırımcı TC rejimine karşı olsa da özünde emperyalist sisteme karşıdır. Daha doğrusu mevcut Kürt sorunu o denli hegemonik güçlerin bir yaratımıdır ki, sömürgeciliğe karşı yürütülen var olma mücadelesi, aynı zamanda küresel kapitalizme karşı mücadele anlamına geliyor.

Dünyayı yönetmek isteyen hegemonik güçler, Ortadoğu sistemini kurarken, Kürtleri bu sistemin dışında tutarak, sistemi 'Kürtsüz' kurdular. Bu yönüyle özünde Kürtler hakkında verdikleri karar, soykırım kararı oldu. Buna karşı Kürtlerin var olma mücadelesinin olması halinde de hegemonik güçler, tamamen kendilerinin ürünü olan bir 'Kürtlüğü' geliştirmek istediler. Hareketimizin öncülüğünde Kürt halkının yürüttüğü özgürlük mücadelesi, hegemonik güçlerin 20. yüzyıl başında kurduğu bu Kürtsüz sistemi zorladı. Küresel kapitalist sistemin kendi yavrusu olarak geliştirmek istediği 'Kürt Kapitalist Modernitesi' anlamına gelen KDP çizgisine karşı da 'Kürt Demokratik Modernitesi'ni temsil eden bir özgür Kürt duruşu her geçen gün güçlendi. Bu da Kürtleri emperyalizmin istediği gibi kullandığı bir oyuncak olmaktan önemli ölçüde çıkardı. Bu özellikle ABD, İngiltere ve İsrail'in özenle geliştirdikleri, Kürtleri kontrol altında tutma stratejisine, çok büyük bir darbe oldu.

Yanı sıra Ortadoğu'da kapitalist modernitenin halklara reva gördüğü şey, despotik devletleri destekleme ve milliyetçilik-mezhepçilik sarmalında halkları birbirine düşürmeydi. Bizzat yarattıkları krizleri yönetme, küresel kapitalist güçlerin en temel taktiğiydi. Önderliğimizin temsil ettiği çizgi, her zaman Ortadoğu'yu farklılıkların eşitçe birliği temelinde bir sisteme kavuşturmak oldu. Önderliğimiz, öncülüğünü Batı'nın yaptığı bireyci ve bencil kapitalist sisteme karşı, Ortadoğu toplumcu geleneğinin başarılı olacağını düşündü. Güncelde çalınan bu mayanın, tarihi kökenlerinden dolayı tutacağına hep inandı. Önderliğimiz bu çizgisiyle Ortadoğu'yu, kapitalist Batı'ya karşı savundu.

Önderlik, kapitalizme karşı sosyalizmi savundu

Kapitalizm, reel sosyalizm ile yüz yıl boyunca kapıştı, mücadele etti ve sonunda ezilenlerin sistemi olması gereken reel sosyalist sistem bünyesel nedenlerden dolayı yıkıldı. Kapitalizm de bunu kendi zaferi sanarak, 'tarihin sonu'nun geldiğini iddia etti ve hızını alamayarak kendisini 'ebedi sistem' olarak ilan etti. İşte tam da böylesi bir ortamda, Önderliğimiz sosyalistlerin, ezilenlerin, halkların ve tüm ilerici insanlığın moralinin bozulduğu, umutsuzlaştığı bir dönemde mücadele yürüten tüm toplumsal güçlerin sosyalist umudu olmaya devam etti. Kapitalizme karşı sosyalizmi savundu. Sosyalizmde ısrar etmenin insan olmakta ve insan kalmakta ısrar olduğunu söyleyerek güç dengesine bakmaksızın tutumunu belirledi.

Yine Önderliğimiz en çok da nasıl insan olunur ve kalınır, nasıl yaşanır ve yaşatılır sorularına verdiği doğru cevaplarla, özgür insan duruşunu temsil etti. Liberalizmin herkesi güdüsel ve bireyci yaşamın peşinde koşturmaya çalıştığı ve yaşama dair hegemonyasını kurduğunu düşündüğü bir ortamda; kapitalizmin etki edemediği toplumsal insan duruşunu temsil etti. Kapitalizmin bireyci kişisine karşı, insan ve toplum doğasına uygun davranabilen toplumcu insan oldu ve bu insan duruşunu kendine inanan kadrolardan başlatarak tüm bir halka yaymaya çalıştı. Gerçek insanın ve dolayısıyla hakiki yaşamın nasıl olduğunu, hegemonik sistemden nasıl kopulabileceğini duruşuyla herkese göstermiş oldu.

Tüm bunlar ve daha pek çok neden, Büyük Ortadoğu Projesi adıyla Ortadoğu'ya yapılacak müdahale öngününde, ön temizleme kapsamında Önderliğe müdahale etmeyi gerekli kılıyordu ve seferberlik halinde bu gerçekleştirildi. Bu yönüyle bu komplo, Önderlik şahsında başta Kürtler olmak üzere, Ortadoğu'ya, sosyalizme, ezilen tüm insanlığa ve gerçek insan duruşuna yönelik gerçekleştirildi. Bu komplo ile Özgür Kürt, kendisini emperyalizme kapatan Ortadoğu, tarihsel toplum ve özgür insan duruşu tasfiye edilmek istendi.

Komplonun planları boşa düşmüştür

Komplocu güçlerin yapmış olduğu plana göre, Önderlik teslim olacaktı, ama bu gerçekleşmedi. Özgürlükçü kimliğini daha da derinleştiren Önderliğimiz, İmralı çarmıh sisteminde kendisini yeniden inşa etti, yarattı. "Genelde devlet odaklı, özelde kapitalist modernist yaşamdan kopuş" olarak tanımladığı 'üçüncü doğuş' ile, "Hiyerarşik devletçi sistemden tam kopmak, en büyük özeleştiridir." diyerek egemenlikçi sistemin dışına nasıl çıkılacağını gösterdi. Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'yla hiyerarşik devletçi sistemin dışına çıkan insan, toplum ve yaşam gerçekliğini ortaya koydu. Güçsüz kılınarak teslim alınmak istenen Önderliğimiz, kapitalist modernite ile İmralı çarmıh sisteminde girdiği her mücadeleden zaferle çıktı. Önderliğimizdeki an'da oluşma diyalektiği, zindanda ve üzerinde mutlak tasfiye politikaları sürdürülüyor olmasına rağmen komplo öncesinden kat be kat güçlendirmiştir. Öyle ki, sistemik duruşundan ötürü görüşlerinden, kapitalist modernitenin en fazla korktuğu insan haline gelmiştir.

Komplocu güçlere göre, Önderliğimiz şahsında Kürt halkına yapılan bu komplo ile Kürt halkı dağılacak ve umutsuzlaşacaktı, ancak bu da gerçekleşmedi. Kürt halkı yurt içi ve dışında yediden yetmişe birer fedaiye dönüşerek seferberlik halinde eyleme geçti ve dönemin ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright'a, "Bu kadarını beklemiyorduk" dedirterek fiziki imha kapsamında yapılan tüm hesapları bozdu. Halk ile Önderliğimiz birbirinden kopartılmak istenirken, halkımızın Önderliğimize olan bağlılığı kat be kat arttı. Her şeyini halkımızın varlığını koruması ve özgür yaşamını inşa etmesi için veren Önderliğimizin bu duruşuna halkımız, Önderliğimizi daha fazla sahiplenerek cevap verdi. Halkımız dört parçada daha fazla Apoculaştı. Önderliğimizin felsefesi başta kadınlar olmak üzere tüm toplum içinde kök saldı, yaşamı değiştirdi, bir kültüre dönüştü. Önderliğimiz halkımızı doğrudan demokrasiye dayanan demokratik konfederal örgütlülüğe kavuşturarak güçlendirirken, güçlenen halk, Önderliğimizi de daha fazla güçlendirmiş oldu.

Komployu gerçekleştiren güçlerin, 'başsız' bırakıldığında en fazla altı ay içinde darmadağın olacağını düşündükleri Özgürlük Hareketi de onların bu uğursuz heveslerini kursaklarında bıraktı. Onlara göre, Özgürlük Hareketi ve militanları, Önderliklerinin esareti veya tasfiyesi sonrası mücadele yürütecek bir iradi duruşu gösteremeyecek ve dağılacaktı. Ancak Önderliklerinin verdiği bilinç, cesaret ve ruhla bir fedai ordusuna dönüşen Özgürlük Hareketi, Önderliğinden aldığı güçle, Kürdistan ve Ortadoğu'da tarihinin en güçlü hareketi haline geldi. Kürdistan'ın her yerinde toplumsal karakterinden ve toplumun ihtiyaçlarına cevap veren duruşundan dolayı en fazla kabul gören hareket olma özelliğini güçlendirerek korudu. Aynı anda birden çok güce karşı ve birden çok cephede en yoğunluklu gerilla mücadelesini yürütür hale geldi. Askeri başarılarının yarattığı zemin üzerinde, halkı kapitalist modernite koşullarında kendi kendini yönetir hale getirmede epeyce mesafe aldı, halklaştı, halk PKK'lileşti. Nitekim halkımız ***"PKK Halktır, Halk Burada!"*** diyerek, Özgürlük Hareketi'nin ne denli toplumlaştığını ortaya koydu. Kürt halkı içinde bu denli kabul gören Hareketimiz, bölgemizde de tüm halkların büyük bir saygıyla rağbet ettiği, katılım gerçekleştirdiği bir hareket haline geldi. Tüm dünyada da özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi yürütenlerin, yürütmek isteyenlerin kendilerini en fazla içinde bulduğu mücadeleci örgüt ve yaşam felsefesi haline geldi.

Komplo ile birlikte Ortadoğu halkları öncüsüz bırakılarak her türden istismarın malzemesi haline getirilecekti, bu da gerçekleşmedi. Mevcut Ortadoğu kaosu koşullarında küresel kapitalizmin ve bölgesel hegemonik güçlerin çıkarlarını gözeten egemenlikçi projelerin dışında, halkların demokratik ulus zihniyetine ve demokratik konfederal örgütlenmeye dayalı bir projeleri oldu ve başta Kürtler olmak üzere tüm Ortadoğu halkları kaos sürecinin aktörü haline geldiler.

Komplo ile dünya ezilen insanlığı, sosyalizmin son temsilcilerinden birinin tasfiyesiyle daha travmatik bir karaktere bürünecekti ama bu da olmadı. Kapitalizmin kendisini mutlak hakim ilan ettiği koşullarda en az Paris Komünü kadar, sosyalizm arayışında olan insanlığın içini ısıtan, herkese ilham veren Rojava Devrimi ile insanlık artık kendi özüne uygun bir proje sahibidir. Devrimi yaşamaktadır.

Önderlikten hiçbir haber alamıyor oluşumuz, işkence sisteminin ağırlaştırılarak sürdürülüyor olması, son dönem verilen hücre içinde hücre cezaları hep nabız tutma hamleleridir. Soykırımcı rejim, karşısında çok büyük bir direniş görmediğinde Önderliğimizin fiziki imhasını da devreye koyacağından en ufak bir kuşku duyulmamalıdır. Mevcut durumda Önderliğimiz ve Özgür Kürt hakkında alınmış ve başarılmak istenen kararın, soykırım kararı olduğunu, iliklerimize kadar hissediyoruz.

Komplo güncellenmek isteniyor

Tüm bunlar gösteriyor ki, hem Önderliğimize yönelik saldırı hem de Önderliğimizin bu saldırılara karşı geliştirdiği direniş, sistemik bir karakterdedir. Önderliğimiz şahsında evrensel çapta geliştirilen direniş güçlenerek sürdüğü, kapitalist modernite ve soykırımcı rejimin planlarını her geçen gün daha fazla boşa düşürdüğü için, bu komplo hala başlangıçta planlandığı gibi başarıya ulaştırılmak isteniyor.

Kapitalist modernite güçlerinin bir icadı olan İmralı Sistemi'nin varlığı, CPT ve AİHM'in komplonun amaçlarıyla örtüşen kararları, Önder Apo'nun düşüncelerine uygulanan sınırlar, karalama kampanyaları, anti propagandalar, fiziğine yönelik saldırılar, bağlantılı olarak peydahlamak istedikleri 'alternatifler' komplonun tam hız devrede olduğunu göstermektedir.

Mademki komplocu güçler hala devrededir, o halde başta Kürtler olmak üzere tüm demokratik kesimler ve toplumsal güçlerin de seferberlik halinde devrede olması gerekiyor. Bu konuda tarihin en görkemli direnişini en amansız koşullarda tek başına gerçekleştiren Önderliğimize karşı görev ve sorumluluklarımızı yeterince yerine getirdiğimizden bahsedemeyiz. Önderliğimizin kendi şahsında evrensel bir direnişi her açıdan hem de çok büyük bir özveri ve başarıyla verdiği açıkken, bizim bu direnişe paralel yeterince direndiğimizden söz edilemez. Faşist saldırıların yüksek dozuna fazlasıyla sığınan ve sanki faşizm koşullarında daha fazla şey yapılamazmış gibi bir yaklaşım hakim hale gelmiş gibidir. Bu da Önderliğimizin maruz kaldığı işkenceyi, objektif olarak kanıksama gibi bir durum yaratmaktadır. Geçmişte çok büyük refleks gösterip tepkimizi koyduğumuz gelişmeler karşısında şimdi bir şey yapmıyoruz. Halk olarak kurbağanın suda ısıtılarak pişirilmesi politikasına tabi tutulmaktayız. "Önderliksiz dünyayı başınıza yıkarız!" söyleminin sahiplerine, böyle bir dünya yaşattırılmak isteniyor.

Önderliğimize yapılanlar, halk olarak bize yapılandır. Önderliğimiz üzerinde yapılan planlamalar bize ilişkin planlamalardır. Bu nedenle özgürlüğümüz olarak tanımlayıp, adlandırdığımız; Önderliğimizin özgürlüğü için yapmamız gerekenler var. Her şeyden önce yukarıda da belirtildiği gibi seferberlik halinde ve mutlak başarı motivasyonuyla hepimizin çalışması, mücadele yürütmesi gerekiyor. Burada önemli olan kimseden beklemeden, yapılması gerekenleri sadece Özgürlük Hareketi ve onun kadrolarına da bırakmadan politik, ahlaki ve vicdani sorumluluk gereği herkesin üzerine düşeni yapmasıdır.

Önderlikten hiçbir haber alamıyor oluşumuz, işkence sisteminin ağırlaştırılarak sürdürülüyor olması, son dönem verilen hücre içinde hücre cezaları hep nabız tutma hamleleridir. Soykırımcı rejim, karşısında çok büyük bir direniş görmediğinde Önderliğimizin fiziki imhasını da devreye koyacağından en ufak bir kuşku duyulmamalıdır. Mevcut durumda Önderliğimiz ve özgür Kürt hakkında alınmış ve başarılmak istenen kararın, soykırım kararı olduğunu iliklerimize kadar hissediyoruz. Bu konuda küresel kapitalist sistem de yukarıda sıraladığımız nedenlerle Önderliğimiz ve özgür Kürt'ün tasfiyesini teşvik etmektedir. Kürdistan'ın her yerinde, faşizmin bu kadar pervasızca saldırmasının altında bu gerçeklik yatmaktadır.

Ne yapmalı?

Kuşkusuz ki Önderliğimizin hala çarmıh sisteminde tutuluyor oluşu, hepimizi zorlamaktadır ve hepimiz Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü dört gözle beklemekteyiz. Ama karşımızda Önderliğimizin özgürlüğünü verecek değil, fiziki imhasını gerçekleştirmek isteyen bir düşman var. Hem de tüm planlarını bozan kişi olduğu için Önderliğimize çok büyük bir kin ve öfke duyarak. Açık olan bir şey var ki, o da verdiğimiz mücadelenin ve içinde bulunduğumuz ruh halinin, Önderliğimizin özgürlüğü için yetmediğidir. Komploya neden olan 'yetersiz yoldaşlık', Önderliğimizin yaşamını teminat altına alma ve özgürlüğünü sağlama noktasında da sürmektedir. Mevcut durumda kendimizi yetersiz yoldaş pozisyonundan çıkarmış değiliz. Bu da başta Önderliğimiz olmak üzere tüm halkımız üzerinde soykırım tehlikesini canlı tutmakta ve yapılan hesapların devam ettirilmesine neden olmaktadır.

Kurumsallaşmış faşizm halini almış olan soykırımcı rejimin yumuşaması, insafa gelmesi, kendiliğinden gitmesi veya başkaları tarafından yenilgiye uğratılması, eşyanın tabiatına aykırıdır ve beklenemez. Önderliğimizin fiziki imhasına yönelik planlamalar güncellenmek istendiğine göre, yapılacak tek şey; her kurumun, herkesin seferberlik halinde, çözülen ve son derece zayıflamış olan faşizmi yenilgiye uğratma hedefiyle, Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlama motivasyonuyla eyleme kalkmasıdır. Düşmana, en büyük kutsalımız olan ve her şeyimizi borçlu olduğumuz Önderliğe yönelmesi durumunda ona nasıl bedeller ödeteceğimizi göstermek durumundayız. Bunu da şimdiden yapmalıyız ki, var olan hesaplarını bozabilelim. Mevcut durumda düşman tamamen bizim Önderliğe ne kadar sahip çıktığımıza bakmaktadır. Tepkinin, karşıt duruşun ve eylemselliğin kaldırılabilir, katlanılabilir düzeyde olacağını hissettiği an, Önderliğimize daha tehlikeli şekilde yönelmekten imtina etmeyecektir. O nedenle durum ciddidir, kritiktir ve seferberlik halinde Önderliğimiz etrafında etkin ve aktif kenetlenmeyi gerektirmektedir. Bunun için gerekli olan ve mevcut durumda eksik kalan ise, "Güneşimizi Karartamazsınız!" söyleminin sahiplerinin duruşudur. Bu ruhla eyleme geçmemiz halinde ecel terleri döken faşizmi kesin yenilgiye uğratmanın ve Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlamanın kapısı ardına kadar açılacaktır.

Mevcut durumda Avrupa'da başlatılmış olan ve özellikle uluslararası kamuoyunda önemli ölçüde sahiplenilen bir kampanya da bulunmaktadır. Hiç kuşku yok ki, öğretisini ve duruşunu kapitalist modernite karşıtı olarak tanımlayan ve özünde dünyayı değiştirmek isteyen Önderliğimizin görüşlerinin, dünya insanlığına yansımaması için kapitalist modernist güçler çok büyük bir çaba harcamaktadır. Önderliğimiz üzerindeki tecrit en çok da onun düşünceleri üzerindedir. İnsansal ve toplumsal olan her şeyin inşa ve her inşanın da bir düşünceye dayanma gibi bir zorunluluğu olduğu gerçeğini gözettiğimizde kapitalist modernitenin ideolojik hegemonya koşullarında doğru düşüncenin ne denli gerekli ve önemli olduğu kendiliğinden anlaşılır. O nedenle uygulanan tecrit, sistem açısından son derece gereklidir. Ancak duyarlı kamuoyuna da düşen, Önderliğimizin düşüncelerinin dünya insanlığıyla daha fazla buluşmasını sağlamaktır. Bu kapsamda yapılanlar kuşkusuz ki, daha da derinleştirilmek ve yaygınlaştırılmak suretiyle çok önemli ve gereklidir. Özellikle İngiliz işçi sendikalarının Önderliğimizin özgürlüğü için sahip oldukları duyarlılık çok anlamlıdır. Yine, Önderliğimizin öğretisinin özellikle Latin Amerika'da gittikçe daha fazla kabul görmesi ve rehber olarak esas alınması da Önderliğimizin özgürlüğüne katkı sunacak temel çalışmalardan olmaktadır. Önderliğimiz dünya insanlığına tanıtıldıkça, insanlık, Önderliğimizi daha fazla kendi önderliği sayacak ve Önderliğimizin özgürlüğü için daha fazla harekete geçecektir. Bu nedenle Kürdistan dışındaki çalışmalar çok büyük önem taşımaktadır. Bu konuda zaman zaman yapılan ve Önderliğimizin görüşlerinin dünyaya taşırılmasını amaçlayan konferans, çalıştay, forum, akademi vb. çalışmaların yaygınlaştırılması önemli olmaktadır.

Özcesi Önderliğimizin görüşlerinin dünya insanlığına taşırılması gibi çok büyük ve gerekli bir çalışma, "Önderliğe Özgürlük Kampanyası'nın" en temel bir çalışması olmak durumundadır.

İmralı Sistemi'nin nasıl bir sistem olduğu ve güvenlik adı altında Önderliğimize uygulanan işkencenin en çarpıcı şekilde herkese anlatılması da yapılması gereken bir diğer çalışma olmaktadır. Önderliğimizin İmralı'daki direnişi ve duruşuyla dayanışmanın ve Önderliğimizin özgürlüğünü istemenin nasıl da kapitalist moderniteye karşı mücadele yürütmek anlamına geldiğini iyi anlatmak gerekir.

Kürdistan'da olup bitenin bir halkın soykırıma tabi tutulmak istenmesinden kaynaklandığı, Önderlik duruşunun bu soykırıma tabi tutulmak istenen halkı savunma duruşu olduğu yeterince verilerek, her ülkedeki duyarlı kamuoyunun ülke iktidarlarına baskı kurmaları ve söz konusu devletlerin soykırımcı faşist TC ile olan ilişkilerini gözden geçirmeleri sağlanmalıdır. Böylelikle Kürt sorunu ve Önderliğimizin özgürlüğü üzerinden her ülkenin demokrasiden yana güçleri, kendi ülkelerinde küresel demokrasi mücadelesi yürütmüş olurlar.

Yine ortalıkta insan hakları hukukunu gözetmekten sorumlu olduğunu söyleyen AİHM, CPT vb. kurumlar bulunuyor. Genel olarak da insanlığın büyük mücadeleleri sonucu devletçi sisteme kabul ettirdiği ve devletçi sistemle bir arada yaşayabilmenin asgari koşulu olan evrensel hukuk metinleri var. Eğer bunların tümü sömürücü, iktidarcı amaçları kamufle etmeye yaramıyorsa ve gerçekten de herkesi bağlayan bir hukuk düzeni söz konusuysa, o halde bu kurumlardan faşist TC'ye evrensel hukuk normlarına göre davranması istenmelidir. Genelde hukukun özelde de bu söz konusu kurumların, devletlerin sömürücü politikalarına göre nasıl şekil aldığını bilsek, yine son dönemde Önderliğimize ilişkin TC'nin uyguladığı tasfiye politikalarını hukukileştiren kararlarına öfkelensek bile, yine bu kurumlar üzerinde daha fazla baskı uygulamaya ihtiyaç vardır. Bu baskıyı hem yapacağı eylemlerle bizzat halkımızın hem de özellikle Avrupa'daki duyarlı çevrelerin gerçekleştirmesi sonuç alıcılık açısından büyük önem taşımaktadır.

Bölgemizde Önderliğimizin çözüm perspektiflerinin halklara daha fazla yayılmasının sağlanması, Ortadoğu kaosunda halkları daha güçlü kılar. Halklar özlerinden ve tarihsel özlemlerinden gelen özgürlükçü, eşitlikçi ve demokratik taleplerine uygun bir sistemi, Önderliğimizin Demokratik Ulus zihniyeti ve Demokratik Özerklik sistemiyle elde ettiler. Dini ve ulusal duyguları istismar edilerek Kürtlere uygulanan soykırımda kullanılan Türkler, Farslar ve Araplar Önderliğimizin düşünceleriyle tanıştırıldıkça, sömürgenlerin dayanak noktaları ortadan kalkacaktır. Zira bu sömürgeci devletler ontolojik olarak Kürtler dahil tüm topluma karşı egemenlikçidir, anti demokratiktir. Bu yönüyle, "Kürtlere statü, Önderliğimize özgürlük" mücadelesi ile tüm bölge halklarının demokrasi mücadelesi, birleşmiş haldedir. Bu mücadelelerin karşısında birleşmeleri gereken düşman, aynıdır. Kürtlere fiziki ve kültürel soykırımı dayatan bu soykırımcı rejimdir. Bu nedenle en çok da Önderliğimizin Demokratik Ulus zihniyetine dayanan, demokratik modernite kuramını, Ortadoğu halklarına tanıtarak, emperyalizmin ve sömürgeciliğin hep canlı tutmak istediği milliyetçilik, mezhepçilik ve cinsiyetçilik girdabından halkları kurtarmanın adeta can simidi durumundadır. Ortadoğu'yu demokratikleştirecek ve Kürt sorununu çözecek olan asıl nazariye budur. O açıdan en az Batı'da yapıldığı kadar burada da diplomatik çalışma ve Önderlik konulu sempozyum, panel, konferans gibi çalışmalar yapılmalıdır.

Gerekli olan "Güneşimizi Karartamazsınız!" ruhudur

Ancak Önderliğimizin özgürlüğünü sağlayacak olan esas çalışma; Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu'daki faaliyetler olacaktır.

Sorun üreten, mevcut sorunların kangrenleşmesine neden olan iktidara karşı etkin şeyler yapılmalı ki, iktidar sorun üreten pozisyondan çıksın, toplumların iradesine, gücüne ve demokrasiye saygılı hale gelebilsin. Zorlanmayan hiçbir iktidarın, tarih boyunca bir şey yaptığı görülmemiştir. Kendi iktidarcılığından feragat edecek, toplumsal güçler lehine adım atacak bir iktidar henüz yoktur. Zira onun genetiği buna izin vermez. İktidarlar toplum karşıtlığı temelinde varlıklarını sürdürürken, toplumsal güçlerin yürüttüğü mücadelenin dozajına göre de pozisyon alırlar. Toplumsal güçler toplum lehine bir şeylerin yapılmasını istediklerinde, bunu iktidarcı güçlere karşı mücadele ederek dayatırlar ve mücadeledeki başarıları kadar, istemlerini kabul ettirirler. Şimdi herkes, hepimiz Önderliğimizin özgürlüğünü istiyoruz, bu bir istektir. Ancak bu isteğin bir realiteye dönüşebilmesi için gelinen aşamada Önderliğimizi fiziki olarak bile ortadan kaldırmayı düşünecek kadar çılgınlaşmış olan bu faşist iktidara karşı etkin ve etkili eylemler yapmamız gerekiyor. Bu eylemin de düşmanın tüm hesaplarını alt üst edecek ve Önderliğimizi özgürleştirecek düzeyde olması gerekir. Önderliğimiz, mevcut faşizm koşullarında iyi niyetle, güzel duygularla, temennilerle, bekle görcü yaklaşımlarla özgürleştirilemez.

Sürekli bir şekilde, "Önderliğimize yaklaşım, Kürt halkına yaklaşımdır" dedik ve bu doğru bir belirlemedir. O açıdan biz Kürt halkı olarak sömürgeciliğin bizim hakkımızda ne düşündüğünü merak etmiyoruz, çünkü bunu çok iyi biliyoruz. Önderliğimize yapılanlar, halk olarak bize yapılandır. Önderliğimiz üzerinde yapılan planlamalar bize ilişkin planlamalardır. Bu nedenle özgürlüğümüz olarak tanımlayıp, adlandırdığımız; Önderliğimizin özgürlüğü için yapmamız gerekenler var. Her şeyden önce yukarıda da belirtildiği gibi, seferberlik halinde ve mutlak başarı motivasyonuyla hepimizin çalışması, mücadele yürütmesi gerekiyor.

Burada önemli olan, kimseden beklemeden, yapılması gerekenleri sadece Özgürlük Hareketi ve onun kadrolarına da bırakmadan politik, ahlaki ve vicdani sorumluluk gereği herkesin üzerine düşeni yapmasıdır. Herkesin aynı şeyi yapmasından değil, herkesin aynı şey, yani halk önderimizin özgürlüğü için bir şeyler yapmasından bahsediyoruz. Önemli olan; onurlu, namuslu ve kimliğine sahip çıkarak var olmak isteyen her Kürt'ün, hegemonik güçlerin de desteğini alarak soykırım politikalarını başarıya taşımak isteyen soykırımcı rejime karşı bir şeyler yapmasıdır. Burada kıstas yine sonuç alma temelinde olmalıdır. Burada basit anlamda vicdanları rahatlatacak şeylerden bahsetmiyoruz. Tıpkı Kürtlerin gelecek umut-

larının tümden yok edilmek istendiği, uluslararası komplonun geliştirildiği döneme cevap olan örgütlü ve iradeli, sürekli ve sarsıcı olmak gibi. Tıpkı Kürtlere karşı soykırım politikalarının sonuç almak istediği Şengal ve Kobanê direnişinde, yarattığı kahramanlıklarla dünyayı etkileyen, egemenleri bile saygıya iten eylemlerde olduğu gibi. Şimdi de kritik bir eşikteyiz ve varlığımıza ilişkin tehditler var. O halde sergileyeceğimiz tutum da en az bu saldırıları boşa çıkaracak düzeyde olmalıdır. Bu saldırılara karşı sonuç alıcı direnişi erteleyen, saldırıları salt durdurmayı esas alan mücadele biçimleri, yetersiz kalacaktır. Kuşkusuz bu yeni bir tarz ve yöntemi gerekli kılar. Varlığını toplumunun, yani halkının varlığına bağlamış olan ahlaki ve politik bir bilinç, ruh ve duruş gerektirir. Fakat bu ülkesini, halkını değil de bireyci yaşamı tercih edenlerin, faşizmin zaten var olan saldırılarının etkisiyle kendini adım atamaz, harekete geçemez hale getirenlerin ruh halleriyle geliştirilecek bir mücadele değildir. Kastedilen ruh, Mehmet Tunçların, Asiye Yüksellerin ruhudur. Gelinen aşamada Kürt halkının, yurtseverlerin, demokrasi ve özgürlük isteyenlerin esas alacakları, kendini onunla uyumlu hale getirecekleri ruhsallık ve duruş bu büyük yurtseverlerin ruhu ve duruşudur. Demokrasi aşkı ve özgürlük sevdasının duruşudur. Düşman karşısında net olan duruş budur ve bu duruş düşmanın canına okuyan duruş olacaktır. Bunun altındaki bir katılım, bir duruş verili koşullarda soykırımcı politikaları ve saldırıları yenmeye yetmez. Bu duruş, bir düzeydir, daha da geliştirilmeyi gerektirir. Daha aşağı ölçüleri, mücadele diyalektiği de kabul etmez.

Halk olarak seferberliğe girmemiz gereken bu süreçte, hukuk alanı da dahil demokratik siyaset alanına çok büyük bir rol düşmektedir. Halkımız öncüsüne bakacağından ve mevcut durumda gerilla ve Özgürlük Hareketi kadrolarının dışında, halka öncülük eden saha, demokratik siyaset alanı olduğundan bu alanın katılımı çok büyük önem taşımaktadır. Halkımızın yukarıda belirttiğimiz temelde bir katılımının sağlanabilmesi için her şeyden önce halka öncülük edenlerin üzerlerine düşenleri yapmaları gerekir. Halkın öncülerinin de halkın istemlerine ve düşmanın yönelimlerine göre bir öncülüğü esas alma gibi bir zorunlulukları var. Aksi duruş ve tutumlarla öncülük yapılamayacağı açıktır. Nitekim genel seçim sürecinde propagandada ve atılan sloganlarda Önderliğe yeterince yer verilmemesi, halkımızda haklı ve ciddi tepkilere neden olmuştur. Faşizmin koyduğu sınırlarda gezinmek, hiç fayda etmemiş, faşizm yumuşatılamamış, tam tersine daha da azmıştır. Zaten yeterli direnişle karşılaşmadığında daha da azgınlaşmak tüm faşizmlerin olduğu gibi Türk faşizminin de özüdür. Bu nedenle demokratik siyaset alanının faşist ve soykırımcı rejimin hukuku haline gelen yasal çerçeveyi değil de, meşruluğu esas alması gibi bir gereklilik vardır.

En çok da HDP, DBP, HDK ve DTK gibi bizzat Önderliğimizin büyük emeği ve ısrarı sonucu kurulan yapılanmaların bu sürece öncülük etmeleri gerekir. Türkiye'yi demokratikleştirme ve Kürt sorununu çözme gibi bir programa sahip olan bu yapılanmaların, bu programlarını başarıya taşımaları için esas olarak da Önderliğimizin özgürlüğüne odaklanmaları gerekir. Zira hepimiz çok iyi biliriz ki TC'nin mevcut anti demokratik karakterinin temelinde kuruluşundaki Kürt düşmanlığı yatmaktadır. Yine demokratikleşme konusunda bu kadar isteksiz, tutucu ve faşist olmasının nedeni de soykırım temelinde bitiremediği, direnen Kürt gerçekliğidir. Ve Türkiye ancak Kürt sorununu eşit ve özgür yurttaşlık temelinde çözdüğünde demokratikleşebilecektir. Bunun da yapılabilmesi için Kürt halkının önderi pozisyonundaki Önder Öcalan'a olan yaklaşımını düzeltmesi gerekir. Bu da Önderliğimizin özgürleşmesi anlamına gelmektedir. Dolayısıyla Türkiye ve Kürdistan'ın demokratikleşmesini isteyen herkes, yapılan anti propaganda ve karalamalara takılmaksızın Önderliğimizin özgürleşmesi için mücadele etmek durumundadır. Önderliğimiz özgürleşmediği, dolayısıyla Kürt sorunu çözülmediği müddetçe, Türkiye'de hiçbir demokratik gelişme olmaz. Çünkü Kürt sorunuyla demokrasi meselesi bağlaşıktır. Anadolu halkları bu bağlaşıklığın inkarı girdabına alınmıştır. Fakat tarih dersler ve ibretliklerle doludur. Yeter ki sonuçlar çıkarılabilsin, gerekli olanlar yapılabilsin.

Bu durumda soykırımcı rejimin gündemine göre değil de kendi ihtiyaç ve gerçeklerimize uygun olma gibi bir zorunluluğumuz var. Halk her şeyini borçlu olduğu ve kutsalı olarak gördüğü Önderliğin yeterince gündemleştirilmemesinden büyük rahatsızlık duymaktadır. Bu çerçevede bir taraftan Önderliğimizin maruz bırakıldığı kanunsuzluklarla hukuk alanında mücadele edilirken, diğer taraftan devletin unutturma girişimlerine karşı, Önderliğimizi tüm eylemlerin ve söylemlerin merkezine almak mutlaka gereklidir. Halk nezdinde karşılık bulacak olan da budur. Nitekim atılan nutuklarda Önderliğe ilişkin söylemlerin büyük alkış ve sloganlarla karşılanması, tamamen bundan kaynaklanmaktadır. Açık ki bu konuda daha cesur davranmaya ve halkın istemlerine göre olmaya ihtiyaç vardır.

Önderliğimiz üzerindeki işkenceye karşı tutumunu ve direnişini ortaya koyan, yanı sıra tam bir kaosu yaşayan ülke ve bölge sorunlarının nasıl çözüleceğine ilişkin çözüm perspektiflerini içeren çalıştay, sempozyum, konferanslar da yapılması gereken çalışmalardır. Önderliğimizin özgürlüğünü amaçlayan ama yaşam koşullarında da iyileşmeleri isteyen geniş bir yelpazede çalışmak elzemdir. Yedi yılı aşkın bir süredir avukat görüşünün yapılamıyor oluşu, hukuka çok inanmış hukukçular ve barolar açısından temel bir sorundur. Oportünist olmamak adına yapılması gereken, inanılan hukuk mücadelesinin verilmesidir. Mademki hukuk sorunları çözecek anahtar olarak görülüyor ve TC de hukuk devletidir, o halde o devlet hukuka uygun davranmak zorunda bırakılabilmeli. Aksi halde faşizmden ürken hukukçu ve faşizme hizmet eden hukuk olmaktan kurtulunamaz.

Sonucu, devrimci direniş belirleyecektir

Demokratik siyaset alanının öncülük edeceği ve mutlaka güçlü bir eylemsellikle beslenmesi gereken bu çalışmaların yanında belirleyici düzeyde etki edecek olan çalışma ise, gerillanın, kadın ve gençliğin öncülük edeceği devrimci eylemselliklerin yükseltilmesidir.

Kürt halkı gibi, varlık sorunu yaşayan halklar açısından sömürgeciliğe karşı eylemsellik halinde olmak hayati bir ihtiyaçtır. Hakkında soykırım kararı verilmiş ve an'da kırıma uğratılmaya çalışılan bir halk ancak çok büyük bir eylem gücü haline gelmesi durumunda yaşayabilir ve gelişme yaratabilir. Nitekim Özgürlük Hareketi öncülüğünde gelişen Kürt halkının özgürlük mücadelesinin her anı buna en iyi örnektir. Mevcut durumda da öncülüğünü özgürlük gerillasının yaptığı devrimci direniş, Kürt halkının yaşam garantisi olurken, Önderliğimizi özgürleştirecek en temel direniştir. Kuşkusuz ki kendisini, "Önder Apo'nun fedai ordusu" olarak tanımlayan özgürlük gerillası şu ana kadar olduğu gibi, mevcut performansının üstüne çıkarak, soykırımcı rejime yenilgiyi yaşatacaktır.

Gerillanın geliştirdiği bu devrimci eylemselliğin yanı sıra yaşamak ve özgürleşmek için gerekli olan eylemleri yapma görevi en çok da kadın ve gençliğe düşmektedir. Toplumun temel eylem gücü olan bu kesimlerin Önderliğimizin özgürlüğü hamlesinde rol ve misyonlarına denk harekete geçmeleri sonuç alıcılık bakımından olmazsa olmazdır. Soykırımcı rejim mevcut saldırılarını en çok da içeriye boyun eğdirdiği, içeriyi eylemsiz kıldığı propagandasıyla yapmaktadır. Mevcut durumda soykırımcı rejim içeride geçmiştekine nazaran yeterince 'rahatsız' edilmediğinden, kendi sınırlarının ötesinde de her türden saldırıyı yapabileceğini düşünmekte ve öyle adım atmaktadır. Şengal, Mexmur, Rojava, Başûr saldırılarını bu şekilde ele almak gerekmektedir. Kürdistan'ın insanından taşına, toprağına kadar her şeye yok etme motivasyonuyla yaptığı saldırıları ve her parçadaki Kürt kazanımlarını ortadan kaldırmayı esas alan yönelimlerini boşa çıkarmanın, bu yönüyle de Önderliğimizin özgürleştirilmesi mücadelesinde rol üstlenmenin yolu, içeride bu soykırımcı rejimin anladığı dilden konuşabilmektir. Kürdistan'ın her yerindeki kazanımları korumanın ve Kürtlerin varlığını garanti altına almanın yolu, Türkiye sınırları içinde bu soykırımcı rejime "dur!" diyebilmektir. Düşmanın özellikle savaş dışı tutmak istediği Türkiye sahası, gerçek anlamda savaş alanı haline gelmeden, düşmanın buralardaki kurulu sistemi alt üst edilmeden, beslenme kaynakları tarumar edilmeden, düşmanın geri adım atmasını beklemek, safdillik olur. O nedenle, küçük eylemlerin bile büyük etkiler yarattığı Türkiye sahasına odaklanmak, sonuç almak için olmazsa olmaz kabilindedir. Bunun çok da zor olmadığını uzun yıllar boyu süren gençlik ve kadın direnişi bize fazlasıyla göstermiştir. Burada önemli olan; doğru gündem temelinde, faşizmi yenmek için her yerde ve her yöntemle direnişi geliştirip büyütebilmektir. Herhangi bir reçete beklemeden tüm kafaların faşizmi yenmenin yol ve yöntemlerini bulmak için çalıştığı, tüm yüreklerin bunun için atıp, bedeni eyleme geçirdiği bir ortamda, bırakalım faşizmin kendisini kalıcılaştırmasını, ayakta kalması bile mümkün olmayacaktır.

Daha da detaylandırılabilecek olan bu hususlarda sonuç olarak anlatmak istediğimiz şudur: Soykırımcı rejim Özgürlük Hareketi öncülüğündeki Kürt halkının var olma ve özgür yaşamı inşa etme mücadelesinde, kendi ölümünü gördüğünden, yenilginin kokusunu iyiden iyiye aldığından, cumhuriyet tarihinin en amansız saldırılarını yapmaktadır. Gelinen aşamada faşizmin kendisi de varlık sorunu yaşar hale gelmiştir. Bunu yaşamın tüm alanlarında karşılaştığı sorun ve krizlerden anlamaktayız. O denli sorunlu hale gelmiştir ki, bundan çıkmak için en olmadık saldırıları yapmakta ve dahasını da yapmaya yeltenmektedir. Mevcut durumda bu saldırılarının kapsamını Önderliğimizin fiziki imhasını düşünecek düzeyde genişletmiştir. Başta halkımız olmak üzere demokrasi ve özgürlüklerden yana olan tüm kesimlere düşen de, ecel terleri döken ve bu nedenle daha da tehlikeli hale gelen bu soykırımcı faşist rejime, gerçekten de ölümü yaşatmaktır. Pek çok halkı soykırımdan geçirmiş, Kürt halkına da soykırımı dayatan, Ortadoğu'da ulus devletin en fanatik temsiliyetini yapan, küresel kapitalizmin yereldeki ayağı olan bu soykırımcı rejimin çökmesi insanlık, Ortadoğu, Kürtler ve tüm toplumsal kesimler için çok yararlı olacaktır. Kendiliğinden olmayacak olan bu büyük sonuç, ancak tüm toplumsal kesimlerin el birliğiyle, büyük bir bedel, emek ve devrimci direnişle gerçekleşebilecektir. Hepimize düşen de bu tarihi rolü oynamaktan kaçmamaktır. Anı özgürleştirmek ve özgür geleceği şimdiden kurmak, her zamankinden daha fazla elimizdedir. Soykırımcı rejimin yaşadığı zorluklar ve halkımızın geldiği düzey bu sonucun elde edilmesini mümkün kılmaktadır. Yeter ki, faşizmi abartmayalım, bireyci ve güdüsel yaşamın bizi ele geçirmesine izin vermeyelim, insan olmanın özüne uygun olarak toplumsal davranabilelim…

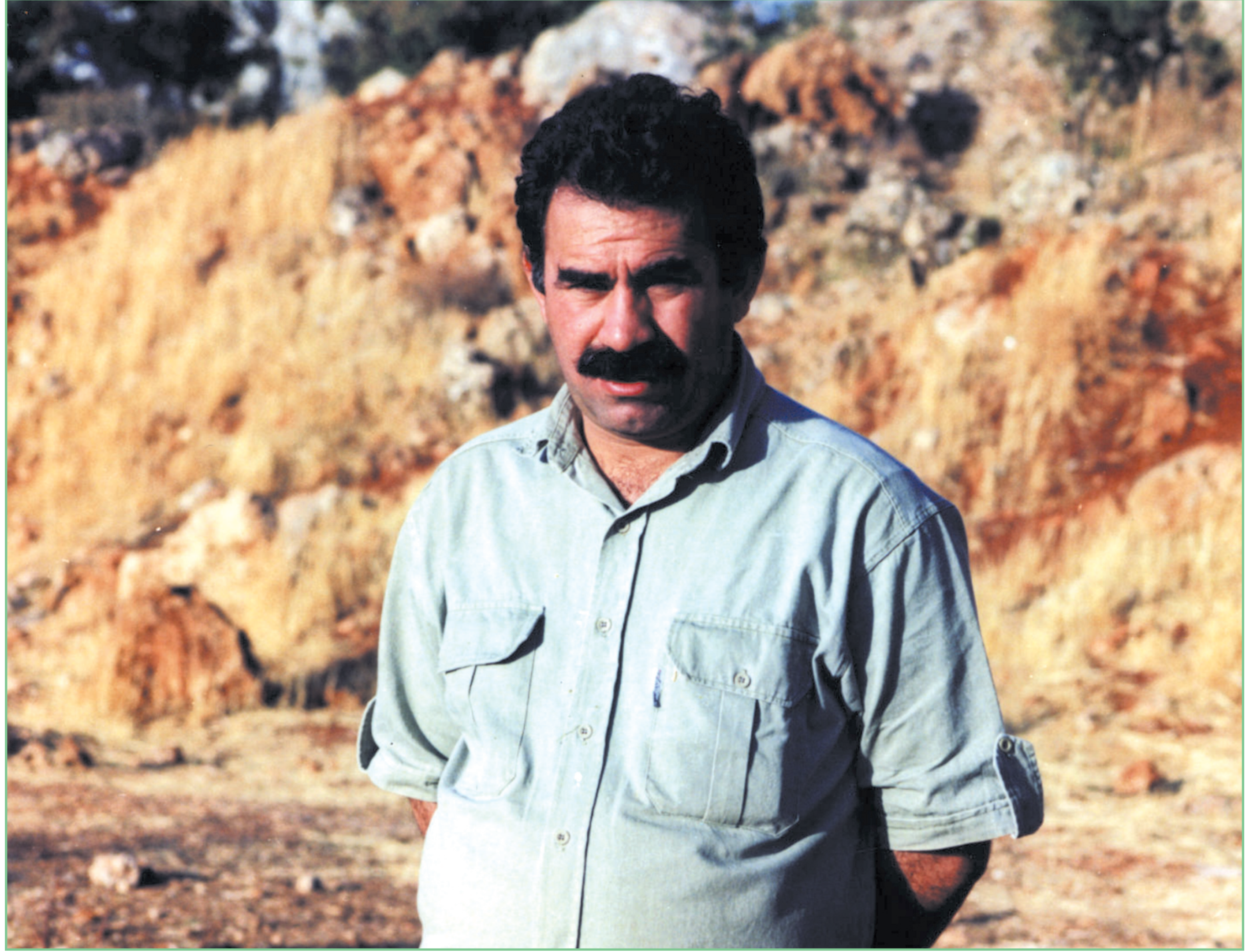
■■■

Kürt halkı gibi varlık sorunu yaşayan halklar açısından sömürgeciliğe karşı eylemsellik halinde olmak hayati bir ihtiyaçtır. Hakkında soykırım kararı verilmiş ve anda kırıma uğratılmaya çalışılan bir halk ancak çok büyük bir eylem gücü haline gelmesi durumunda yaşayabilir ve gelişme yaratabilir. Nitekim Özgürlük Hareketi öncülüğünde gelişen Kürt halkının özgürlük mücadelesinin her anı buna en iyi örnektir. Mevcut durumda da öncülüğünü, özgürlük gerillasının yaptığı devrimci direniş, Kürt halkının yaşam garantisi olurken, Önderliğimizi özgürleştirecek en temel direniştir.



Rêber Apo'nun 28 Haziran 1996 tarihli çözümlemesi

Benim siyaset yapmam, katliamı durdurma hareketidir. PKK Önderlik gerçeğini mi anlamak istiyorsunuz? Bunun adı çok kapsamlı bir katliamın nasıl durdurulacağıdır, ideolojik, örgütsel, eylemsel, ruhsal, katliamı durdurmadır. Başka türlü beni anlamak mümkün değil, benimle birlikte yol almak da mümkün değil. Çünkü bilimsel tespite göre, geçerli olan rejimin adı, katliam rejimidir. O halde, eğer bu işte iddialıysanız, katliam sürecinin durdurucu, önleyici ve giderek kurtarıcı devrimcileri ve militanları olmayı peşinen kabul edeceksiniz.



En büyük devrim anlama devrimidir

Öncelikle geçen günlerde aramıza katılan yeni arkadaşlara hoş geldiniz diyorum ve başarılar diliyorum. Umarım bu geçen günlerde belli bir gelişmeyi, beklenen, belirlenen çerçevede biraz yaşadınız. Bu çalışmalarımızın dönem itibarıyla anlam ve önemi her geçen gün daha da artıyor, dolayısıyla kendinizi ona göre katma düzeyinizi geliştirerek cevaplandırmanız gerekir.

Uzun süredir zaman ve mekanı doğru değerlendiremiyorsunuz. Adeta bir günü bir ay haline getirerek, karşılık veriyorsunuz. Bu da kendini giderek daha da dayatan bir savaş gerçeğimiz oluyor. Kadro politikamızın, kişiliklerinizde en az düşman kadar etkili engellerle çarpıştığı, kırılmalara uğradığı ve bir türlü arzulanan seviyede özünüze inmediği, sıkça tekrarladığımız bir husustur. İyi niyet, kaba cesaret, fedakarlık, sağlam bir kadronun ölçütü olarak değerlendirilemez. Ne kadar zoru yaşadığı, ne kadar kaba çaba harcadığı da bir kadro olmak için yetmez.

Bugünün PKK çizgisinin kadrosu olmanın, ideolojik olduğu kadar politik incelik yönünün, sanat yönünün çok üst düzeyde olması gerektiği açıktır. Dünya ölçüsünde bile, birçok partiden daha incelik istediğini peşinen kabul etmeniz lazım. Eğer çokça açığa çıkmış olan bu kadro belası haline gelmek ve öyle kalmak istemiyorsanız, kişiliğinizin geçmiş yapısı, özellikleri, hedefleri ne olursa olsun, onu kırmak ve gerçek PKK ölçülerine göre hedeflendirmek ve kendini buna göre yapılandırmaktan başka bir seçeneğiniz yoktur. Burasını, bu okulu böyle değerlendirmenizde kesin gereklilik vardır.

Yıllardır inanılmaz ölçüde kendi dar yaklaşımlarını burada geliştirip gittiği her alanda, bunu daha da köklü pratikleştirme, bizim en temel bir iç kadro sorunumuzdur. Bilemem ne kadar ciddiyetinin farkındasınız? Acaba kendinizi tanımaya başladınız mı? En büyük savaş her zaman kişinin kendi içindeki savaştır dedik, acaba buna anlam verebilir misiniz? Bu konuda gerçek öz veriyi, fedakarlığı bunun yoğun düşünce, davranış şekillenmesini, disipline edilmesini sağlayabiliyor musunuz? Gerçekten bu anlamda kendinize bir PKK kadrosu gözüyle bakabiliyor musunuz?

Şu anda kadro enflasyonu var ve bildiğiniz gibi enflasyon da hep yıkım getirir. İyi niyetinizden kuşku duyulmamakla birlikte, kadrolaşma anlamında tam bir enflasyon, yani çok ucuzlamış bir konumu yaşıyorsunuz. Komutanlık arzuları yükseliyor, fakat onun gerçeklerine göre şekillendirmede, farkında olmadan zarar veriyorsunuz. Hiç kimse PKK'nin bu davranışlarla temsil edileceğini sanmasın. Büyük tahammül gücümüz olmakla birlikte, şimdiye kadar bendeki izlenim, PKK çizgisinin kadrosu olmanızın bu haliyle tabii ki zor olduğudur.

Bizim bu sahaya gelişimiz elbette anlamlı olmak zorundadır, anlamı da dediğim çerçevededir. Gelip de kendini bir ağırlık noktası, gittikçe daha karmaşık, geri ve tehlikeli yaklaşımlarla dayatmak, düşmüş, yardıma muhtaç birisi gibi değil; yüce kurtuluş değerlerini ve düşmanı yenecek olan azim, irade ve ustalığı da bir an önce kapmak için buraya gelinir. Bireysel dertlere çare için değil; halkın genel kurtuluşuna kesin güç verecek militan olmak amacıyla buraya gelinir. Peşinen bunu böyle değerlendirip günlük katılımı bu çerçevede, üstün bir disiplinle yaşamak, eğer kendinize dair bir katılım sözünüz varsa, bunu ancak böyle anlamlı ve iddialı bir biçimde yapmanız gerekir.

Büyük davalara kalkışlar öyle basit iç sorunları kabul etmez

Düşmanını küçük görmeyenler, düşmanını yenme gereğine inananlar, yaşamın sıkıntısını, yaşamın kabul edilemez niteliğini kavrayıp da bunun yerine yaşamaktan umut kesmeyenler, doğru, güzel başarılı bir yaşamın tutkusunu esas alanlar; zorluklarımız ne olursa olsun, engeller ne kadar fazla olursa olsun, bu söylenen çerçeve dahilinde kendine bir hedef ve uygulama gücü vermekten çekinmezler, geri kalmazlar. Yok, bireysel hedeflerle, çeşitli iç sorularla kendini uğraştıranlar, buradaki zorluklara dayanamazlar ve problem olmaktan da kendilerini kurtaramazlar. Şu anda yaşanan durum genelde budur.

Bu okul, kesinlikle bir çözüm okulu olmak istiyor ve genelde bunu an be an yansıtmak istiyor. Başka çaremizin olmadığını da, kendi çalışma tarzımla göstermek istiyorum. Büyük davalara kalkışlar, öyle basit iç sorunları, hele hele davaya büyük tutkularla, düşüncelerle bağlanmamayı kabul etmez. Zaten maddi teşviklerle, bazı keyfi tutumlara pirim vermekle de böylesine büyük davaların kenarından bile geçilmez. Tam tersine gün be gün ona ters düşmeye, ihanet etmeye götürür. Öyle bireysel rahatlıkla, bazı özlemlerine tatmin yolları aramakla, büyük davalara ancak ihanet edilir, ters düşülür, oynanır.

Size bu anlamda kendi tecrübelerimi çok açıkça göstermek durumundayım, gösteriyorum da. Dava adamlarının nasıl şekillendirilmesi gerektiğini, büyük bir önemle ve bizim için büyük görevlerin başında gelen, bütün hazırlıkların özünde yer alan en belirleyici bir çalışma olarak göstereceğiz. Eğer gücünüz varsa, yoldaşlıkta bir iddianız varsa, bunların hem gereklerine hazır olmaktan, hem de bütün sonuçlarına katlanma kararlılığını göstermek ve gereklerini yapmaktan çekinmeyeceksiniz. Gençliğiniz, yiğitliğiniz bu anlamda kendisini göstermelidir. Okulun temel özelliği budur, PKK'nin kendisi budur.

Benim görebildiğim bazı hususlar var. İster aile, ister düzen altında şekillenmiş olsun veya bir kendini bilmez gibi, kendi kendini tanınmaz hale getirsin, kişilikler şu anda hiçbir halkta görülmemiş bir sorumsuzluğu yaşıyorlar. Amaçtan kopukluğu, kendini kandırmayı, bir türlü otorite, hakim olmaya kendini layık görmemeyi ve böylece de bir zavallılığı, bundan kurtulmamayı önemli oranda yaşıyorlar. Özellikle bizim sahamıza, okulumuza gelenler, PKK'de bu temelde bir kadrolaşmayı, böyle kadro olduğunu esas alanlar, artık anlama işinde, tutarlılığı, dürüstlüğü, vicdaniliği yakalamak zorundadırlar. Benim kendimi bildim bileli en esef ettiğim durum, kendime hiç dikkat etmeden, gerçek özelliklerini tanımadan, çok bayat, çok düşkünce, kocakarıca dertlerini, sorunlarını uluorta yere sermek, kendisini yığılmış, bitmiş birisi gibi göstermek, son derece şikayetçi halini her düzeyde, her yönüyle yansıtmayı marifet bilmektir.

Aslında bu konular biraz da edebiyatın konularıdır. Ama hepiniz buna bayılıyorsunuz, kim ne kadar dertli, şikayetçi, zorda gibi gösterirse, o en iyi politika yaptığını sanıyor. Ne kadar olmuyor, olmayacakmış gibi bir ruh halini sergilese, o kadar marifet sayıyor. Açık söyleyeyim, ben daha on yaşında bu tutumlardan nefret ederek insanlardan uzaklaştım ve seçkince yol arayışına girdim. Bununla beni aldatmak, bununla beni oyalamak, bununla beni etkilemek imkansızdır. Önderlik gerçeğinde en yalın bilinmesi gereken bir husus budur. PKK'yi bugüne kadar sürükleyen de bu tutumdur. İşinize geliyorsa derdiniz, şikayetiniz fazlaysa Marko Paşa'ya gidin diyelim. Yok, yüksek çözüme ulaşmak istiyorsanız, bunun birinci şartı; anlama işinde ciddiyet ve bunu pratik yaşamında hakim kılmada dirayet gerek.

Bizde politika ateşten bir gömlektir

Ben bunu çok önceden de söyledim. Sanırım parti dersinde, tecrübeli arkadaşlarımız da anlatıyor. Bunu anlayamamaları, bunu kendilerine göre şekillendirmemeleri, nelere yol açmıştır, anlıyorsunuz. Ben mi böyle olun dedim? Hayır! Kendi kendilerine aşamadıkları ruh halleri, aşamadıkları birçok gerilikleri vardı. Sonuç; partiye de, kendilerine de büyük zarar verdi.

Şimdi yavaş yavaş herkes Önderlik otoritesi etkisi diyor. Olabilir ve bu büyük bir savaştır zaten. Dost-düşmanla, parti içinde-dışında kıyasıya bir mücadeleyi de görüyorum. Sizin iyi niyetinizi göz önüne getirerek söylüyorum. Tercihinizi kesin yerinde ve ertelemeksizin yapın. Politikayla hiç oynanmaz, hele bizde politika gerçekten ateşten bir gömlektir. O çok sevdiğiniz otorite, çok sevdiğiniz etki, komutanlığın şu-bu özelliği ateşten gömlektir, sırta geçirilmez. Onu sırtına geçirenler, onun kızgın bir zırh olduğunu ve onu sadece amansız savaşmakla bazı düşman darbelerinden korunmak için, düşmanı vurmak için giydiklerini bilmek zorundadırlar. Yoksa deliler bile bu gömleği giymez. Bunu mutlaka anlamalısınız.

PKK'nin savaş gömleğini giydiniz mi yakıcıdır. Eskiden bir zırhtı diyoruz, şimdi kurşun geçirmez gömlekler diyorlar, bunlar şekildir, PKK gömleği farklıdır. Ama bizdeki daha yakıcıdır, daha ağırdır. Onu giymek, dediğim gibi yalnız şövalye savaşlarında veya bazı kurşunlara karşı kendini korumak için değil, tufan gibi, sağanak gibi her taraftan akan bütün saldırı araçlarına, ideolojik-politik saldırıya -ki, teknik bunun çok az bir kısmıdır- karşı kendini koruma zırhıdır. Giymeseniz, mümkün değil bir gün dayanmak, giyseniz de ağırlığı vardır ve şiddetli savaşacaksınız. Eskinin şövalye savaşlarını göz önüne getirin, nasıl ufak bir açık bulduklarında zırha saplıyorlardıysa; sizin de PKK gömleğinde ufak bir yırtığınız, lime lime olmanıza yol açar. Bunun için ideolojik zırh diyoruz, politik zırh, askeri zırh!

Kimliğini, kişiliğini kendine yakıştıranlar, eğer çocuk oyuncağı olarak görmüyorlarsa -ki, biliyorsunuz yapay çocuk oyuncakları da hazırlanmıştır-çocuk oyuncaklarına benzer bir giyinmeyi esas almamışsanız, PKK'nin komutanlık, önderlik gömleği çok yakıcıdır. Bana öyle geliyor ki, sizler daha çok çocukça, nasıl piyasada yapma tabancalar, yapay savaş oyunları aletleri varsa, onlara özenip kullanıyorsunuz. Bu feci bir şey! Sonuçları gün be gün yakıcıdır. Ortaçağların o şövalye savaşlarını bile geride bırakan, hem de bireysel inisiyatifle de yürütülen bir savaşçılığı esas aldığımızı kesin bilmeniz gerekir.

Tüm insani ilişkilerimde, yüce ve doğru öğreti ile işe başladım

Zorlama yok, siz savaşçı olmak istiyorsunuz, hatta komutan. Ama onun da gerçeğine akıl erdirmek gerekiyor. Yoksa biçilirsiniz. Diyeceksiniz, "Ne de olsa Kürt'üz, şimdiye kadar hiç tecrübemiz yok, ilk etapta böyle olması kaçınılmazdır". İlk etapta düşman yerle bir ediyor. Geçen gün gördünüz, sözde politikayı legal düzeyde yürüten bir yurtsever, parti kongresinde, büyük ihtimalle Türk polisinin oldukça iyi planlanmış bir provokasyonuna engel olmak şurada kalsın, ona ardına kadar fırsat sunmaktan kendilerini alıkoyamadılar. Kaldı ki düşman açısından bu o kadar önemli olmadığı için, fazla üzerine gitmedi, ama tehlike kendine şöyle sırıtıyordu; "Bir anda kapalı spor salonunun her tarafını sarmalıydık tek bir kişiyi sağlam bırakmamalıydık." dediler. Bunu eski bir savcı söylüyor. Bu bir devlettir. Birileri yakar orayı, hepsini katledebilirler. Ama zamanı ve yeri uygun değildi. "Sen misin biraz muğlak kalan, devlet çizgisine gelemeyen, hele gelin içeri." dediler. Çoğunu içeri aldılar, akıl verecekler. "Burada politika yapmanın yolu devlet çizgisinden gelmekten geçer. Daha fazla direnenleri bak böyle yaparız." diye tehdit gösterdiler.

Bizim parti meclisimiz olsun, kadrolarımız olsun, bunu anlamaktan bile uzaktırlar. Yıllar, aylar geçecek, belki biraz kafaları olageleni, yapılmak isteneni anlayacaktır. Bu pratik politika olmaz, bu kendilerini lokum gibi sunmaktır. Bunu aynı zamanda "Legal kurumlarda rahat yaşanır, yeni bir kadro tipi oluşuyor, burada bayağı bürokratik biçimde yaşamak da mümkünmüş." diyenlere söylüyorum. PKK içinde yaşamı böyle yorumlayanlara söylüyorum. Bunlar kendi kendini aldatmaktır, hiçbir zaman buna fırsat verilmez. Anlamıyorlar, anlamak büyük bir iştir, büyük çaba ister.

Her zaman söylediğim gibi, en büyük devrim anlama devrimidir. Siyaset, bir halkın, bir ulusun, bir sınıfın, hatta bir partinin hayati değerler konusunda en yoğunlaşmış ve her an harekete geçirmeye hazır düşünce yoğunluğudur. İfade, hitap gücüdür. Buna idianız yoksa, kendinizi tehlikeye bulaştırmayın.

Önderlik gerçeği deyip duruyorsunuz inanılmaz bir çelişki var burada. Hiç kimse bize öğretmediği halde, bütünüyle hayattan öğrendiğimiz, hatta herkesin de şaşırtmaya çalıştığı, kandırmaya çalıştığı bir Önderlik gerçeğine rağmen, her türlü tehlikeyle karışık bir biçimde bizim buraya kadar yol almamızın sizin için hiçbir öğretici değeri yok. Halbuki bu bir gerçekliktir yaşandı, buraya gelindi, savaşıldı, başarıldı gelindi. Bunun derslerini bile doğru dürüst almaya yanaşılmıyor. Yine eski çocuk oyunlarına, eski ailecilik, eski toplumsal düşkünlük oyunlarına devam. Kendi adınıza yazık olur. Ben kimseyi ucuz etkilemek istemem, ben tüm insani ilişkilerimde, önce yüce ve doğru öğreti ile işe başladım. Hiç kimseye ahbap-çavuşça, yüksek düşünce ve duyguları esas almayan bir yaklaşıma tenezzül bile etmedim ve yaklaştırmadım da. Bunu bozanlar, bunu tersine çevirenler ben değil, katılanlar, sizler oldunuz. İnanılmaz ölçüde fitne-fesattan tutalım çok daracık çıkarlarına alet etme daha çok sizin yaklaşımlarınızda gözüküyor.

Siyaset idam meydanıdır

Güç getirmeyi bir kişilik özelliği olarak anlatıyorsunuz. Ben de size diyorum ki, o kölelikle bağlantılıdır. Köleliği dillendirmekle zayıflığı, kişiliğinde sürekli yansıtmaktadır. Siz bırakalım düşmana karşı durmayı, kendinizin nasıl iyi bir köle olduğunuzu izah etmekle meşgulsünüz. Köleliğini iyi izah etmek, hal ve hareketlerle yansıtmak, soylu bir davranış olmaz, bir kurtuluş eylemi olarak değerlendirilmez. Alıştırmış düzen sizi, bol şikayet et, bol kendini yere at, tıkat, boş işlerle uğraş, komploculuk yap, aldat kendini, ağla-sızla... Zaten bizim toplumumuz bu konuda birinci. Bunu Parti içine de yansıttı. Yaptığınız biraz böyle oluyor. Fakat bütün bunlar yüce öğreti anlamına gelen ve davranış seçkinliği anlamına gelen Önderlik gerçeğine aykırıdır. Sapkınlığı, münafıklığı ifade eder.

Boşuna politika için, siyaset meydanı dememişlerdir. Diğer bir adı da idam meydanıdır. Eskiden siyaset meydanları açılırken, diğer bir ucunda da darağaçları vardı. Siyasette idam çok yaygındı. Siyasete adım atan, bir gözünü de sürekli katlin sallanan direğinde kendini görmelidir ve öyle atılmalıdır. Ben de öyle gördüm. Benim yüreğim darağacına veya zindana, o sizin yaşadığınız işkencelere fazla dayanmaz, bu konuda da inanılmaz bir çelişkiyi yaşarım. Hem siyasete adım atıyorum, hem de onun tehlikeli darağacında sallanma dehşetini duyuyorum. Bu diyalektik birliktelik beni müthiş bir çalışmaya, o sehpaya, sizin kolay gidiş dediğiniz olaya boynumun takılmaması için inanılmaz bir süratle pratik tempoyu çalışmalarımda göstermeye götürdü. Bu doğrudur.

Siyaset idam meydanıdır. Tarihimizde bütün isyanların önde gelenlerinin boynunun çok kısa süre sonra ipe geçirilerek Amed'te, Elazîz'de sahnelendiğini bilmeyenimiz yoktur. Hele başka hakların katliamlarına bakın; bu konuda sehpaların öyküsü korkunçtur. Bunun dışında kör kuyulara, mağaralara, akarsu yataklarına doldurulmak; isyana kalkıştın mı, siyasete başladın mı bütün bunlar senin bir an bile gözünü esirgemeyeceğin, bakmaktan geri durmayacağın, hayat sahnesi olarak yerini almalıdır.

Sanıyorum bir de siz bunu inkar ediyor veya gördüğünüzde dayanamayıp düşüyorsunuz. İdam ve darağacından korkma, ama onun her an sallandığını da göz ardı etme. Bu ikisini bir arada tutturursan, siyaset yapabilirsin, en küçük bir hatayı bile yapmama gereğini kendine kabul ettirebilirsin. Tabii bunun için yaşama büyük saygı gerekiyor, yaşamın darağacında boğulmamasına büyük dikkat etmek gerekiyor. Yaşamın zindanda çürümemesine, yaşamın dağ başında çürümemesine dair büyük duyarlılık gerekiyor. Dağdaki adam da kendini çürütmekle, ölüme terk etmekle aslında idamı çoktan benimsemiş oluyor. Bütün bunlar PKK olayında tehlikelidir, sonuç vermez.

Ben şunun için söylüyorum; belki çoğunuz, "Bu iş bize göre değil." diyebilirsiniz. Hatta ben tam değerlendiremiyorum, siz benden daha fazla tehlikeleri yaşadınız, ama buna rağmen ben tehlikelerin büyüklüğünü iliklerime kadar duyuyorum. Bu tehlikeler beni müthiş bir tarz inceliğine, bir tempoya götürüyor. Başka beni yönlendiren temel etkenler nedir, yücelerdeki sesler midir? Evet, halkımızın dayanılmaz acıları da bunda rol oynuyor. Yine bireysel olarak başarılı olmanın tutkuları da belki rol oynar. Ama esasta düşmanın dayattığı katliamın tehlikesini kendim için de boşa çıkarmakla, halk için boşa çıkarmakla uğraştım. Çünkü en büyük tehlike katliam tehlikesidir. Bunu boşa çıkaramayan, hiçbir şeyi engelleyemez, yaşamın hiçbir değerine saygılı olamaz.

Katliamı durdurma diyorum. Benim siyaset yapmam, katliamı durdurma hareketidir. PKK Önderlik gerçeğini mi anlamak istiyorsunuz? Bunun adı çok kapsamlı bir katliamın nasıl durdurulacağıdır, ideolojik, örgütsel, eylemsel, ruhsal, katliamı durdurmadır. Başka türlü beni anlamak mümkün değil, benimle birlikte yol almak da mümkün değil. Çünkü bilimsel tespite göre, geçerli olan rejimin adı, katliam rejimidir. Bilimsel alanda objektif değerlendirmeyi esas alanlar da, bunu tespit ediyor. Bunlar benim vahilerim değil. Biraz toplumsal bilimleri, ruhsal bilimleri esas alanlar, siyasi bilimleri esas alanlar bunu kabul ediyor.

Ben her an bıçak sırtında sırat köprüsünde yürüyorum

O halde, eğer bu işte iddialıysanız, katliam sürecinin durdurucu, önleyici ve giderek kurtarıcı devrimcileri ve militanları olmayı peşinen kabul edeceksiniz. Eğer bu kabul ediş doğruysa, o zaman çalışma tarzınızın, temponuzun,

PKK'nin savaş gömleğini giydiniz mi yakıcıdır. Eskiden bir zırhtı diyoruz, şimdi kurşun geçirmez gömlekler diyorlar, bunlar şekildir, PKK gömleği farklıdır. Ama bizdeki daha yakıcıdır, daha ağırdır. Onu giymek, dediğim gibi yalnız şövalye savaşlarında veya bazı kurşunlara karşı kendini korumak için değil, tufan gibi, sağanak gibi her taraftan akan bütün saldırı araçlarına, ideolojik-politik saldırıya -ki, teknik bunun çok az bir kısmıdır- karşı kendini koruma zırhıdır. Giymeseniz, mümkün değil bir gün dayanmak, giyseniz de ağırlığı vardır ve şiddetli savaşacaksınız.



nasıl seyretmek durumunda olduğunu da kabul etmelisiniz. Hiç birinizin yükü benimki kadar ağır olmaz, ama en ufak şikayet yapamam, edemem havası yok. Ben her an bıçak sırtında sırat köprüsünde yürüyorum, politika yapmanın sırat köprüsünden geçmekten ibaret olduğunu dost-düşman herkes biliyor. Ama buna rağmen, gördüğünüz gibi karşınızda yürüyorum ağlamadan, sızlamadan.

Belki ahım-şahım bir yürüyüş değil ama, yine de oldukça etkileyici bir yürüyüştür. Ne kadar beğenmeseniz de, şu anda herkesin çalışmasını az-çok belirleyen benim yürüyüşümdür. Günlük yaşamın sadece Kürdistan gerçeğinde değil, bölge gerçeğinde, hatta uluslararası gerçekte en etkileyici ve karşısında duranların sonuna kadar tedbir aldıkları kişiyim. Buna rağmen bu dayanma gücünü veren nedir? Benim de amaçlara bağlılığım var, çalışma tarzıma bağlılığım var, yaşama bağlılığım var. Bazı iddialarım var, tutkularım var. Bunları gerçekçi değerlendiriyorum ve bu beni ayakta tutuyor. Bunun için kendimi çok iyi ayarladım. Mesela duygu düşüncelerimi, en önemlisi de emeğimi, çabamı çok incelikli, ölçüsünü iyi ayarlayan düzeye getirdim.

Mesela burada bir küp su düşünelim, bu suyla bir yıl ancak geçineceksin diye konulduğunu varsayalım. Tabii bunu kimse söylememiştir, ama ben hissederim. Bu suyu ben bir yıl idare edeceğim. Onu hissetmem gerekiyor, bilmem gerekiyor. Bilmezlik beni susuzluktan boğulmaya götürecek. Bu yetmez. Bir de onu nasıl kullanacağım? Çok susamış birisiyim, bir kaldırışta içmem gerekebilir ve bu sadece bir iki günü kurtarabilir, bir böyle değerlendiriş olacak. Dayanamadım, sizin gibi gördü gözüm, diktim ağzıma, kontrol edemedim kendimi, sonuna kadar içtim. Sizin eylemcilik tarzınız bana bunu anlatıyor veya kanınızı veriş tarzınızı veya bir parti değerini özümseyiş tarzınız buna benziyor.

Benim için faklı. Onunla nasıl bir yıl idare edebileceğim? Öncelikle onu kabul etmem lazım, irademin bunu kabul etmesi gerekiyor. Bu yetmiyor, bir de damla damla taktiğini kullanmam gerekiyor. Midemi tam kurutmayacak, yani ölüm sınırında olmayacak tarzda, bu sınırı düşmeyecek kadar damla konduracağım ama, aynı zamanda zamana yayacağım, hatta bunu damlaların büyüklüğünü de belirleyerek yapacağım. Damlanın çapı bir santim olursa beni altı ay idare eder, yarım santim olursa bir yıl idare eder, o zaman yarım santimi esas alıp damlayı yutacağım.

Diyeceksiniz ki, yaşamın böyle incelikleri mi olur, kim tahammül eder? İşte bu sizin tarzınızdır. Benim tarzıma göre müthiş tahammül edilir, hatta bundan zevk alınır. Hayatı ben böyle ele alıyorum. Hayat felsefem böyledir. Kişiliğinize bakın, size hazır bir ülkeyi verelim, eminim ki, kısa bir sürede onu peşkeş çekersiniz. Veya mideniz o kadar kurumuş veya kendini kötü şeylerle, içkiyle o kadar uyuşturmuş ki, sağlıklı bir ilaç suyunu bile alamazsınız. Bunlar sizin kişilikleriniz, yani çok hastalıklı. İmkanlar az değil, kendinizi besleyecek değerler fazlasıyla var. Kullanma tarzınız felaketle sonuçlanıyor. Doğru-dürüst kim kan dökmeyi biliyor, doğru-dürüst kim acılarla savaşıyor, doğru-dürüst kim hasret gidermenin yollarını biliyor? Hepsi çok tehlikeli ve bitirici tarza oluyor. Bu da kaybetmedir.

Anlayamadığım diğer bir nokta; siz neden politikayı bu temelde anlayamadınız şimdiye kadar? Önderlik diyorsunuz, uğruna böyle zorluklara katlanıyorsunuz da, onun özünün bu olduğunu neden kavramaya yanaşmıyorsunuz? "Ölüme varız, ama doğru tarzına yokuz." diyorsunuz, bu ne biçim anlayış, kişiliktir, gerçekten ben şaşıyorum. Bu çelişkiyi çözmek lazım. Öyle kendi kendini dağıtarak, kendi kendini çeşitli kılıflara, tutum ve davranışlara iterek bu çelişki çözümlenemez. Bu, tamı tamına tam bir ustalıkla ve savaş işine, ideolojik savaş, politik savaş, örgüsel savaş, ruhsal savaş, en son askeri savaşa bağlanmayla olur. Hele askeri savaşa girdin mi, müthiş olacaksın. Askeri savaşa gidecek militan, benim deyişimle tam bir fırtına gibidir. Hatta fırtına tanrısı gibidir. Başka türlü savaş meydanına inmemeli. Savaş kurdu, savaş tilkisi, savaş aslanı, savaş şahini kelimelerle bazen size örneklendirmek istiyoruz.

Bir dersi bile doğru özümsemeye güç getiremiyorsunuz

Doğru-dürüst iki kelime konuşamıyor, doğru-dürüst bir örgütsel sorunu halledemiyor, doğru-dürüst siyasi duyarlılıktan haberi yok, neymiş de eylem adamıymış, silah kullanıyormuş; benim aklım bunu almıyor. Bizim atalarımız tarih boyunca hep bu tarzda isyan ettiler, birçok halk da böyle yaptılar, hepsi feci bir biçimde katledildiler. Bizim tarihimiz bu konuda çok çarpıcı. Önderlerimiz, yürekler acısı bir biçimde ya teslim oldular, ya darağacında can verdiler, ya da kaçıp asla bir daha bu meseleye dönmediler. Biz ilk defa bunu çözüyor ve doğrultsunu vermeye çalışıyoruz. Ve bu çok gerekli. Çünkü bunu yapmazsak, diğer bütün işler hiçbir anlam ifade etmez. İstediğin kadar serhildan yap, istediğin kadar gerillacılık yap, istediğin kadar çeşitli alanlarda faaliyetlerde bulun. Er-ger hepsi yenilmeye mahkumdur. Yaşam gerçeği, düşmanın egemenlik kurma tarzı bunu yapıyor, ben değil. Ben çözmeye çalışıyorum, aşmaya çalışıyorum.

Görüyorsunuz, bıkmadan, usanmadan bu işin peşindeyiz. Yine unutmayın ki, siz, bir dersi bile doğru özümsemeye güç getiremiyorsunuz. O zaman nerede kaldı Önderlik, militanlık, komutanlık? Çoğunuz ya sağ, ya sol sapmayla kendini aldatarak, ya üstten uçuşacağını, ya dipten kıvırtacağını sanarak aşacağınızı sanıyorsunuz. Bunların hepsi kandırmacadır. Olmaz! Üzüldüğüm nokta bu. Binlerce devre hazırladım ben, bütün özverilerime rağmen, hiç birisi benim tarzımı yakalayamadı. Halen en temel sorun; ne derseniz deyin, ne bahaneler ileri sürerseniz sürün, eğer beni esas alırsanız veya "Bu Önderlik gerçeğiyle bu iş olacaktır." diyorsanız, artık bunun lafazanlık düzeyini aşıp özüne inme bir güç gösteriniz, bir gücü böyle sergilemeyi becermektir. Bunun için ben her türlü tartışmaya varım.

Dikkat ederseniz, karşımdakiler fazla anlayışa gelemiyor. Lokum gibi politika yapma imkanını sunuyorum. Örneğin, milyonların huzurunda diğer sol güçlere de bunu söyledik, fanatikler gibi kendi takımını bana dayatmayı marifet biliyor. Aklıma gelen, buna artık bir "politik fanatikler" demek oldu. Nasıl Fenerbahçe, Beşiktaş fanatikleri varsa, bunlar da Türkiye'de Sol politik fanatikler! Bununla takım kurtarılmaz. Bir sporda bile fanatizmle başarı sağlanmaz. Kaldı ki, her türlü fanatizm tehlikelidir. Bunu biraz kendi gerçeğinizde de görmeniz gerekir. Fanatikçe, kendine sevdalanarak, anlama işini bile sağlayamazsınız. Benim bildiğim politika, kesin ve doğruya çok yakın anlamayı şart kılar, son derece soğukkanlı olmak kadar, ustalıklı tavır içinde olmayı şart kılar. Ve her zaman da tetikte olmayı, çok sağlam bir üslupla ifade edilmeyi şart kılar. Bu dar, adına duygusallık dediğiniz, yüzeysel yaklaşımın, subjektivizmin her biçimi, sizi sağlıklı bir politik görüş açısına ulaştıramaz.

Politika sanatının zor olduğunu herkes söyler. Bize de bu sanat gerekli. Zorluklarını bilerek yaklaşım göstereceğiz. Gereklerini dışlamakla, bu okuldan mezun olunamaz. Buradan mezun olunamazsa, hiçbir yerden sağlıklı bir okul mezuniyetiyle iş yapamazsınız. İşte geldiğiniz düzen okulları var. Bunlar baştan çıkaran ihanet okullarıdır. Orada politika değil, kölelik öğretilir veya halkların özgür politikası değil, köleliği öğretilir. Orada her türlü kusurlu davranış, çirkinlik tarzı olarak, tavır olarak yansıtılır, benimsetilir. Diliniz bile kekemedir, hitap diye bir şey vermezler. Zaten bunun için her şeyiniz bana batar. Çünkü biliyorum ki, bütün duygu ve davranışlarınız düşman okullarında şekillenmiş.

Ben de kendimi az-çok yüce ve düşmana karşı, halklara göre şekillendirdiğim için, aleyhte olan her şey batar ve hızla anlarım. Yine doğru olanı da hızla kavrar ve özümserim. Önderlik bir de bunun duyargasıdır, bunun hassas zeminidir. Bir kişilik ki, düşman etkilerini anı anına anlamıyor, acı duymuyor, tepkisini geliştirmiyorsa ve doğru olanı da anı anına duymuyor, özümsemiyorsa, o yalandır, o duyarsızdır. Dolayısıyla önder militan olamaz. Size kendi deneyimlerimden de açık örnek veriyorum. Eğer içinizde gerçekten ciddi Başkan diyorsanız, "Öyle olmak istiyorum." diyorsanız, bravo derim size! Böyle adam içinizde varsa, her gün onların hizmetindeyim, hiç sıkılmadan hizmet ederim. Ama artık kendimi kandırılmış gibi veya sizin kendinizi kandırdığınızı, zorluklarınızı görüyorum ki, kendi adıma değil, sizler adına zorlanmamak, öfkelenmemek mümkün değil.

Müthiş bir tekrar ve bunun inadı, bahaneleri çok yaygın. Ben istemezdim bu kadar ciltler dolusu, neredeyse her ay bir kitap yazdırmayı. Eskiden hiç düşünmüyordum, hatta bir manifesto bile bana yeterli geliyordu. Ama şimdi bakıyorum, halen de olmuyor. Hiçbir hareketin önderliği böyle yazmadı, böyle konuşmadı da. Ama ben kendimi mecbur hissediyorum.

En anlamazı etkileme, en iflah olmazı adam etme gücüm var

Neden? Size göre "Bırak bu iş nereden koparsa, biterse bitsin." diyorsunuz; bana göre de hayır, böyle bitmemeli inadı var. İşte bu büyük çekişmeye ve benim özgün tarzıma yol açtı. Sonuçta ne siz benden kolay kurtulabilirsiniz, ne de ben. Ben kendimi az çok yürüteceğim de, sizin kendinizi yürütmeniz çok zorlaşır. Kaçarsınız bir türlü, dayanamazsanız bir türlü, savaşırsanız bir türlü, savaşmazsanız bir türlü. Neden? Siz işin gereklerine anlam vermediniz. Öğretiyi ve uygulamayı tüm ciddiyetiyle esas almadınız. Sizin en temel çelişkiniz buydu.

Açık söyleyeyim; benim de bir sabrım var, ben bildiğinizin de çok dışında iş yapma ustasıyım. Sıradan işlere hassasiyetim kadar, tarihi işlere, kutsal işlere kadar hepsiyle ilgilenirim. Ben tip olarak kendimi şekillendirmişim. İnsan ilişkilerinde çok özgün bir durumdayım ve yaşadıkça alt edilmem imkansızdır. En anlamazı etkileme benim sanatım, en iflah olmazı da adam etmede yine gücüm var. Yine bu konuda insan etkilenmesi de çok gelişmiş. Tabii siz bu sanatın kenarından geçmiyorsunuz. Ama bu Önderlik böyledir. Zavallı köylü babamın bile tenezzül etmediği, yapmadığı, aklından bile geçirmediği bütün işlerin ustasıydım veya bu örneği yakalamıştım. Deneme kabilinden her el attığımız işte en iyisini ortaya çıkarıyorduk. Bu kapsamı şimdi politikaya dönüştürmüşüm ve savaş tarzı haline getirmişim.

Nedir bu içerik, nedir bu olup bitenler? İşte sizin en öğrenmeniz gereken hususlardır. Çünkü Önderlik öğretisi PKK Önderlik öğretisidir, PKK bu anlamda ordu öğretisidir. "Başka kitaplar da böyleydi, ben de bir şeyler öğrenmiştim, çabaladım, aslında savaşçılıkta da kendimi yaşattım." demeniz, hiçbir şeyi ifade etmez. Çünkü bütün bunlar denenmiş, hepsi de yenilmiştir. Bu ülkede halen yenilmeyen ve iş yapan benim tarzımdır. Bunu yalnız sizlere değil, sol ve İslami güçlere de söylüyorum. Hepsi de bu temelde yararlanmaya çalışıyorlar. Düşman bile son derece bu temelde kendini yeniden şekillendirmek istiyor. Hakkıdır, yapar. O zaman sizlerin kendinizi biraz aşarak bizimle birlikte savaş içinde yol almayı bilmeniz, yine buna güç getirmeniz gerekiyor.

Yine zorakilik yok, bizde gönüllülük esastır. Ama bu her türlü zorakilerden daha zor bir katılımdır. Çünkü moral manevi değeri çok yüksek. Belki zorla kabul edilebilir, zorla kendinizi kandırabilirsiniz. Ama bizim büyük moral, manevi değerlerimizle çelişmek, ona karşı durmak veya onun gereklerini yerine getirmemek, bu işten hiçbir şey anlamamaktır. Bu da sonuçta kendini kandırmak, en kötüsü de kaybetmektir. Zaten zorlamayla da öğretemeyiz. Bu öğretme işi tutkulu olur. Ben ne kadar ilgiliysem, siz genç olduğunuz için daha fazla tutkulu, azimli, istekli yaklaşacaksanız. Binlerce kez tekrarladım, ben bıkabilirim, ama siz bıkamazsınız.

Umarım katılımınızı bu temelde yapıyor ve derinleşiyorsunuz. Dersin anlamını böyle vermeye çalıştım. Düşman cephesinde birçok gelişme var, bunları sanırım anlamakta zorluk çekmezsiniz. Yine sıcak savaşım cephelerimizdeki durumları da değerlendirmekte zorluk çekmezsiniz. Biz dersin özünü vermeye çalışıyoruz. Sanırım bu daha doğrusu. İşin özünde, kaybettiren, nedenleri olduğu kadar, kazandırmayan nedenleri veya kazanma nedenleri nedir, bunları açıklığa kavuşturmaya çalışıyoruz. Umarım bu derinliği siz de biraz yakalarsınız. Bu ölüm kalım sürecinde, olduğumuz sahanın da büyük değerini takdir ederek, aynı zamanda çok tehlikeli bir süreçten geçtiğimizi ve burada da kolay yaşanmadığını çok iyi takdir ederek, günlere anlam verirsiniz.

Tekrar söyleyeyim; uluslararası alanı en sert baskıları ve ortamın muğlaklığı içinde bu eğitimi yürütüyoruz, pahası çok ağırdır. Buna göre de sonuçları büyük olmalıdır. Maddi, fiziki sıkıntıları ciddiye almayın, o konuda sorun yapmayın. Tersine söylediğim bu derinlikler konusunda kendinizi zorlayın. Biz kazanmaya dair hep umutlu olduk ve bu umutla da buraya kadar geldik. Bu çalışmaya ilişkin de umudumuz çok yüksek. 15 Ağustos Atılımı'nın on ikinci yılını da burada tamamlayacağız. Bu çalışmalarımızla, savaşımızla anlam vereceğiz.

Aynı şekilde benim bu sahaya gelişimin on yedinci yılı da geride kalıyor. Bunun da dersleri hayli yamandır. Başlı başına bir öykü bile size müthiş öğretebilir. Savaşı biz burada yönettik. Bu on ikinci yıl da bu anlamda büyük öğretebilir. Hepsi belgelidir, istediğiniz kadar inceleyebilirsiniz ve özetini de gün be gün yapıyoruz.

Büyük yolları kat ederek, fedakarlıkları göze alarak geldiniz. Bu tamamı tamamına söylediğim esaslar dahilinde anlam bulursa oldukça değerlidir. Kısa sürede de çok iyi sonuç alabiliriz. Bu konuda gereklerinin yerine getirilmesi, bizim cephemiz açısından fazla sorun değil. Sizin daha çok katılım sorunlarınız, derinleşme sorunlarınız var. Bu destekle de bunları hızla aşmayı çok ciddi ve kalıcı bir biçimde kendine mal etmeyi de, buraya ilişkin en temel amacınız olarak, kendini ikna ederek, kendini kararlaştırarak, katarak, gerçekleştirmeyi bileceksiniz ve umarım başaracaksınız.

■■■

Bizde gönüllülük esastır. Ama bu her türlü zorakilerden daha zor bir katılımdır. Çünkü moral manevi değeri çok yüksek. Belki zorla kabul edilebilir, zorla kendinizi kandırabilirsiniz. Ama bizim büyük moral, manevi değerlerimizle çelişmek, ona karşı durmak veya onun gereklerini yerine getirmemek, bu işten hiçbir şey anlamamaktır. Bu da sonuçta kendini kandırmak, en kötüsü de kaybetmektir. Zaten zorlamayla da öğretemeyiz. Bu öğretme işi tutkulu olur.

Benim bildiğim politika, kesin ve doğruya çok yakın anlamayı şart kılar, son derece soğukkanlı olmak kadar, ustalıklı tavır içinde olmayı şart kılar. Ve her zaman da tetikte olmayı, çok sağlam bir üslupla ifade edilmeyi şart kılar. Bu dar, adına duygusallık dediğiniz, yüzeysel yaklaşımın, subjektivizmin her biçimi, sizi sağlıklı bir politik görüş açısına ulaştıramaz. Politika sanatının zor olduğunu herkes söyler. Bize de bu sanat gerekli.

Siyasal süreç ve kapitalizmde açılan gedik

PAJK Koordinasyonu

Önderliğimizin 3. Dünya Savaşı olarak tanımladığı bu sürecin oldukça hızlı gelişmeler, karmaşık ilişki, çelişki ve çatışmalar düzleminde seyrettiği açıktır. Bu sürece çok fazla güç müdahil olmuş olsa da öz itibarıyla bu savaşın kapitalist egemen güçler ve Önderliğimiz öncülüğündeki Demokratik Modernite temelindeki mücadelemiz arasında sürdüğü her yönüyle daha fazla anlaşılır hale gelmektedir. Egemen güçler açısından ilişki, çelişki, çatışmaların çıkar dışında hiçbir kuralı, ilkesi bulunmamaktadır. Nitekim bu zihniyet ve güçler arasında 'stratejik ortak', 'dost' kavramları da ortadan kalkmıştır. Ve dost denen güçler hızla karşıtlaşmakta, düşman denen güçler hızla birleşebilmektedir. Beş bin yıldır hüküm sürmüş bu zihniyetin toplumu yönetmek ve yönlendirmek için oluşturduğu tüm argümanlar büyük bir hızla çökmektedir. Bu çöküşün toplumda yarattığı bunalım artmakta, arayışlar da büyümektedir. Yine kapitalizmin maskesi olan liberal özgürlük ve sahte demokrasiye dayalı ulus devlet sisteminin bunalımı ve sürdürülemezliği onarılamaz duruma gelmiştir. Öz itibariyle kapitalizmde açılan gedik, tüm restorasyon çabalarına rağmen kapanacak gibi görünmemektedir. Önderliğimize yönelik ağır tecrit ve dört parça Kürdistan başta olmak üzere mücadelemizin tüm sahalarına yönelik saldırıların özünde bu gelişimden ve etki düzeyinden duyulan korku yatmaktadır.

Nitekim 2025'e kadar sürmesi öngörülen üçüncü dünya savaşında Rojava Kürdistanı'ndan başlayarak Kuzey Suriye'ye yayılan devrim, Ortadoğu'nun demokratik devrimine dönüşme imkanlarını yakalamış durumdadır. Tam da bu nedenle birçok güç bölge politikalarında Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni hesaplamaya mecbur kalmıştır. Bu hesaba katma kimi zaman taktiksel ilişki, kimi zaman zayıflatma ve ortaya çıkan kazanımları pasifize etme, entegre etme, bunu başaramadığında ise ortadan kaldırma temelinde saldırı biçiminde olmaktadır. Tarihte devrimlere ve devrimci hareketlere dönük emperyalist politikalar devrimimize karşı da uygulanmaktadır.

Diğer yandan hegemon güçlerin, çıkarları temelinde güçlerimizi etkilemeye, kendi denetimlerine almaya ve kendilerine bağlı kılmaya çalıştıkları da açıktır. Ayrıca bir yandan çıkarları temelinde desteklerken diğer yandan bölge ulus devletlerini saldırı tehditleriyle terbiye etmeye çalışma, Önderliğin üzerindeki tecrit politikasını derinleştirme, Kürt politikasında parçalı siyaset yürütürken, Bakurê Kurdistan'da şehirlerin yıkılmasına, katliamların yapılmasına, binlerce insanın tutuklanması ve siyasi mücadele ortamının ortadan kaldırılmasına göz yumma yaklaşımları gerçek amaçlarını göstermektedir.

Bununla birlikte bir yandan kadınların toplumsal yaşama katılımını olumlu görme, YPJ'nin dünyada parlamasını engellememe yaklaşımı olsa da direnişçi kadın kimliğini dejenere etmeye çalışma; fuhuşu, uyuşturucuyu, toplumsal yozlaşmayı bir sistem politikası olarak geliştirme yaklaşımları vardır. Toplumsal doğaya ve kadın doğasına karşıt bir yönlendirme politikası mevcuttur. Bu anlamda hegemonya güçleriyle ilişkiler hiç olmadığı kadar somutlaşırken zorlaşmakta ve derinlikli bir ideolojik mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Nasıl ki, kapitalist moderniteye karşı ideolojik mücadelede hegemonya güçleri geriletilmeye çalışıldıysa onların da Hareketimize karşı ideolojik mücadele hesapları vardır. İçten karıştırma, zayıflatma, kendine olan güvenini kırma ve bu etkili yerel gücü kendine çekme amaçlı gelişen politikalar aramızdaki ideolojik savaşın ifadesidir. Sosyalist, devrimci duruştan taviz vermeden mücadeleyi derinleştirmek bütün dünya kadınlarının ve halklarının lehine olan kazanımların gelişmesini de sağlayacaktır.

Demokratik siyaset kadın olmadan gerçekleştirilemez

Bu açıdan, tarihin öğretici dersleri ışığında tüm devrimlerin karşı karşıya kaldığı handikapları aşma ve riskleri bertaraf etmede, kadın hareketinin her alanda olduğu gibi politik alandaki rolü de stratejiktir. Demokratik siyasetin kadınsız gerçekleşemeyeceği perspektifine denk bir siyasal tutumun sahibi olmak önem taşımaktadır. Göz önünde bulundurulması gereken diğer boyut planda Kürt kazanımlarının tüm parçalarda ortadan kaldırılması ve Ortadoğu devrimine ilham ve güç kaynağı olan Hareketimizin zayıflatılması emperyalist güçlerle bölge gerici devletlerinin ortaklaştığı konulardır.

Hareketimiz, Üçüncü Dünya Savaşı'nda faşizme karşı tüm halklar cephesine öncülük edecek konuma ulaşmıştır. Sadece bölge ve Kürdistan için değil, dünya halklarının demokratik devrim dinamiği olan bir konum kazanmış durumdayız. Faşizme karşı mücadelede yaratıcı politik hamleler geliştirebilirsek halklar, kadınlar adına kazanımlar elde etmenin de fırsatları vardır. Tüm bunlarla birlikte Kadın Özgürlük Hareketimizin siyasal alandaki karar ve uygulamalarda daha etkili bir rolün sahibi olması gereği de daha yakıcı bir biçimde kendini hissettirmektedir. Siyaset ve diplomaside kadın rengini daha belirgin kılacak bir formasyona kavuşturarak siyasete yön vermek de önümüzde duran bir sorumluluk olmaktadır.

Bu temelde Bakurê Kurdistan başta olmak üzere Rojava, Başûr ve Rojhilatê Kurdistan'da sürmekte olan mücadelemize yönelik saldırılar tüm hızı ve şiddeti ile devam etmektedir. Türk devleti ve Erdoğan faşist rejiminin Bakurê Kurdistan'da gerilla direnişini kırma ve halkımızın iradesini ezme temelinde saldırıları onu çökme aşamasına getirmiştir. Dikkat edilirse, Nisêbîn direnişinde bir sendrom yaşadığı tespitini yapmıştık. Nitekim 2015-16 yılı mücadelemiz, düşmanı 15 Temmuz darbe süreci ile karşı karşıya getirdi. Ve 2017 yılı mücadelemiz, yine Efrîn Direnişi başta olmak üzere 2018 yılı direnişimiz sonucunda 24 Haziran erken seçimi ile kendini kurtarma operasyonu yaptı. Bunu bir kurtuluş savaşı süreci gibi değerlendirdi. Seçim öncesi içine girdiği krizleri gizledi, seçim sonrası tam hakimiyet kurarak tümden hakim olabileceğini hesapladı. Bakur'da kış boyunca operasyon yapmasına rağmen, gerilla baharın başında hamlesel bir eylemsellik süreci geliştirmiştir. Lelîkan ile başlatmak istediği Başûr operasyonu ve Qendîl şovu sonuçsuz kalmıştır. Tüm bunların öfkesi ile mevcut ekonomisinin neredeyse tamamını savaşa yatırmıştır.



Hareketimiz, Üçüncü Dünya Savaşı'nda faşizme karşı tüm halklar cephesine öncülük edecek konuma ulaşmıştır. Sadece bölge ve Kürdistan için değil, dünya halklarının demokratik devrim dinamiği olan bir konum kazanmış durumdayız. Faşizme karşı mücadelede yaratıcı politik hamleler geliştirebilirsek halklar, kadınlar adına kazanımlar elde etmenin de fırsatları vardır.

"Erdoğan'ın sonu Saddam'dan beter olacak"

Artık toplumu daha güçlü bir demagoji ile ayakta tutma ihtiyacı duymakta ve şimdiki durumu bir Malazgirt süreci ile eşdeğerde öne çıkarmaktadır. Türk devletinin ve Erdoğan faşizminin bu Malazgirt sendromunu doğru anlamak gerekir. Osmanlı İmparatorluk topraklarının yüzde doksandan fazlasını kaybeden ve Türkiye coğrafyasına sıkıştırılan Türk devleti, artık Malazgirt öncesi süreç gibi buralardan da sökülüp atılacağı sendromunu yaşar hale geldi. Mevcut durumda taktik hamlelerle kendini ayakta tutmaya çalışmaktadır. Tam da bu gelişmelerin gidişatı Önderliğimizin, "Erdoğan'ın sonu Saddam'dan beter olacak" tespitini doğrular niteliktedir. Kuşkusuz böylesi ağır ve krizli süreçler içerisinde bulunan Erdoğan'ın saldırı konseptini de en üst düzeye tırmandırmaya çalışacağını öngörmek gerekmektedir. Geri adım atma şansı olmadığından, kendini kurtarma hamlelerini saldırı politikalarına daha fazla sarılarak yapmaktadır ve buna devam da edecektir. Nitekim Bakurê Kurdistan ve Medya Savunma Alanları'na yönelik havadan ve karadan operasyonları hız kesmeden devam etmektedir. Tüm bu saldırılara karşı yaza kadarki gerilla eylem performansı önemli bir ivme yakalamıştır. Ancak yaz sürecinde belli bir eylemsellik çabası olsa da bir durağanlık ve aynı zamanda şahadetlerde artış yaşanmıştır. Kuşkusuz bu sadece düşmanın yönelim ve tekniği ile izah edilemez. Gerillacılığı daha fazla derinlikli ve profesyonel uygulama ile, düşmanın iradesini karadan kırdığımız gibi teknik gücünü de kırmak mümkündür. Bu temelde gerillayı eylemsellik düzeyinde dağdan şehirlere, metropollere, paralel ve süreklilik kazanan bir hamleyle geliştirmek büyük önem taşımaktadır. Erdoğan faşizminin gerçekleştirdiği tüm zulme rağmen halkımız Newrozlarda ve seçim sürecinde Önderlik ve Hareketin öncülüğünde mücadele ısrarı ve iradesini ortaya koymuştur. Tüm baskı, şiddet ve engellemelere rağmen bu anlamda 24 Haziran seçiminin esas kazananı halkımız ve mücadele ortaklığına tutunan Türkiyeli demokratik, emekçi kesimler olmuştur.

Türk devleti, faşist Erdoğan rejimi, Rojava Devrimi'nin kazanımlarını tasfiye etmeyi planlarken İdlib krizi ile karşı karşıya gelmiştir. ABD-Rusya arasında sıkışmış ve pozisyon belirleyememektedir. Tüm bu güçler ve bölge devletleri, İran, Irak, Suriye rejimi ile ilişkileri ve çelişkileri ağırlıkta mücadelemize yönelik saldırılarda ortaklaşma üzerinden gelişmektedir. Nitekim İran'a yönelik ambargo ve saldırı politikaları karşısında tavrını netleştirmeye zorlanmaktadır. Bu durum Suriye, Irak ve İran'da mücadelemize saldırı politikalarına dayalı taviz alma çabalarını arttırmaktadır. Bakur'da yürütülen savaşa yönelik aldığı destek, Başûr operasyonları, Minbiç'te ABD ile ortak devriye, Şengal'de Zeki arkadaşa yönelik saldırı, İran devleti ile içine girilen pazarlıklar, Rusya ve İran ile Rojava'da statü kazanmamamız için yürüttüğü yoğun diplomasi bunun sonucu olmaktadır. Ancak bu durumu daha fazla sürdürme imkanı görünmemektedir. Dört parça Kürdistan'da yürüttüğümüz mücadele ile bu saldırı politikalarını kıracak hamlesel gelişmeler sonucu belirleyecektir. Bakur, Medya Savunma alanları ve Efrîn başta olmak üzere, tüm alanlarda geliştirilecek mücadele bu anlamda büyük önem taşımaktadır. Yanı sıra Şengal, Mexmur, Kerkûk ve Rojhilat alanlarında da olası her türlü saldırıyı kıracak ve kazanımları güvenceye alacak bir savunma ve örgütlülük önemli olmaktadır. Mücadele düzeyimiz Türk devleti ve Erdoğan rejiminin bölgesel ve uluslararası alanda stratejik etkisini oldukça zayıflatmıştır. Aynı zamanda uluslararası ve bölgesel güçlerin Suriye ve İran'a yönelik politikalarında Türkiye daha fazla ortada kalamaz ve gelişmeler taraflaşmayı dayattıkça hamlelerinin de etkisizleşeceği açıktır.

Merkezi hegemonik iktidar, Türkiye ve faşist Erdoğan rejimi öncülüğünde Hareketimize yönelik tasfiyede etkili sonuçlar almak, Hareketimizin merkezini dağıtmak, halkın moralini bozacak denli kayıplara yol açmak, gerillayı hareketsizliğe ve eylemsizliğe mahkum etmek, yeni askeri üs alanları oluşturarak etkinliğini artırıp Suriye planında etkili söz sahibi olmak, Rojava-Suriye'de yeni işgal saldırılar yapmak, uluslararası alanda Hareketimizi tamamen tecrit etmek istemektedir.

Erdoğan iktidarının operasyonlarını geçmişteki hiçbir Başûr operasyonuna benzetmemek gerekir. Önceki operasyonlar; gerillanın denetimindeki alanlarda hakimiyet kurmak, elinde geçici tutmak, zorlamak ve ağır kayıplar verdirmek amaçlıydı. Bu operasyonların amacı ise, sadece askeri değildir, örgüt merkezini hedeflemektedir. Yani amaç sadece, bir gerilla alanını darbelemek değildir. Önderliği hedefleyen düşman, örgüt merkezini de hedefleyerek, tümden ortadan kaldırma planında tam sonuç almak istemektedir. Kapsamlı yürütülen operas-

Efrîn'de ortaya çıkan sonuçlar bu konuda daha derinlikli bir yaklaşıma sahip olmamız gerektiğini bir kez daha ortaya koymuş oldu. Uluslararası komplocu güçlerin ortaklaşması ile, Kürdistan coğrafyasının doğal güzellikleri ve tarihi kalıntılarıyla en güzel kentlerinden biri olan Efrîn işgal edildi. Tarihsel olarak yüzlerce yıldır sürdürülen Fırat'ın batısını Kürtsüzleştirme politikasının, güncel

yonların ve bütünlüklü topyekun savaşın merkezinde Önderlik ve örgüt merkezi vardır. Önderliğimiz üzerindeki tecrit, Hareketimizin tasfiyesi ve halka yönelik çeşitli düşürücü faaliyetler ve yine parti yaşamına saldırı, parti içi bozguncu faaliyetleri geliştirme yöntemleri kendi planlarının bütünlüklü parçasıdır ve yürütmektedirler. Öyle ki, bir kişiyi bile kararsız düşürmek için haddi hesabı olmayan bir mali harcama yapılmaktadır. Aralıksız hava saldırılarının ve keşfin temel amacı budur. İradesel çözülmeyi geliştirerek savunma güçlerini etkisizleştirmek, dağıtmak, kaçışları geliştirmek gibi sonuçlara odaklanmıştır. Yine ideolojik kadro öncülüğünü aşındırarak, dağıtarak, sistem içileştirerek Hareketimizi etkisizleştirmek istemektedir.

Bu dönemde ideolojik öncülüğün rolü daha fazla öne çıkmıştır

Bu çağda ve yıllarda parti öncülüğünün sağlamlığı her zamankinden daha fazla hayati önem kazanmıştır. Bir taraftan toplumsallaşan bir mücadele kültürü, iradeleşmesi, politikleşmesi, kurumlaşması vardır. Bir taraftan ideolojik öncülüğün rolü daha fazla öne çıkmıştır. Bu, keskin mücadele şartlarından kaynaklanmaktadır. Süreklileşmiş hava saldırılarını ve keşif hareketlerini bezdirici bir tarzda aralıksız yürütmesi irade kırma, gerilla savaşına inançsızlığı geliştirme, psikolojik olarak etkileme, teslim alma ve fırsat bulduğunda imha etme amaçlıdır. Bu dönem her zamankinden daha fazla ideolojik duruşla katılmayı, süreci karşılamayı, partileşmeyi güçlendirmeyi gerektiren bir mücadele dönemi olmaktadır.

Hareketimiz, Başûr alanına stratejik yaklaşmaktadır fakat yaratılan gelişme buna denk değildir. KDP'nin Şengal'i teslim etmesi, referandumun Kerkûk'un kaybedilmesiyle sonuçlanması ve ekonomik kriz siyasal olarak yıpranmış bir KDP gerçeğini ortaya çıkarmıştır. KDP, yeniden faşist Türk devletine sarılarak, PKK karşıtlığı ve ihanet üzerinden kendisini güçlendirmeye çalışmaktadır. Hileyle alınan seçimlerdeki açık farkla tıpkı Erdoğan gibi bunu otoriter bir güce dönüştürme eğilimindedir. YNK, Goran ve diğer partilerin siyasetsizliği KDP'yi güçlendirmiştir, aynı zamanda bu partiler kendi iktidar çıkarları için KDP'nin bu politikaları karşısında sessiz kalmaktadırlar.

Neçirvan'ın, PKK'yi işgalci güç olarak tanımlaması, salt pervasızlığından kaynaklı olmayıp, diğer partilerden aldığı desteğe dayanmaktadır. Daha düne kadar KDP dışındaki diğer partiler KDP aleyhine Hareketimize yakın olup KDP karşıtlıkları güçlü iken, şimdi legal siyasette bile bizimle ittifak yapmaktan korkar duruma gelmelerini normal karşılayamayız. Irak seçimlerinde, siyaset alanımız ve tek bir partiyle bile ittifak imkanlarımız daraltılmıştır. Referandum iptalinden bu yana AKP iktidarının, Başûr'a dönük siyasi ve askeri tehditleri yoğunlaşmıştır. Başûrlu güçlere baskısını artırmış, siyasi olarak etkin duruma gelmiş ve siyasi partileri dizayn etme zeminini baskıyla yaratmıştır.

Bu gerçeği Başûrlu partiler görüşmelerde açık söylemektedirler. Bunun teşhirini yapmak, halkın siyasal tepkisini güçlendirmek, Başûrê Kurdistan halkının çıkarlarına olabilecek partileri birleştirmek, KDP'yi yalnızlaştırmak, olabilirse katmak önemlidir. Başûrê Kurdistan çıkarlarını, tüm Kürdistan ve Kürtlerin çıkarlarıyla ortaklaştıran, bunu öne çıkaran bir siyasete ağırlık verilmesi gerekmektedir. Türk devleti, PKK alanlarına yönelik askeri işgal geliştirmektedir ama aynı zamanda tüm Başûrê Kurdistan'ı da askeri ve siyasi olarak işgal harekatını başlatmıştır. Tam da Türkiye bu kadar zordayken Başûrlu halktan ve siyasetçilerden etkili bir karşıt kampanya başlatmanın zamanıdır.

İran'da direnişçi ve mücadeleci bir kadın çıkışı vardır

ABD ve ortakları tarafından İran, giderek Suriye'den dışlanacaktır. Ekonomik ambargo ve siyasi tecridin İran'a karşı derinleşerek sürmesi beklenilirdir. Her ne kadar İran yetkililerinin açıktan meydan okuyan demeçleri olsa da ABD'yle ilişki, diyalog arayışları vardır. İran, bir taraftan da Kürtleri baskılayarak, idamları yeniden güncelleyerek, Kürt yurtseverlere karşı cinayet işleyerek Kürtleri denetimde tutma gayretindedir. En büyük korkusu, Suriye'de olduğu gibi, Kürtlerin rejim karşıtlığında en erken örgütlenebilecek halk olmasıdır. Suriye'den farklı olarak, İran'da güçlü bir muhalefet vardır. Sadece Kürtlerden oluşmayan etkili bir halk muhalefeti rejim açısından büyük bir kabustur. En zor dönemlerinde Hareketimize yakın durma yaklaşımları ve politikaları olabilmiştir. Ancak kendileri de dönemsel, taktiksel ve değişken yakınlık dışında gerçek demokratik çözüme gelmeyecektir. Hala PJAK'ın varlığını tartışmakta, silahlı güçlerine son verilmesini zaman zaman gündeme getirebilmektedirler. AKP rejiminin çökmesi için İran'la da yaratıcı bir politika izlemek önemlidir.

İran'da direnişçi ve mücadeleci bir kadın çıkışı vardır. Geçen yılın sonlarında başgösteren halk ayaklanmalarında kadınların öncülük etmesi, oradaki potansiyeli örgütleme sorumluluğumuzu göstermektedir. Yoğun kadın tutuklanmaları, yine kız çocuklarına tecavüzün İran başta olmak üzere genelde bölge devletlerinde artıyor olması kadın özgürlük çıkışından duyulan korkuyu göstermektedir. Her devlet genel siyasetin yanı sıra daha özelde kadınlara yönelik özel kanun ve baskı politikasını uygulamaktadır. Bu da Kadın Özgürlük Hareketimizin bölgesel etkileme düzeyine yönelik alınan tedbir ve ideolojik saldırıdır.

Mexmur, Şengal ve Rojava üzerindeki tehditler geçerliliğini korumaktadır. Geçen dönemde Suriye rejimiyle yapılan görüşmelerin şişirilmesi yersiz bir beklentiye yol açmaktadır. Aceleci ve abartılı bir yaklaşım savrulmaya açık durum yaratabilir. Rejimle çözüm arayışını politik olarak sürdürmek önemlidir. Bu görüşmelerin, güvenlik çalışmalarını zayıflatmamasına, dışa dönük beklentileri geliştirmemesine dikkat etmemiz gerekmektedir. Rejim hala Kürtleri tanımamakta, yer yer kültürel özerklik gibi bir önemi olmayan ifadeler kullansa da esasta imhacı ve inkarcı ulus-devlet zihniyetinde diretmektedir. Efrîn hala kanayan bir yaradır. Gerçek olan tek şey Efrîn halkımızın hala Şehba'da olmasıdır. Efrîn'deki çete ve Türk ordu güçlerine yönelik askeri eylemler halka moral vermekte ve dönme umudunu beslemektedir. Fakat Efrîn basın-yayınımız üzerinden yeterince işlenmemektedir. Efrîn'de yapılan eylemler herhangi bir yerde yapılmış eylemler gibi verilmektedir. Önümüzdeki süreçte bu rutin tarzı aşmak önemlidir. Ne Hareket olarak biz, ne de halkın Efrîn işgaline alışmamasını, öfke ve tepkinin zinde tutulmasını sağlayacak çalışmaları süreklileştirmemiz ve işgali ortadan kaldırmamız tarihi sorumluluğumuzdur.

Tecritten Avrupa siyaseti ve kurumları sorumludur

ABD'nin Türkiye'yle çelişkili, çatışmalı ve ambargoya vardıracak kadar karşıtlaşmış ilişkileri olsa bile, Avrupa devletleri de dahil, Kürt sorununu Türkiye'ye karşı kullanma siyasetini sürdüreceklerdir. Önderliğimizin ağır tecrit durumunun sürdürülmesinden Avrupa siyaseti ve kurumları sorumludur. Kürt halkının tüm meşru, legal, yasal hakları kısıtlamaya, sınırlamaya dönük ciddi bir baskı politikası, terörize etme politikası olarak yürütülmektedir. Ortadoğu'ya açılmış, dünya siyasetini etkileyen Hareketimizi, uluslararası alanda marjinalleştirme, yalnızlaştırma, etkisizleştirme planı devrededir. Öyle ki, inkar siyaseti en ince tarzda Avrupa'da yürürlüktedir. Meşrulaşmış argümanlar ve sembollerin hepsi yasak kapsamına alınmıştır. Avrupa'da daha etkili örgütsel ve diplomatik faaliyetlerin yürütülmesi önemlidir.

Faşist Türk devletinin öncülüğünde yürütülen savaş kapitalist modernite güçlerinin Hareketimize karşı ideolojik tasfiye yönelimidir. Toplumsallaşan ve çözüm modelini yapısallaştıran Hareket olarak, daha fazla sahada devrim karşıtı güçlerle karşı karşıya geleceğimiz açıktır. Eskiden savaşımız Türkiye sınırları dahilindeydi. Bu NATO'nun savaşı olarak günümüze kadar geldi. Şimdi de bölgeselleşen bir Hareket olarak savaşımız, mücadelemiz yaygın bir etki alanı oluşturup sahada bizzat örgütlü yapılarıyla, halkın sistemleşmesiyle vardır. Bölgesel siyasette etkili oldukça saldırılar da artmaktadır. Saldırıların özü ideolojik olup karşı devrim güçlerinin devrimin önünü kesmesine, entegre etmesine, teslim almasına ve ezmesine yöneliktir. Büyük bir hareket olarak, sahada plan yapan, uygulayan, sonuç alan durumdayız. Kürdistan'la birlikte Ortadoğu sorunlarının çözümünü gündemleştiren ve alternatifini sunan bir tarafız. Ortadoğu'nun en etkili devrimci hareketiyiz. Hareketimizin etrafında birleşen geniş halk kesimleri, farklı kültürel yapılar, enternasyonalist cephe, anti-kapitalist çevreler ve geniş muhalefet vardır.

Dünyanın her yerinde kadınların yaşadığı sorunlar değişik düzeylerde de olsa, özü aynıdır. Kadınların sosyal, kültürel ve zihniyet dünyasında parçalanma yaratmakta, kadını geleneksel role mahkum etme yönünde politikalar üretmektedir. Kadına dönük sistematik bir yönelim sözkonusudur. Maneviyat çöküşte olup maddiyat yükseliştedir.

Tüm bu gelişmeler göstermektedir ki, mücadelemizin büyük avantajlara sahip olduğu tarihi dönemleri yaşıyoruz. Saldırıların da bir o kadar çok yönlü ve kapsamlı olduğu açıktır. Mücadele düzeyimiz, öngörü ve zamanında gerçekleşecek hamlelerle, büyük kazanma olanakları bulunmaktadır. Süreci bu bütünlükle kavrayarak, Önderliğimizle özgür yaşamı kazanma temelinde dönem görevlerine her süreçten çok daha fazla başarı ile cevap olma iddia ve kararlılığımız tamdır.

Toplum doğasının savaş, göç, çevre katliamı, demografya değişimi ile büyük bir yıkıma uğratıldığı, bireylerin sanal bir aleme mahkum edildiği bir çağda yaşıyoruz. Milenyum çağının bilişim teknolojisi ile parmak uçlarında dünyayı dolaşan, yanıbaşındaki insanlarla sohbet etmekten kaçınan ve giderek kendine, topluma, yaşama ve doğaya yabancılaşan kuşaklar çoğalmaktadır. Toplumun iç dinamikleri ve dokusu dağıtılmakta, toplumsal çürüme ve çözülme hızla büyümektedir. Birey ve toplum dengesi bozulduğu gibi, cinsiyetçilik, dincilik, milliyetçilik ve bilimcilik temelinde toplumsal dokuya yönelen devletli uygarlık son derece bilinçli politikalar üretmektedir. Kadın özgürlüğünün toplumun özgürlüğü olduğunun bilinciyle en çok kadına yönelmekte, toplumu bu anlamda soluksuz bırakmaya çalışmaktadır. Dünyanın her yerinde kadınların yaşadığı sorunlar değişik düzeylerde de olsa, özü aynıdır. Kadınların sosyal, kültürel ve zihniyet dünyasında parçalanma yaratmakta, kadını geleneksel role mahkum etme yönünde politikalar üretmektedir. Kadına dönük sistematik bir yönelim sözkonusudur. Maneviyat çöküşte olup maddiyat yükseliştedir. Manevi bir boşluğun içinde kıvranan insanlığı güdülerin kışkırtılması temelinde yönlendirmeye çalışmakta bütün imkanların bunun için seferber etmektedir. Buna karşı manevi değerleri değersizleştirmeye ve parçalamaya çalışmakta; mutsuz, tatminsiz, hastalıklı, amaçsız, toplumsal bağlarını yitirmiş, sorumluluk duygusu ve vicdanı zayıflamış, nihilist ve lümpen bireyler yetiştirmektedir. Çünkü manevi değerlerin ideolojik, kültürel, ahlaki ve estetik boyutları başta olmak üzere, insanlığın değişim ve dönüşüm iradesinin temel momenti ve kendisinin sonu olduğunu iyi bilmektedir.

Önderlikle aramızdaki mesafeyi kapatmamız ve ideolojik mücadeleyi yükseltmemiz gerekir

Önderliğimiz 5 Nisan 2011'den bu yana derinleştirilmiş bir tecrit altındadır. Son üç yıl içerisinde Önderliğimizden bir kez haber alabildik. Son görüşme, devrimci halk savaşı kapsamında 2015-16 yıllarında yürütülen direnişin sonucunda kardeşi Mehmet ile gerçekleşen yarım saatlik görüşmedir. Yine Efrîn Direniş sürecinde Türk ve Rus heyetinin görüşme yaptığı iddia edildi ve basına yansıdı. Kardeşiyle yapılan görüşme bir gelişme olsa da bunu yeterli görmek yanlıştır. Bu görüşme mücadele ve direnişle ortaya konan gelişmeler sonucu olmuştur. Asıl yapılması gereken, Önderliğin muhatabı olan örgütümüz ve avukatlarıyla iletişime geçmesidir. Avukatların tüm başvurularına rağmen bu konuda hala herhangi bir gelişme kaydedilmemiştir. Bu ağır tecritte düşmanın ve komployu gerçekleştiren sistem güçlerinin ısrarı söz konusudur. Bunun yanı sıra yürüttüğümüz mücadelenin Önderliğin durumunu köklü bir biçimde değiştirebilecek düzeyi yakalayamamış olması bizler için tüm gücümüzle yüklenmemiz gereken görevleri önümüze koymaktadır. Önderliğimiz üzerindeki tecriti yıkmak, bu tecrite alışmamaktan geçmektedir. Anlamak ve yapmak, devrimci görevlerimizin başında gelmektedir. Önderliğimiz, "Anlamak yapmaktır. Yapmaktan başka yapacak bir şey yok" diyerek bunun yolunu çok sade bir şekilde bize göstermiştir.

Milenyum çağında hakikat savaşını yürüten; bunun kavram, kuram ve kurumlarını oluşturan Önderliğimiz, Uluslararası Komployu boşa çıkarmıştır. Bugün Demokratik Uygarlık Manifestosu ile özgür bir yaşamın inşasında gerekli olan bütün bilgi birikimini, yapısal ve anlamsal kurumlarını sunmuş ve kadınlara emanet etmiştir. Sanal bir dünyaya hapsedilmeye çalışılan insanlığa Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma ile umut olmayı başarmış; "Demokratik uygarlık çağı kadın uygarlık çağıdır" diyerek özgür bir yaşamın kapısını aralamıştır.

Önderliğimizin esaretinin 20. yılında Uluslararası Komplo topyekun bir savaş halinde halkımıza ve örgütümüze yönelik devam etmektedir.

Merkezi hegemonik sistem Uluslararası Komplo ile Önderliğimizi esir aldığında, "20. yüzyılın son devrimcisi tutuklandı" demişti. Bu, 21. yüzyılda kimse devrimden bahsetmesin anlamına geliyordu. Ancak Önderliğimiz İmralı sürecini, kendisi için bir üçüncü doğuş süreci olarak değerlendirmiş ve Uluslararası Komployu Demokratik Uygarlık Manifestosu ile boşa çıkarmıştır. Önderliğimiz sadece 20. yüzyılın değil, tüm zamanların devrimciliğine sahip çıkmış ve hakikat mücadelesini Demokratik Uygarlık sistemi olarak somutlaştırmıştır. Bugün Uluslararası Komplonun, Önderliğimiz üzerindeki tecridin derinleştirilmesi, halkımıza dönük soykırım konsepti ve örgütümüzü tasfiye planları ile sürmesi, hegemon sistemin bu paradigmadan duyduğu korkuyu ortaya koymaktadır. Bunun farkındalığı ve bilinci ile siyasal, sosyal ve örgütsel görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmek hayati önemdedir.

Bu temelde, Önderlik ile ilgili yoğunlaşma ve gündemlerimiz esaret koşullarını ortadan kaldırabilmek için ideolojik, siyasi, askeri, kültürel komple eylemde olmayı gerektirir. Salt siyasal gösteri ve kampanyalar yetmemektedir. Esasta örgüt yapısında Önderlik çizgisi, tarzı, kadın özgürlük perspektiflerini gündemleştirerek, Önderlikle aramızdaki mesafeyi kapatmamız ve ideolojik mücadeleyi içte yükselterek siyasi ve askeri mücadeleyle bütünleştirmemiz gerekmektedir. Önderlik tarzını esas alarak yaşamak, Önderliği gündemleştirmektir. Duygusal yaklaşımlarla hiçbir şeye cevap olamayacağımız açıktır. Tüm mücadele alanlarında, Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğünü garantileyecek topyekun mücadele düzeyinin kadın öncülüğünde geliştirilmesi hayati önemdedir.

Bu temelde Önderliğe özgürlük hamlesinin radikal, kitlesel ve zengin eylemlerle kesintisiz biçimde tüm alanlarda devam ettirilmesi gerekir. Ayrıca, Önderliğin İmralı işkence sistemine alınmasının 20. yılına girilmesi nedeniyle, Önderliğin 20 yıldır içinde bulunduğu büyük direnişin basın-yayında, halk toplantılarında, uluslararası kamuoyunda etkili biçimde işlenerek, TC faşist rejiminin Önderliğimize karşı geliştirdiği saldırıların, uluslararası hukuku ihlal eden uygulamalarının teşhir edilmesi gerekir. Eylemlerde Önderlikle avukatlarının görüşmesi talebinin gündemleştirilerek, CPT raporunda dile getirilen bu hukuksal hak ihlalinin teşhir edilerek, uluslararası ilgili kurumların harekete geçmesi için baskıların artırılması gerekir. Komplonun 20. yıldönümünde tüm alanlarda etkili kitlesel protesto eylemleri kadın ve gençlik öncülüğünde yapılmalıdır. Medya kuruluşları başta olmak üzere, geniş kesimlere ulaşabildiğimiz tüm alanlarda, Önderliğimizin fikirleri, Kürt sorunu ve Ortadoğu'daki krize yönelik çözüm projeleri, kadına ilişkin perspektifleri etkili, zengin bir dil ve içerikte tanıtılmalıdır. Strasburg'da altı yılı aşkın bir süredir aralıksız sürdürülen nöbet eyleminin daha etkili, kitlesel düzeye kavuşturulması, caydırıcı bir nitelik kazanması sağlanmalıdır. Tüm Kürdistan'da ve yurt dışı alanlarda Önderlik konferanslarının organize edilmesi, tanınmış kadın şahsiyet ve kurumlarının katılımıyla Önderliğin fikirlerinin, projelerinin tartışılması ve Önderliğimizin özgürlüğü için ortak çalışmaların örgütlenmesi sağlanmalıdır.

■■■

PKK 40 yaşında daha genç ve daha savaşkan

"Yeni bir Parti yılına yürürken, Önderlik ve Şehitler çizgisinde daha çok birleşmeyi, daha fazla partileşmeyi, Hakilerin, Kemallerin Önderliğe katılım çizgisini günümüzde daha güçlü bir biçimde anlayıp temsil etmeyi sağlamalıyız. Böyle bir eleştirel ve özeleştirel yaklaşımla kendimizi yenileyip 41'inci yıl görevlerimize bu temelde daha güçlü partileşmiş, daha çok bütünleşmiş olarak yürümeliyiz. Böyle yürüyen bir partiyi hiç kimse durduramaz, bu temelde birlik olmuş bir parti ve gerillanın vuramayacağı, ezemeyeceği hiçbir hedef olamaz. Fethedemeyeceği hiçbir yer, kazanamayacağı hiçbir başarı gerçekten de olamaz."

Duran Kalkan

Partimiz PKK'nin resmi kuruluşunun 40'ıncı yıl dönümünü yaşıyoruz. Her zamankinden daha derin ve güçlü bir 40 yıl mücadelesi içerisinde olduk. AKP-MHP faşizminin topyekun soykırımcı saldırılarına karşı Önderlik, Parti, Gerilla, tüm hareket ve halk olarak devrimci halk savaşı stratejisi temelinde topyekun bir direniş yürüttük, büyük mücadeleler verdik, tarihi kazanımlar sağladık. 40 yaşın olgunluğunu, dinamizmini, öngörüsünü ve ataklığını 40'ıncı yıl mücadelesinde güçlü bir biçimde yansıtmaya çalıştık. Önder Apo PKK'nin parlayan bir yıldız olduğunu söylemişti, 40'ıncı yıl mücadelesinde PKK'nin 40 yaşında daha genç ve mücadeleci bir güç olarak Kürdistan'ı da aşıp, bölgeyi ve dünyayı da aydınlatan daha parlak bir yıldız haline geldiğini gördük. Bu temelde hareket ve halk olarak 40'ıncı yıl mücadelesine çok daha hazırlıklı, örgütlü ve planlı bir biçimde giriyoruz. 40'ıncı yıl mücadelesini bütün boyutlarıyla değerlendirip derslerini çıkartarak 40'ıncı yıl mücadelesini tüm alanlarda planlanmış, hata ve eksikliklerden dersler çıkartıp kendimizi yenileyerek daha kararlı ve net bir hale getirmiş bulunuyoruz. Bunlar temelinde 40'ıncı PKK yılının daha büyük, kapsamlı ve derin özgürlük mücadelesi yılı olacağına inanıyoruz.

Bu yılda, önceki 40 yılda ne yaptıysak, hepsinin toplamı bir mücadele yürütme azmimiz ve kararlılığımız vardır. Daha güçlü savaşacağız ve daha büyük kazanacağız. Bu inançla başta partimizin kurucusu, Önderlik, İmralı direnişiyle tüm ezilenlerin kurtuluş yolunu aydınlatan Önder Apo'yu ve İmralı direnişi öncülüğünde özgürlük ve demokrasi için direnen herkesi selamlıyoruz. Haki Karer yoldaştan başlayarak 40'ıncı yıl direnişimizin büyük şehidi Delal Amed yoldaş şahsında tüm 40'ıncı yıl mücadele şehitlerini ve 40 yıllık tarihi mücadeleyi imar eden ve bizleri bugüne getiren kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz, anılarını yaşatma ve amaçlarını başarma sözünü bir kere daha yineliyoruz. 40'ıncı yıl dönümünde Önderlik ve şehitler gerçeğini daha çok anlama ve bu temelde daha güçlü ve başarılı bir mücadele yürütme kararlılığımızı bir kez daha ifade ediyoruz.

Gerillanın ve halkın her alanda yürüttüğü mücadele bu gerçeği net bir biçimde gösteriyor. Dört parça ve yurtdışında halkımız, tarihi bir 40'ıncı yıl mücadelesi yürütmüş olmanın onurunu ve gururunu yaşıyor. Bu temelde de Partimizin 40'ıncı yaş gününü kutluyor. Her yerde toplantılar, tartışmalar ve mitingler yapıyor, her yerde 40'ıncı yıl dönümünü PKK gerçeğine uygun bir biçimde anlamaya ve yaşamaya çalışıyor. Bu temelde de 40'ıncı mücadele yılına dair iddiasını ve kararlılığını ortaya koymuş oluyor.



40'ıncı Parti yılının daha büyük bir mücadele yılı olacağına, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuştuğu bir yıl haline geleceğine inanıyoruz. Kürdistan özgürlük devrimi daha güçlü zaferler kazanarak, demokratik Ortadoğu devriminin önünü açacak. İnsanlığın özgürlük umut ve iradesinin gelişmesine daha çok hizmet edecek.

Önder Apo tarihsel olarak Kürt toplumunun makus talihini yenmiştir

PKK'nin resmi kuruluşunun 40'ıncı yıl dönümünü yaşarken aslında Önderliksel çıkışın 46. mücadele yılında bulunuyoruz. Önder Apo belirtti; bu 40 yıllık resmi tarih çok önemlidir, her yılı büyük mücadelelerle geçmiş, her biri diğerinden daha zorlu mücadelelere sahne olmuş bir tarihtir. Büyük gelişmeleri ortaya çıkarmış, Kürdistan ve dünyada güçlü aydınlanma yaratmış, yeni bir alternatif yaşamın önünü açmış bir tarihtir. Kuşkusuz önemlidir ancak daha önemlisi, resmi kuruluştan önceki beş yıldır. Çünkü Önderliksel doğuşun gerçekleştiği dönem oluyor. Partiyi her bakımdan hazırlayan, var eden, Partinin ilke ve ölçülerinin şekillenmesine yol açan dönemi ifade ediyor. Bu bakımdan 46 yıllık bir önderliksel yürüyüş vardır, önderlik tarihi ve mücadelesi vardır.

Böyle uzun bir süre önderliksel yürüyüş ve birikim sağlanması aslında Kürdistan'da ilk defa gerçekleşiyor. Bu biçimde Önder Apo tarihsel olarak Kürt toplumunun makus talihini yenmiş oluyor. Yani olumsuz kaderini gidermiş oluyor. Eğer Kürdistan'da bu kadar parçalılık varsa, büyük ve cesur mücadeleler verilmiş olmasına rağmen, onlar birbirlerine eklemlenmemiş ve güçlü bir toplumsal siyasi yapılanma ortaya çıkaramamışsa; bu, söz konusu mücadelelere Önderlik eden güçlerin zayıflıkları sonucu olmuştur. Düşüncelerini ve duygularını yeterli düzeyde pratikleştirememeleri, dahası onları kalıcı kılamamaları nedeniyle gerçekleşmiştir.

İlk defa Önder Apo bu durumu değiştiriyor, 46 yıllık kesintisiz bir Önderlik yürüyüşünü gerçekleştirmiş oluyor. Düşmanın büyük saldırıları altında da olsa, bu 46 yılın 20 yılı İmralı sistemi altında gerçekleşmiş bulunsa da, yine de 46 yıllık kesintisiz bir Önderlik yürüyüşünün ortaya çıkardığı tarihi bir birikim vardır. Bu Kürt halkının en büyük hazinesi, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesini zafere götürecek garanti oluşturan güç, bu Önder Apo öncülüğündeki direnişin ortaya çıkardığı birikimlerin yok olmayacağının, artık kalıcılaşmış olduğunun kesin bir kanıtıdır. Öncelikle 40'ıncı yıl dönümünü değerlendirirken bu gerçekliği görmemiz lazım. Aslında tarihsel olarak dünya çapında yürütülen özgürlük mücadeleleri açısında da Önder Apo'nun gerçekleştirmiş olduğu Önderlik yürüyüşü çok büyük bir önem ve anlam ifade ediyor.

Bütün tarih ve toplumlar çerçevesinde de 46 yıl gibi uzun bir süre düşüncelerini kesintisiz pratikleştiren bir önderlik yürüyüşü az yaşanmış bulunuyor. Tarihin özgürlük hareketleri ve günümüzün sosyalist mücadeleleri ele alınıp incelenirse önderliksel yürüyüşlerin bir elin parmak sayısı kadar az olduğunu görüyoruz. Aslında diğer özgürlük hareketi önderlerinin en kötü kaderi, düşüncelerini böyle uzun süreli örgüt ve eyleme dönüştürme imkan ve fırsatı bulamamış olmaları oluyor. Bir kısmı iktidar ve devlet güçlerinin saldırıları karşısında katlediliyor. Bir kısmı uzun süreli mücadeleyi yürütmek için yeterince ömür bulamıyor. Özgürlük hareketleri önderlerinin mücadeleye uzun süre öncülük edememeleri sonucunda, daha çok içten düşünsel savrulmalar yaşayarak, yeterince başarı elde edemiyorlar. Ortaya çıkardıkları kazanımları daha kalıcı ve sürekli hale getiremiyorlar. Bunu peygamberler tarihinde de, sosyalist mücadeleler tarihinde de görüyoruz; başka birçok özgürlük ve demokrasi hareketlerinin tarihinde de görüyoruz. Bu bakımdan, dünya geneli açısında da Önder Apo'nun gerçekleştirdiği 46 yıllık kesintisiz önderlik yürüyüşü parmakla sayılacak kadar az sayıda olan ve büyük önem arz eden bir gelişme olma özelliği taşıyor. İnsanlığın özgürlük yürüyüşüne Önder Apo'nun 46 yıllık mücadelesi daha şimdiden çok büyük katkılar sunmuş bulunuyor. Önümüzdeki süreçte bu katkılarını daha uzun süreli ve daha derin kılacağına inanıyoruz. Kürdistan'da bir ilk başarıldığı gibi, küresel düzeyde de insanlığın özgürlük yürüyüşüne böyle bir mücadele ile Önder Apo önemli katkılar sunmuş bulunuyor.

40'ıncı yıl dönümü çerçevesinde özellikle ve öncelikle bu gerçeği görmek ve ifade etmek gerekiyor. Bu 40 yıllık süre içerisinde PKK'ye ilişkin çok şey konuşulmuş, tartışılmış bulunuyor. Aslında belki de 40 yılın, üzerinde en çok konuşulan, tartışılan, değerlendirilen; olumlu, olumsuz görüş belirtilen en önemli gücü olma özelliğini taşıyor PKK Hareketi. Dostları olumlu değerlendirmeler yapıp onun pratiğinden dersler çıkartmaya çalışırken, düşmanları da ona karşı mücadele etmek için kendilerini daha çok yoğunlaştırmak, örgütlü ve eylemli kılmak zorunda kalıyorlar. Kısaca, dost-düşman herkesi etkileyen, yoğunlaştıran, gelişim sağlamak zorunda bırakan bir hareket olma özelliği taşıyor.

PKK, bu 40 yıllık süre içerisinde en az 40.000 şehit vererek mücadeleyi yürütmüş ve bu gelişmeleri sağlamış bulunuyor ki; PKK'yi var eden bu gerçekler de tabii PKK'nin ölçü ve özelliklerini daha çok ortaya koyuyor. Önder Apo hem 20 yıllık İmralı mücadelesi içerisinde savunmalarla ve duruşuyla ortaya koyduğu en kapsamlı değerlendirmeler hem de daha önceki süreçte yaptığı kapsamlı değerlendirmelerle PKK'yi tanımlamış; PKK'yi kök parti olarak ifade etmiş bulunuyor. PKK'nin Kürdistan'da yeni bir tarihi başlattığını, faşist soykırımcı saldırılar altında yok oluşa giden tarihi durdurarak özgürce var oluş tarihini başlattığını ifade ediyor.

Toplum, PKK'yi varlık ve özgürlüğü olarak tanımlıyor

Önder Apo, PKK'nin Kürt toplumunun özgür kişiliği, o toplumu yaşatan özsuyu, yaşam suyu olduğunu ifade ediyor. Nasıl ki bir organizmayı yaşatan özsu kan ise, kılcal damarlara kadar yayılarak canlılığı var ediyorsa, PKK'yi Kürt toplumunun en ince damarlarına kadar yayılan ve ona özgür yaşam bilinci ve iradesi kazandıran bir özsu olarak tanımlamış bulunuyor. Kürt halkı, "PKK halktır, halk burada" diyor. PKK'yi varlığı ve özgürlüğünün kimliği olarak ele alıyor, değerlendiriyor, tanımlıyor. Kadınlar, PKK'nin kadın partisi olduğunu ifade ediyor. Gençlik, "Genç başladık, genç başarıyoruz" diyerek Önderliksel doğuş ve parti yürüyüşünü bir gençlik yürüyüşü olarak ifade ediyor, gençlik partisi olarak tanımlıyor. Herkes kendi cephesinden PKK gerçeğini doğru anlamaya, tanımlamaya, ondan bir şeyler öğrenmeye ve bu temelde yürüyen özgürlük mücadelesine bir şeyler katmaya çalışıyor. Bu gerçeklikleri 40'ıncı yıl dönümü sürecinde daha net ve açık olarak görüyoruz. 40'ıncı yıl mücadelesi bu anlamda daha aydınlatıcı, PKK gerçeğini daha çok netleştirici bir mücadeleye sahne olmuş bulunuyor. Bu nedenle de 40'ıncı yıl dönümünde söz konusu tartışmalar, değerlendirmeler, PKK'yi anlama çabaları çok daha fazla ortaya çıkıyor. Bütün bunlar da PKK'nin her zamankinden daha güçlü, daha canlı, daha etkili olduğunu, dolayısıyla 41'inci Parti yılında özgürlük ve demokrasi mücadelesinin Kürdistan sınırlarını aşarak bölgede ve dünyada Önderlik çizgisinde daha da çok gelişeceğini gösteriyor.

PKK'ye duyulan ilgi, PKK tartışmaları bunu açıkça ortaya koyuyor. Dikkat edilirse, yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nın en aktif ve en dinamik gücü PKK oluyor; birinci özne konumunda bulunuyor. Savaş içerisinde en çok tartışılan, en fazla gündeme oturan; PKK ve onun yürüttüğü Kürdistan Özgürlük Mücadelesi oluyor. Bu bakımdan, herkes gibi ve onlardan daha fazla, PKK mensupları olarak, militan ve savaşçıları olarak bizlerin bu 40 yıllık Parti ve mücadele tarihimizin derslerini, 46 yıllık Önderlik yürüyüşünün özelliklerini ve derslerini doğru bir temelde irdeleyerek bilince çıkarmamız, anlayıp özümsememiz ve 41'inci Parti ve mücadele yılına taşımamız gerekiyor. Dağda, zindanda, dört parça Kürdis-

tan'da, yurt dışında, nerede olursak olalım, tüm Parti kadroları ve sempatizanları olarak hepimize düşen temel görev bu oluyor. Önderlik ve Parti gerçeğini 40 yıllık pratiğin dersleri temelinde daha doğru, daha derin bir biçimde anlamak, özümsemek; daha doğru bir tarz, üslup ve tempo temelinde uygulamak temel görev oluyor. Tüm Parti militan ve sempatizanlarının 40'ıncı yıl dönümünü böyle anladığına, dolayısıyla 40 yılın derslerini bu temelde çıkartarak 41'inci Parti yılını daha büyük mücadele ve başarı yılı haline getireceğine inanıyoruz. Hepimiz 40'ıncı yıl dönümüne ve 41'inci Parti yılına bu temelde yaklaşıyoruz. Bunun bize tarihi görev ve sorumluluklar yüklediğinin bilincindeyiz. Böyle bir bilinçle, 46 yıllık Önderlik yürüyüşünün ve 40 yıllık Parti mücadelesinin ortaya çıkardığı büyük kazanımların yarattığı coşku ve heyecanla 40'ıncı Parti kuruluş yıl dönümünü kutluyor, 41'inci Parti yılına daha örgütlü, kararlı ve azimli bir biçimde giriyoruz.

Bu temelde ele alındığında, PKK tarihinden çıkartılacak çok derslerin olduğunu görüyoruz. Daha Kuruluş Kongresi ardından TC devletinin bütün maskelerini düşürerek çıplak askeri faşist diktatör olma yüzünü açığa çıkardığını biliyoruz. 26-27 Kasım 1978 Kuruluş Kongresi üzerinden daha bir ay geçmeden, 19 Aralık'da başlayan Maraş Katliamı ile Kürdistan'ın her tarafında sıkıyönetim ilan edilerek TC'nin yüzündeki sivil yönetim, demokrasi maskesinin tümden düşürülüp çıplak bir askeri rejim olduğunun herkes tarafından görülür hale getirildiği açık bir gerçektir. İkinci yılda, 12 Eylül askeri faşist darbesi ile, Türkiye'nin her tarafında faşist askeri diktatörlüğün hüküm sürdüğü bir yeni rejime evrilme, daha doğrusu maskenin tümden düşürülerek gerçek cismin faşist askeri diktatörlük olduğunun ortaya çıkartılması gerçekleşmiş bulunuyor. Biz biliyoruz; kuruluşunun dördüncü yılında Partimiz, 12 Eylül faşist askeri diktatörlüğüne ve onun şahsında Kürt toplumuna dayatılan soykırım sistemine ideolojik bakımdan öldürücü darbe vuran, Büyük Zindan Direnişi gibi bir direnişi ortaya çıkartmış oluyor.

Büyük Zindan Direnişi 12 Eylül faşizmini yenilgiye uğratmıştır

Zindan direnişi ki, etkisi günümüze kadar azalmak bir yana artarak süren, dostlarını etkilemek kadar büyüklüğünü düşmanlarına da kabul ettirme gücüne ulaşan bir direniş olma özelliğini taşıyor. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin öncülüğünde gelişen Büyük Zindan Direnişi'nin 12 Eylül faşizmini yenilgiye uğrattığını, onun şahsında Kürt'ü imha ve inkar sistemini, zihniyet ve siyaset olarak yenilgiye uğrattığını biliyoruz. Bunu, 12 Eylül darbesinin lideri, faşist şef Kenan Evren'in de Amed Dağkapı'da yaptığı bir konuşmayla itiraf ettiği bilinen bir gerçeklik oluyor. Kuruluşunun 6'ncı yılında Partimizin 15 Ağustos gerilla atılımını başlatarak Bakurê Kurdistan'dan başlamak üzere, Kürdistan'ın her tarafına yayılan yeni bir direniş sürecini ortaya çıkartıp bölgede yeni bir siyasi-askeri durum yarattığını biliyoruz. Kuruluşunun 10'uncu yılında, yeni bir ideolojik devrimle özgürlük çizgisini derinleştirdiğini, 12'inci yılda Bakurê Kurdistan'da ulusal diriliş devrimini başarıya götürdüğünü görüyoruz. Bu devrim ki, faşist soykırımcı rejimden, iktidarcı ve devletçi düzenden tümden kopuşu ön gören, büyük bir yeniden doğuş ve diriliş devrimi olma özelliği taşıyor. Aynı zamanda bir kadın devrimi olarak, Kürdistan özgürlük mücadelesinin kadın özgürlük mücadelesinde yürütülme gerçeğini ortaya çıkarmış bulunuyor.

Uluslararası Komplo'nun etkisi kırılmış durumdadır

PKK'nin her yılı bir öncekinden daha zorlu, şiddetli bir mücadele ile geçiyor. Her yılda yüzlerce, hatta binlerce kahraman şehit vererek, faşist soykırımcı saldırılara karşı direnmeyi, devrimci değerleri bu temelde korumayı sağlıyor -ki söz konusu saldırılar 9 Ekim 1998 tarihinden itibaren Uluslararası Komplo olarak tanımladığımız topyekun bir saldırıya dönüşmüş bulunuyor. Önder Apo şahsında tüm Hareketi ve halkı hedefleyen yoğun ve amansız bir saldırı haline geliyor. Geçen 20 yıl içerisinde işte tarihte eşi az bulunur böyle bir saldırganlığa karşı Önderlik, Hareket ve halk olarak tarihi bir direnişi geliştirmiş bulunuyoruz. Böyle bir direniş içerisinde Uluslararası Komplo her bakımdan parçalanmış, darbelenmiş, etkisi azaltılmış ve kırılmış durumdadır. Böyle bir büyük mücadele ile Bakurê Kurdistan'da ulusal diriliş devrimi kökleşir, kadın özgürlüğü temelinde bir demokratik devrim haline gelirken 19 Temmuz 2012'den itibaren, Partimizin resmi kuruluşunun 34'üncü yılında, Rojava özgürlük devrimi zafer kazanmış bulunuyor. Bu gelişmelerin doğrudan etkisi Başûrê Kurdistan'da Kürt toplumunun iradesini biraz daha fazla açığa çıkartacak gelişmeleri sağlıyor.

AKP-MHP faşizminin son dönemde geliştirdiği topyekun faşist soykırımcı saldırıya karşı Bakur, Başûr ve Rojava Kürdistanı'nda bütünlüklü ve topyekun bir direnişle karşı duruluyor. Partimizin kuruluşunun 40'ıncı yıl mücadelesi işte böyle bir topyekun faşist soykırımcı saldırıya karşı; Önderlik, Hareket ve halk olarak Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelindeki topyekun direnişe sahne olmuş bulunuyor. Böyle bir direniş Bakurê Kurdistan'da AKP-MHP zihniyeti ve siyasetini darbeleyerek zayıflatırken, Rojava'da sağlanan özgürlük değerlerini korumayı, Şengal'den Maxmur'a kadar Başurê Kurdistan'da ortaya çıkan özgürlük ve demokrasi değerlerini ayakta tutmayı ve korumayı ifade ediyor. Dikkat edilirse; savaş zemin ve içerik olarak 40'ıncı Parti yılında çok daha yaygınlaşmış ve derinleşmiş bulunuyor. Bakur, Başûr ve Rojava olmak üzere üç cephede birden faşist soykırımcı saldırıya karşı Hareket ve halk olarak topyekun bir direniş yürütülüyor. Böyle bir direniş 40 yıllık tecrübenin dersleri temelinde 40 yıllık mücadelenin ortaya çıkardığı kazanımları korumayı esas alıyor ve esas itibariyle bunu başarmış bulunuyor.

40 yıllık Parti tarihimizin Önderliksel gelişme düzeyi tabii çok daha önemli. 46 yıllık Önderliksel yürüyüşün teorik, ideolojik, politik çizgi ve anlayış olarak daha çok anlaşılması ve özümsenmesi de çok önemli ve belirleyici bir husus konumunda. Özellikle Önderliksel duruşun taşıdığı ilkeler, ölçüler, zihniyet düzeyi, ideolojik-politik ilke ve ölçülerin doğru anlaşılması ve kavranması önem taşıyor. Evet, o dönemin özgürlükçü demokratik düşüncelerinden etkilenme ve onların bir parçası olma özelliğine sahiptir ama bir kopyası değildir ya da olduğu gibi Kürdistan'a taşırılması değildir. Tersine, yaratıcı bir yaklaşımla dönemin özgürlük ve demokrasi hareketlerinden dersler çıkartarak, bu temelde Kürdistan gerçeğini tarihsel toplum çizgisinde daha doğru anlama, bilince çıkartma, Kürt sorununu bu temelde kavrama, onun çözüm yol ve yöntemlerini düşünce düzeyinde bulma özelliğini ifade ediyor. Bu anlamda özgünlük ve yaratıcılığı var; söz konusu özgürlük ve demokrasi hareketlerinin bir parçası olup onlardan yararlanırken, onlardan farklı özelliklere sahip olma gerçekliği de vardır. Bu anlamda, kendilerine göre değerlendirmeleri gerçekleşen hareketlere dönük eleştirileri söz konusu. Bu bir özgün duruş, özgür duruş ve iradi tutuma sahip olmayı ifade ediyor. Öncelikle bunu görmemiz gerekiyor. Bununla birlikte sistemden kopuşu, iktidar ve devlet düzeninden ve kapitalist moderniteden köklü ve radikal bir kopuşu temsil ediyor Önderliksel çıkış. Bu yönüyle ilkel milliyetçilikten, reformist teslimiyetçi küçük burjuva milliyetçiliğinden ayrılıyor. Yine, iktidarcı ve devletçi paradigmaya çok fazla dayanan sol sosyalist hareketlerden farklı olma özelliği taşıyor.

Kürdistan'daki durum, Kürt sorunu ve onun kesin ve doğru çözüm arayışı, Önder Apo'yu, iktidar ve devlet paradigmasını esas alsa ve ulus devlet ideolojisinden etkilense de, iktidarcı ve devletçi sistemden her bakımdan kopmak durumunda bırakıyor. Bu köklü, derin ve radikal kopuş PKK'nin esasını ifade ediyor; düzenden kopuş, düzenin öngördüğü yaşamdan kopuş, bu temelde devletten ve iktidardan kopuş, okuldan ve işten kopuş, aileden kopuş gerçekleşiyor. PKK derin, köklü ve radikal kopuş temelinde alternatif bir özgür yaşamın ortaya çıkartılmasını ifade ediyor. Baştan itibaren Önderliksel çıkışın temel ifadesi bu. Önderlik yürüyüşü bu özelliği daha da derinleştiren ve süreklileştiren bir durumu ifade ediyor. Dolayısıyla Önderliğe katılım, partiye katılım ve PKK'lileşme iktidar ve devlet sisteminden bu biçimde her yönüyle radikal bir kopuşu gerçekleştirmeyi gerektiriyor. Bu yeni özgürlük düşüncesinin ortaya çıkması Önderlik gerçeğinin yaratıcı ve özgür bir düşünceye sahip olmasını ve dogmatizmin etkilerini giderek sınırlandırmasını beraberinde getiriyor.

Özgür birey ve özgür kadını ortaya çıkarma tarihin en büyük özgürlük devrimidir

Diğer yandan biliyoruz ki, daha Önderliksel yürüyüşün 10'uncu yılından itibaren, Kürt sorununu çözmek üzere iktidar ve devlet sisteminden gerçekleştirilen kopuş gerilla direnişi temelinde özgürce var olmayı dayatıyor -ki, bu da her bakımdan iktidar ve devlet sisteminin ortaya çıkardığı yaşamdan kopmayı, özgür ve yeni bir yaşamı yaratmayı gerektiriyor. Böylece geleneksel iktidar ve devlet düzenine hizmet eden aile sisteminden kopuşu; özgür bireyi, özgür kadını ve özgür erkeği ortaya çıkarmayı, gerilla temelinde Kürt sorununu çözme mücadelesindeki Önderlik ısrarı yaratıyor. Bu belki de tarihin en büyük özgürlük devrimi olma özelliğini taşıyor. Çeşitli boyutlarıyla bu gelişmeyi Önder Apo değerlendirmiş, bir kadın özgürlük hareketine dönüştürmüş, Kadın Kurtuluş İdeolojisi ve Kadın Özgürlük Devrimini bu temelde ortaya çıkartmış bulunuyor. Günümüzde bütün devrimlerin temelinde, böyle bir özgürlük devrimi yer alıyor. Kadın Özgürlük Devrimi; sadece iktidarı, faşist-soykırımcı-sömürgeci güçleri değil, devlet ve iktidar paradigması temelinde özgürlüğü yaratmak isteyen hareketlerde de yeniden derinlikli bir sorgulamayı ortaya çıkartıyor. Önder Apo yürüyüşünün 10'uncu yılında böyle bir düşünsel ve pratik hamleyi de, devrim hamlesini de ortaya çıkartmış oluyor.

Uluslararası komploya karşı mücadele tüm bunları, paradigma değişimi gibi, özgürlük hareketlerinin zaferini önleyen, zafer kazansa bile onun sürekliliğini önleyen bir gerçekliği değişime uğratma temelinde gerçekleştiriyor. Önder Apo, tarih boyunca tüm özgürlük hareketlerinin başarısını engelleyen temel zaafı bularak, onu gidermiş bulunuyor. Bu anlamda, Önderliksel doğuş ve birinci partileşme dönemindeki PKK olarak şekillenme nasıl ki Kürdistan tarihi için bir milat olmayı, sömürgeci soykırımcı saldırı altında yok oluşa giden tarihi durdurarak, özgürce var oluş tarihini başlatmayı ifade ediyorsa paradigma değişimi de aslında özgürlük hareketlerine dair; başarı kazanamaz, kazandığı başarıyı koruyamaz tarzındaki gerçekliği sona erdirerek, böyle bir tarihi sonlandırarak artık özgürlük hareketlerinin süreklilik kazandığı, kazandığını koruduğu ve süreklileştirdiği bir tarihsel süreci başlatmayı ifade ediyor.

Özgürlük teorisi ve eylemi açısından, iktidar ve devlet paradigmasından koparak, toplumsal ekolojiye ve kadın özgürlüğüne dayalı demokratik toplum paradigmasını esas alan bir parti ve özgürlük hareketi haline gelmek, içte böyle bir değişimi gerçekleştirme anlamına geliyor. Böyle bir zihniyet devrimiyle Önder Apo, Kürdistan'da geliştirdiği ulusal Önderliği tüm ezilenlerin kurtuluş yolunu aydınlatan bir yapıda evrensel bir Önderlik haline getirmiş bulunuyor. Bu temelde günümüz PKK'si her zamankinden daha fazla, başta kadınlar ve gençler olmak üzere, tüm ezilenlere, işçi ve emekçilere hitap eden, onlara kurtuluş yolunu gösteren bir hareket haline gelmiş bulunuyor. Kürdistan sınırlarını aşarak daha fazla bölgeselleşen, daha çok küreselleşen bir hareket haline geliyor. PKK yıldızı daha çok parlıyor; sadece Kürdistan'ı değil, bölgeyi ve dünyayı aydınlatan bir yapı kazanıyor. PKK'nin 46 yıllık Önderlik yürüyüşünü, 40 yıllık direniş tarihinin ortaya çıkardığı gelişmeleri bir de bu yönüyle ele almak ve anlamak lazım.

Tabii, birçok açıdan bu tarihin dersleri var. Örneğin savaş açısından da; 18 Mayıs 1977'de Dîlok'ta Haki Karer yoldaşın katledilmesiyle başlattığı devrimci intikam direnişini 78'de Hilvan direnişine, 79'da Siverek direnişine dönüştürerek, ajanlaştırılmış kurum ve kişilere karşı devrimci şiddet temelinde mücadele stratejisini geliştirip bu strateji temelinde partileşmeyi sağlayan bir hareket oluyor PKK. Söz konusu eylem çizgisinin devrimci savaş, devrimci mücadele, devrimci direniş, devrimci şiddet açısından taşıdığı özellikler var, onlara katkıları var. Başka ülkelerde yaşanmış olanların, olduğu gibi alınıp Kürdistan'a uyarlanması anlamına kesinlikle gelmiyor. Tersine Kürdistan somutundan çıkan, Kürt sorununu çözme, Kürt toplumuna dayatılan inkar ve imhayı özgürce var oluş mücadelesi ile karşılama duruşunun ihtiyaçları, buna sağlayacak yol ve yöntemleri olarak söz konusu devrimci şiddet uygulaması gerçekleşiyor.

15 Ağustos 1984'den itibaren böyle bir devrimci şiddet süreci, devrimci intikam mücadelesi daha bilinçli, örgütlü, daha profesyonel ve daha eğitimli bir gerilla mücadelesine dönüşüyor. Bu konuda, 12 Mart 1971 faşist darbesine karşı Türkiye devrimci gençlik hareketinin yürüttüğü direnişin derslerinin özümsenmesi var. 1977-80 arasında sömürgeci faşist saldırılar karşısında, devrimci şiddet temelinde PKK'nin yürüttüğü mücadelenin derslerini çıkartmak var. Aynı zamanda Siyonizm'e karşı Filistin halkının yürüttüğü mücadelenin derslerini çıkartma, o direnişin derslerini öğrenme var. Bütün bunlardan çıkarttığı dersler temelinde, devrimci halk savaşı stratejisini ve taktiklerini Kürdistan somutuna uyarlayarak 15 Ağustos 1984'ten itibaren Kürdistan'da geliştirilen tarihi bir gerilla savaşı gerçekliği söz konusu. Bu savaş 34'üncü yılını tamamlamış, 35'inci yılına girmiş durumda. 35 yıllık kesintisiz büyük bir mücadelenin birikimini ifade ediyor. Bu 35 yıllık mücadele içerisinde, tarihsel olarak tüm halkların, ezilenlerin direniş ve mücadelelerinin derslerinden yararlandığı gibi, önemli bir tecrübe birikimi ortaya çıkartarak halkların ve ezilenlerin özgürlük direnişlerini teorik olarak, taktik ve tarz olarak aydınlatacak gelişmeler yaratmış; gerilla savaş teorisine ve taktiklerine önemli katkılar yapmış bulunuyor.

PKK, gerilla savaşını geliştirip zenginleştirmiştir

Gerillanın Kürdistan'daki biçiminin bir benzeri başka herhangi bir yerde bulunmuyor. Evet, diğer halkların gerilla deneyimlerinin derslerinden PKK yararlanarak Kürdistan'da gerillayı var et-

“Geleneksel iktidar ve devlet düzenine hizmet eden aile sisteminden kopuşu; özgür bireyi, özgür kadını ve özgür erkeği ortaya çıkarmayı, gerilla temelinde Kürt sorununu çözme mücadelesindeki Önderlik ısrarı yaratıyor. Bu belki de tarihin en büyük özgürlük devrimi olma özelliğini taşıyor. Çeşitli boyutlarıyla bu gelişmeyi Önder Apo değerlendirmiş, bir kadın özgürlük hareketine dönüştürmüş, Kadın Kurtuluş İdeolojisi ve Kadın Özgürlük Devrimini bu temelde ortaya çıkartmış bulunuyor.”

“Önder Apo, Kürdistan'da geliştirdiği ulusal Önderliği tüm ezilenlerin kurtuluş yolunu aydınlatan bir yapıda evrensel bir Önderlik haline getirmiş bulunuyor. Bu temelde günümüz PKK'si her zamankinden daha fazla, başta kadınlar ve gençler olmak üzere, tüm ezilenlere, işçi ve emekçilere hitap eden, onlara kurtuluş yolunu gösteren bir hareket haline gelmiş bulunuyor. Kürdistan sınırlarını aşarak daha fazla bölgeselleşen, daha çok küreselleşen bir hareket haline geliyor.”

meye çalışıyor ve geliştiriyor. Ama aynı zamanda Kürdistan somutunun özelliklerine uygun bir düşünsel ve pratik gelişmeyi de kendi içinde var ediyor. Dolayısıyla gerilla savaşını hem teorik olarak stratejik analizler düzeyinde geliştirip zenginleştirdiği gibi hem de tarz ve taktik bakımından, örgüt ve eylem çizgisi, komuta tarzı bakımından önemli gelişmeler sağlatmış, katkılar sunmuş bulunuyor.

Bunun diğer önemli bir parçası; gerilla direnişindeki ısrarla birlikte ortaya çıkan kadın özgürlük ideolojisinin ve bu temelde gelişen kadın devriminin önemli bir mücadele gücü olarak kadın gerillacılığının gelişmesi oluyor. Böyle bir gelişme hem ideolojik olarak gerilla direnişini daha çok özgürlükçü kılıp, derinleştirirken hem de tarz ve taktikler bakımından daha da zengin ve yaratıcı hale getiriyor. Kadın özgürlük bilinci ve devriminin bütün devrimleri yenilemesi ve sorgulaması gibi, kadın gerillacılığının da bu zamana kadar var olan bütün gerillacılıkları teorik ve taktik bakımdan sorgular hale gelmesi durumu yaşanıyor. Bu temelde, 35 yıllık Kürdistan gerilla pratiğinin, devrimci şiddet teorisine ve gerilla savaşına teorik ve pratik, taktik ve tarz bakımından ciddi katkılar yaptığı tartışılmaz bir gerçektir. Bugün birçok çevre ezilenler için artık böyle bir direniş yönteminin sonuç vermeyeceğini vaaz ederken PKK, gerillada ortaya çıkardığı derinleşmeyle, bunun tersinin doğru olduğunu, içinde bulunulan koşullara göre derinleştirilmiş ve geliştirilmiş bir gerillacılığın tüm ezilenlerin kurtuluş mücadelelerinin temel yöntemi olma özelliği taşıdığını gösteriyor ve ortaya koyuyor.

Bütün saldırılara rağmen, gerillanın faşist soykırımcı TC gerçeğini darbeleyen, sarsan, yıkımın eşiğine getiren gerçekliği bunu ifade ediyor. Aslında gerillanın yeni, içinde bulunduğumuz koşullara uygun gerillacılığı, bu dönemde de tüm ezilenler için temel bir kurtuluş aracı ve silahı olma özelliğine sahip bulunduğunu ortaya koyuyor. Bu da inkar edilemez bir gerçek.

Benzer birçok yönden bu 40 yıllık büyük mücadele değerlendirilebilir, dersleri çıkartılmaya çalışılabilir. Bunu ifade ettik, gerçekten de herkesten daha çok ve daha derin biz yapmalıyız. 41'inci Parti yılını daha büyük bir mücadele ve zafer yılı haline getirmemiz kesinlikle bu temelde zengin dersler çıkartmaya ve günümüzdeki mücadele sürecine taşımamıza bağlı. Bu anlamda 41'inci yılda, daha önceki süreçlerde olduğu gibi ve onlardan daha fazla bir görev ve sorumluluğa sahip bulunduğumuzu biliyoruz.

Devrimci halk savaşını 41'inci yılda daha fazla geliştirmeliyiz

40'ıncı yıl dönümünü bir de 41'inci mücadele yılının görev ve sorumlulukları bakımından değerlendirmek gerekiyor. 40'ıncı yıl mücadelesinin üç cephede yürütülen savaş biçiminde geçtiğini ifade ettik. Devrimci halk savaşı stratejisi temelinde topyekun direniş, AKP-MHP faşist iktidarı altındaki sömürgeci-soykırımcı TC diktatörlüğüne karşı yürütülüyor. Böyle bir diktatörlüğe karşı yürütülmüş bulunuyor. Bugün 41'inci yılda, faşist TC soykırımcılığına karşı üç cephede topyekun devrimci halk savaşı direnişini daha derin, daha güçlü ve daha bütünlüklü geliştirme gereği ortaya çıkıyor. Bunu hareket ve halk olarak net bir biçimde görüyoruz. Önder Apo'nun İmralı'daki duruşu ve mücadelesi buna öncülük ediyor, bu gerçeği ortaya çıkartıyor, aydınlatıyor. Yine Bakur, Rojava ve Başûr Kürdistanı'nda yürütülen mücadeleler, yaşanan devrimci halk savaşı 41'inci yılda böyle bir mücadeleyi daha fazla geliştirmemiz gerektiğini gösteriyor.

Nereden bakarsak bakalım, nasıl ele alıp değerlendirirsek değerlendirelim Kürdistan halkının ve Özgürlük Hareketinin baş düşmanının AKP-MHP faşist diktatörlüğü olduğu, faşist soykırımcı TC gerçeği olduğu, kendisini açık bir biçimde ortaya koyuyor. Artık Uluslararası Komplo'yu AKP-MHP faşizmi yaşatmaya çalışıyor. Kürdistan'ın üzerindeki sömürgeci soykırımcı zihniyet ve siyaseti sürdürmeyi en çok AKP-MHP faşist diktatörlüğü temsil ediyor. Dolayısıyla küresel kapitalist hegemonyanın ortaya çıkardığı Kürt sorununu bugün var etmeye, ayakta tutmaya, böyle bir sorunla kendini yaşatmaya çalışan birinci güç; faşist TC diktatörlüğü, onun AKP-MHP faşizmi biçimindeki yönetimi oluyor. Diğer birçok küresel ve bölgesel güç de böyle bir faşist soykırımcı saldırının yarattığı ortama dayanarak çıkar sağlamaya; ekonomik, siyasi, askeri kazanç elde etmeye çalışıyor. Kürt gerçıkar mücadelesi yürütürken, Kürt halkının ve Özgürlük Hareketi'nin de buna son vermek üzere, Kürt sorununu çözüme götürecek bir mücadeleyi, Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde bir topyekun direniş olarak yürütmesi, Kürt sorununun çözümünü gerçekleştirerek bu politik oyuna ve çıkar kavgasına son vermesi gerekiyor. Bunu geçtiğimiz yıllarda derin ve etkili bir biçimde geliştirmeye ve gerçekleştirmeye çalıştık.

Bu anlamda PKK'nın 40'ıncı yılı çok derin, köklü ve yaygın bir mücadeleye sahne oldu. Aynı mücadele kendisini olduğu gibi 41'inci Parti yılına devrediyor. 41'inci PKK yılının Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde daha kapsamlı ve derin bir topyekun direniş yılı olacağı daha şimdiden anlaşılıyor. Dolayısıyla 41'inci Parti yılına Devrimci Halk Savaşı direnişi içerisinde giriyoruz, topyekun direniş içerisinde giriyoruz. Bakur'da, Başûr'da, Rojava'da doğrudan sava-

Tek çare, partileşmek, partileşmek, partileşmek...

Kuşkusuz bunun için daha çok örgütlenmek, toplumu daha çok eğitip mücadeleye seferber etmek, gerillayı dört parça Kürdistan'da daha fazla büyütmek, gerillada daha fazla derinleşmek gerekiyor. Savaş tarz ve taktiklerinde daha yaratıcı olmak, savaşı daha çok derinleştirmek ve yaymak gerekiyor. Düşmanın teknik ve taktik saldırılarını dikkate alıp onları boşa çıkartacak, yenilgiye uğratacak bir gerillacılığı teknik, taktik ve tarz bakımından ortaya çıkartmak; Bakur'da, Başur'da, Rojava'da başarılı bir biçimde hayata geçirmek gerekiyor. Savaşan halk gerçekliğini bilinçli ve örgütlü bir temelde ortaya çıkartmamız, devrimci halk savaşını sadece gerillanın öncü savaşı olmaktan çıkartarak topyekun bir halk direnişine daha güçlü dönüştürmemiz gerekiyor. Bunları görüyoruz ve bilincine varıyoruz. Bunların başarısı için yürüttüğümüz ratmamız gerekiyor. Partileşmeyi sadece bir kavram, bir söz ve soyut bir olay olmaktan da çıkartmak gerekiyor. Evet, çok değerlendiriyoruz, tartışıyoruz; hata ve eksikliklerimizin ne olduğunu, nereden kaynaklandığını, nasıl çözmemiz gerektiğini tartışma ve eğitimlerle daha fazla açığa çıkartıyoruz. Bu anlamda Önderlik ve Şehitler çizgisinde daha doğru ve yeterli partileşmenin çözüm anahtarı olduğunu görüyoruz. Ama nedense bu çözümü öncü militan yapılar olarak, Parti yapısı olarak tam ve yeterli bir biçimde gerçekleştiremiyoruz.

Burada soyutluk var, partileşmeyi sadece bir kavram olarak ele alma, söylem düzeyinde ele alma var. Onun içini tam ve yeterli dolduramama yaşanıyor. Bu da bizim başarı çizgisine daha güçlü girmemizi zayıflatıyor. 40'ıncı yıl dönümünde PKK gerçeğini, Önderlik çizgisini daha çok ve derinden anlamaya çalışırken o halde doğru ve yeterli partileşmenin nasıl olduğu üzerinde daha çok durmamız gerekir. Bazen partileş-



> "Önder Apo, "Biz yoldaşlarımızla aslında böyle oturup uzun uzun tartışmazdık, birbirimizin gözüne baktığımızda ne söylemek istediğimizi anlar, anlatır, ona göre herkes görev ve sorumluluklarına giderdi" dedi. Yani Önderliğe katılmanın, Önderliği anlamanın bu düzeyde gerçekleştiğini; PKK'nin temellerinin, Hakilerin, Kemallerin Önderliğe katılımının, partileşmenin bu ölçüler temelinde olduğunu söyledi. PKK'de birliğin bu kadar güçlü olduğunu ifade etti."

çeği görülse ve ağır bir sorun olarak Kürt sorununun ortaya çıkartılmış olduğu kabul edilse de, günümüz dünyasında böyle bir sorunu çözme eğilimi düşünsel ve politik olarak hali hazırda çok fazla gelişmemiş bulunuyor.

Dünyanın ve bölgenin bütün politik ve askeri güçleri böyle bir sorunu çözmek yerine, sorunun varlığı temelinde ortaya çıkan çelişki ve çatışmaların kendileri açısından sunduğu imkan ve fırsatlardan yararlanmayı esas alıyorlar. Kürt sorununu kendi çıkarlarına hizmet eden bir araç olarak görüyorlar, bu temelde Kürdistan üzerinde iki yüz yıldır yaşanılan paylaşım savaşı günümüzde de derinleşerek ve yayılarak devam ediyor. Üçüncü Dünya Savaşı denilen sürecin temel mücadelesi olma karakterini ortaya çıkartıyor. Bunu net bir biçimde görüyoruz, anlıyoruz. Bu bakımdan Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin geçmiş süreçte olduğu gibi bugün de çok daha zorlu bir mücadele olduğunu, oldukça karmaşık politik ve diplomatik ilişkiler, çelişki ve çatışmalar temelinde yürütüldüğünü görüyoruz. Birçok politik ve askeri güç bu temelde şırken, Rojhilat'da ve yurt dışında böyle bir topyekun savaşı destekleyen politik ve pratik görevleri yürütme temelinde 41'inci Parti yılını daha büyük bir direniş ve savaş yılı haline getirmemiz gerektiğini görüyor ve anlıyoruz. Böyle bir direniş temelinde faşist soykırımcı zihniyet ve siyaseti, inkar ve imha dayatmalarını ve iradesini kırıp Kürt sorununun demokratik çözümünün önünü açan, Kürt halkının demokratik haklarını özgür yaşam temelinde kabul eden bir bölge ve dünya gerçekliğini ortaya çıkartan, bu temelde Uluslararası Komployu yenilgiye uğratarak Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşmasını sağlayan bir mücadeleyi ortaya çıkartma gibi bir görev ve sorumluluğumuz bulunuyor. Her zamankinden daha fazla böyle bir görev ve sorumluluk altında olduğumuzun bilincindeyiz. Böyle bir görev ve sorumluluğu ideolojik, politik, örgütsel, askeri her alanda nasıl bir mücadele ile gerçekleştireceğimizi geçmiş mücadele pratiğinin tecrübelerinden çıkardığımız derslerle daha iyi görüyor ve anlıyoruz.

bütün tartışmalarda, öngördüğümüz tek çare ise, partileşmek oluyor. İdeolojik, örgütsel öncülüğün; tüm bu görev ve sorumlulukları, Önderlik ve Parti çizgisini doğru anlar ve başarıyla yürütür hale getirilmesi oluyor. Dolayısıyla partileşmek, partileşmek, partileşmek...

Yeni bir Parti yılına, yani 41'inci Parti yılına girerken, tüm görevleri başarmamızın temel anahtarı işte bu kavramda düğümleniyor. Her türlü zorluğu yenecek, engeli aşacak, her türlü görev ve sorumluluğu doğru anlayıp başarıyla pratikleştirecek anahtar; partileşmek oluyor. Dolayısıyla halk direnişinde, eğitim ve örgütlenmede, propagandada, gerillada başarılı olmanın, Önderlik çizgisini başarıyla uygulamanın tek aracı; Önderlik çizgisinde daha doğru, daha derin partileşme, devrimci halk savaşı stratejisini her alanda başarıyla uygular hale gelme olarak ortaya çıkıyor. O bakımdan PKK'nin kuruluşunun 40'ıncı yıl dönümünde, Önderlik ve Şehitler çizgisinde daha çok özeleştirisel yaklaşmamız, bizi başarıya götürecek çözümü Önderlik ve Şehitler çizgisinde daha doğru ve derin partileşerek yameyi, bir ibadet eder gibi, sadece kavramı söylemek olarak ele alıyoruz, soyutluyoruz. Bazen de partileşmeyi Parti ortamında kalmak olarak algılıyoruz. Halbuki partileşmek, bilinç ve örgütlülük kazanmakla oluyor. Önderlik gerçeğini doğru anlamak ve ona doğru katılmayı ifade ediyor. Apocu çizgide doğru birleşmeyi, bütünleşmeyi, birlik olarak güç ortaya çıkartmayı içeriyor.

Bu bakımdan Önder Apo'nun Parti üzerindeki değerlendirmelerine daha fazla yoğunlaşmamız gerekli. Önder Apo, "PKK'nin resmi tarihi önemli ama ondan önceki tarihi daha da önemlidir" dedi. Yani PKK'nin ilke ve ölçülerinin ortaya çıktığı dönemin derslerinin daha önemli olduğunu belirtti. Önderlik gerçeğinin ne olduğunu, nasıl geliştiğini Önderliği doğru anlamanın ve katılmanın nasıl gerçekleştiğini bu dönemin değerlendirmesiyle Önder Apo ortaya koydu. Bizim de partileşmeyi o değerlendirmeler temelinde ele alıp, değerlendirmemiz gerekiyor. Ne dedi Önder Apo? "Biz yoldaşlarımızla aslında böyle oturup uzun uzun tartışmazdık, birbirimizin gözüne baktığımızda ne söylemek

istediğimizi anlar, anlatır, ona göre herkes görev ve sorumluluklarına giderdi" dedi. Yani Önderliğe katılmanın, Önderliği anlamanın bu düzeyde gerçekleştiğini; PKK'nin temellerinin, Hakilerin, Kemallerin Önderliğe katılımının, partileşmenin bu ölçüler temelinde olduğunu söyledi. PKK'de birliğin bu kadar güçlü olduğunu ifade etti. Haki Karer için, "Benim gizli ruhum gibiydi" dedi. Haki Karer gerçeği, Önder Apo'ya katılımın, onun ruhu olacak düzeyde gerçekleşebileceğini ortaya koyuyor. Kemal Pir, "Önder Apo'nun ruhu hepimizin ruhudur" dedi. PKK'lileşmek, partileşmek; Önderlik gerçeğine, Önderlik çizgisine ruhsal birlik düzeyinde katılmayı ifade eder. Bütün bunları niçin söylüyorum? 41'inci Parti yılına yürürken en büyük güç kaynağımız; Önderlik ve Şehitler çizgisinde doğru partileşmek ve Önderliğe doğru katılmak oluyor. Sorun, katılım sorunu olarak ortaya çıkıyor. Kemallerin, Hakilerin ruhsal birlik temelinde Önderliğe katıldığı, Önderliği anladığı, Önderlik kolektivizminde yer aldığı bir düzeye ulaşmayı ifade ediyor partileşmek.

Tek birleşeceğimiz düşünceler Önder Apo'nun düşünceleridir

Oysa böyle bir partileşmede zayıflık var, onun için çare partileşmektir diyoruz. Söylüyoruz ama gerçekleştirmiyoruz. Mevcut durumda, bu tarzda partileşememek, Önderlik çizgisine böyle katılan düzeyde birlik oluşturamamak aslında partileşmenin zayıflığını ortaya koyuyor. Bizim de pratikteki en temel zaafiyetimizi oluşturuyor. Kısaca, Önderlik çizgisine doğru katılmada, Önderliğe ruhsal birlik temelinde katılarak o düzeyde bir Parti birliği yaratmada zayıflığımız var. Evet, başkalarına göre çok ileri düzeydeyiz fakat Önderlik çizgisine göre; Hakilerin, Kemallerin Önderliğe katılımına göre mevcut parti birliğimiz zayıf birliktir. Bazı arkadaşlar, "Parti ne derse onu yaparız." diyerek aslında bilinçsiz, iradesiz bir durumu gösteriyorlar -ki, Önderliğe böyle katılım olmaz. Bu doğru ve başarı kazandıran bir katılım değil, partileşmeyi ifade etmiyor. Daha yaygın olan ise; Önderlik gerçeğinin, partinin eğitip öğretip bir bilinç ve tecrübe yaratması durumunda ortaya çıkan bireycilik oluyor. Evet, bir aradayız, birlikten çok söz ediyoruz, partileşmemiz gerektiğini belirtiyoruz; Partileşmenin temelindeki en güçlü birliğin ruhsal birlik olduğunu belirtiyoruz ama dikkat edilirse, çok parçalıyız. Örgütsel olarak parçalıyız, yönetim olarak parçalıyız, ortak planlama ve bütünlüklü bir eylem geliştirmede irade zayıflığı yaşıyoruz. Böyle bir parçacılılığın altında ise aslında düşünsel parçacılık yatıyor, düşünsel farklılıklar yatıyor. Kendi bildiğinde ısrar ve dayatma çok fazla yaşanıyor. Önder Apo, "Partiden öğrendiklerinizi, aldıklarınızı partiye karşı kullanıyorsunuz" dedi. Şimdi birçok alanda tam da işte bu durum yaşanıyor. Çok fazla bilmişlik taslama var, "Ben de biliyorum, benim de düşüncelerim var" diyerek kendini çok fazla dayatma yaşanıyor. Dolayısıyla örgütsel ve eylemsel parçacılığın altında aslında düşünsel farklılıklar, düşünsel parçacılık yatıyor. Komitelerimiz, yönetimlerimiz günlerce tartışıyor, haftalarca toplantı yapıyor ama doğru dürüst bir görüş birliği oluşturamıyor. Niye? "Ben de biliyorum, benim bildiğim geçerli, benim doğrularım var" denilerek kendini dayatma yaşanıyor. Bireycilik bizde bu düzeye gelmiş bulunuyor. Oysa tek doğru, Önder Apo'nun düşünceleridir. Tek birleşeceğimiz düşünceler var; o da Önder Apo'nun düşünceleridir.

Onun için Önder Apo, " 'Ben' yok artık, 'Biz' varız" dedi. 90'ların başında zindanlarda böyle bir durum ortaya çıktığında, "Sizin görüşleriniz varsa benim de var, ben size katılmıyorum, siz bana katılmak durumundasınız. Resmi ve fiili olarak Parti çizgisini ben temsil ediyorum" dedi. Önderlik çizgisine bu biçimde katılma ve bu temelde birlik olmada zayıflık var. Oysa partileşme en ileri düzeyde birlik olmayı ifade ediyor. Önder Apo, PKK'nin yoldaşları tartışmadan, birbirinin gözüne bakarak birbirini anlar diyor. Ama şimdi biz, değil birbirinin gözüne bakmak; günlerce, haftalarca tartışıyoruz fakat herkes kendi bildiğinde ısrar ediyor, kendi doğrusunda ısrar ediyor. Ya onu dayatıyor ya da karar ne çıkarsa çıksın, gittiği pratikte kendi bildiğini uyguluyor. Önderlik doğruları neler, Parti kararları neler, dolayısıyla neleri nasıl uygulamak gerekir konusu üzerinde yoğunlaşmıyor. "Ben biliyorum, benim bildiğim doğrudur" diyor ve kendi bildiğini uygulamaya kalkıyor. Dolayısıyla parça parça uygulamalar çıkıyor.

"Yoldaşların senin düşüncelerine katılmazsa, sen onlarınkine katıl"

Her yerde gerçekten de çaba var, cesaret ve fedakarlık en üst düzeyde. Büyük çaba harcanıyor ve mücadele ediliyor; bunun sonucu olarak kazanımlar da sağlanıyor. Fakat birlik ve bütünlük içerisinde olmadığı, bu mevcut parçacılık temelinde olduğu için, her türlü kazanım kendi yörüngesinde akıp gidiyor. Bir kanalda birleşmiyor, parti bütünlüğünde birleşerek daha güçlü bir mücadeleye akmıyor. Tam tersine, kendi bireycilik kanalına akarak heba oluyor, yok olup gidiyor. Partileşme önündeki en büyük engel işte bu oluyor. Bu partileşmek değildir. Çokbilmişlik taslamak, "Benim bildiklerim, benim düşüncelerim, ben doğru biliyorum" demek ve bunu dayatmak Partiye doğru katılmak değildir. Önderliği doğru anlamak değildir, doğru partileşmek değildir. Önder Apo, '94'de 5'inci Kongre'ye gelirken bana en son söylediği şu oldu: "Yoldaşların senin düşüncelerine katılmazsa, sen onlarınkine katıl!" Bu partileşmenin özüdür, herkes için geçerlidir. Benim için söyledi ama sadece bana değil herkese söylemiş oldu. Partileşmenin özünü ifade etti. "Benim doğrularım" diyerek dayatmak parti iradesinden kopmak demektir. Ne kadar gerçekçi olursa olsun, ne kadar doğru olursa olsun; başkalarını ikna edemiyor, kendine katamıyor, dolayısıyla görüş ve eylem birliği yaratamıyorsan o doğruların hiçbir değeri yoktur; onda ısrar etmenin hiçbir anlamı yoktur. Bu bakımdan partileşmeyi daha doğru anlamak, Önderlik çizgisinin gereklerine göre anlamak ve o temelde yürümek anlam taşıyor.

Bunları niye ifade ediyoruz? Parçacılık çok fazladır. Şu bu örgüt olmakla parçalı değil; yönetimlerimiz parçalı, yaşamımız parçalı, herkesin kendine göre düşüncesi var. İdeolojik alanda çalışmalar parçalı, toplumsal alanda çalışmalar parçalı, askeri alanda çalışmalar parçalı. Gerilla en üst düzeyde duygu ve düşünce birliği yaratamıyor, bir gerilla timi her bakımdan birlik halinde hareket edemiyor. Oysa onun gücü eğitiminden ve örgütlenmesinden ileri geliyor. Örgütlenmek demek, bir düşüncede tek vücut olmak demektir. Tek doğruda birleşmek ve onu uygulamaya yönelmek demektir.

Partileşmek, bir olmak ve yekvücut hareket etmektir

Eğer gerilla timleri, takımları böyle olursa böyle bir gerillaya hiçbir düşman saldırısı darbe vuramaz. Böyle bir gerillanın vuramayacağı ve ezemeyeceği hiçbir düşman hedefi olamaz. Eğer gerilla yeteri kadar savaşamıyorsa, düşman saldırılarını boşa çıkartamıyorsa, düşman hedeflerini vuramıyorsa bu düşmanın güçlü olmasından ileri gelmiyor, örgütlü olmasından ileri gelmiyor, düşman tekniğinin güçlülüğünden de kaynaklanmıyor; daha çok gerillanın birlik olamayışından, partileşemeyişinden, eğitimli ve örgütlü olmamasından, ortak bir görüşte tek vücut olarak hareket edememesinden kaynaklanıyor. Öyle ki herkes kendi doğrusunu dayatıyor, 'Bu benim düşüncem' diyor. Herkes bir tarafa gidiyor, bir tarafta hareket etmek istiyor, hızlı karar alamıyor. Ortak görüş oluşturmada zayıflıklar yaşanıyor. Oysa anında karar vermek gerekiyor, savaş ve onu yürüten ordu olmak için bu gerekli. Bu konuda komutan olmak, komutanın emrini dinlemek, komutanın görüşünde birleşerek uygulamak gerekiyor. "Senin düşüncen yanlış benim ki doğru, benim ki yanlış senin ki doğru" tarzı, düşmana saldırı imkanı verdiği gibi birliği de zedeliyor, ortaklığı bozuyor. Gerilla birliklerinin ortak gücünü açığa çıkartmayı engelliyor. Aslında partileşme bu anlamda önem taşıyor, partileşmek demek birlik demektir. Aynı şeyi duymak, aynı şeyi düşünmek, aynı şeyi yaşamak, aynı amaca bağlanmak, aynı refleksi göstermek, ortak düşüncede hızlı bir biçimde bir olarak, onu uygulamak için yekvücut olarak hareket etmek demektir. Başka türlü bir partileşme aramamak lazım.

Buradan baktığımızda demek ki partileşmek sadece soyut bir kavram değil, örgüt ve eylemin özü oluyor, ruhu oluyor. Onun yönlendirici gücü oluyor. Partimizin 40'ıncı yıl dönümünde 40 yıllık tecrübenin derslerini çıkartırken bu gerçekler üzerinde durmamız, yoğunlaşmamız önemlidir, gereklidir. Başka derslerle birlikte temel çözüm partileşmede ise, partileşmenin özü de bu temelde kendi içinde bir birliği sağlamak anlamına geliyor. O halde yeni bir Parti yılına yürürken, Önderlik ve Şehitler çizgisinde daha çok birleşmeyi, daha fazla partileşmeyi, Hakilerin, Kemallerin Önderliğe katılım çizgisini günümüzde daha güçlü bir biçimde anlayıp temsil etmeyi sağlamalıyız. Böyle bir eleştirel ve özeleştirel yaklaşımla kendimizi yenileyip 41'inci yıl görevlerimize bu temelde daha güçlü partileşmiş, daha çok bütünleşmiş olarak yürümeliyiz. Böyle yürüyen bir partiyi hiç kimse durduramaz, bu temelde birlik olmuş bir parti ve gerillanın vuramayacağı, ezemeyeceği hiçbir hedef olamaz. Fethedemeyeceği hiçbir yer, kazanamayacağı hiçbir başarı gerçekten de olamaz. Eğer 40 yıllık Parti mücadelesinin derslerini bu temelde çıkarır, Önderlikle ruhsal birlik oluşturacak düzeyde katılım sağlar, bir Önderlik hareketi olarak, kendi örgütsel birliğimizi sağlarsak en büyük gücü ortaya çıkarırız.

Bu temelde de en etkili direnişleri, mücadeleleri geliştirip, en büyük kazanımları sağlarız. Buna inanmak gerekiyor, çarenin ve çözümün burada olduğunu bilmek ve görmek gerekiyor. Başka yerlerde çözüm aramak yerine çözümü burada bulmaya çalışmamız, dolayısıyla kendimizde yaratmayı bilmemiz gerekiyor. Eğer tüm yoldaşlar topluluğu olarak böyle bir partileşmeyi, gerillalaşmayı ve demokratik uluslaşmayı sağlarsak, 41'inci yıl görevlerine böyle bir yaklaşımla yürürsek her zamankinden daha doğru ve güçlü savaşırız. 41'inci Parti yılı daha büyük bir mücadele, daha güçlü kazanım, daha kalıcı bir zafer yılı haline gelir. Biz buna yürekten inanıyor, tüm yoldaşların da bu temelde hareket ederek 41'inci yılı Önderlik ve Şehitler çizgisinde, Haki ve Kemal çizgisinde, Beritan ve Zilan çizgisinde daha güçlü partileşme ve daha büyük savaşma yılı haline getireceğine inanıyoruz.

Bu temelde, başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşları Parti bayramlarını kutluyor, kahraman Şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, tüm kadro ve sempatizan yoldaşları 40'ıncı yıl mücadelesinin derslerini doğru çıkartarak, 41'inci Parti yılında daha güçlü savaşmaya ve daha büyük kazanmaya davet ediyorum. Böyle bir partinin her zamankinden daha genç, daha dinamik, daha savaşkan olacağına ve her zamankinden daha büyük başarıyı elde edeceğine inanıyor; böyle bir inançla, 41'inci yıl mücadelesine, tüm yoldaşlarla birlikte, eleştiri ve özeleştiri temelinde daha güçlü katılma çabası içerisinde olacağımı ifade ediyorum. 41'inci yılın, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuştuğu, Kürdistan özgürlük devriminin kalıcı zaferler kazandığı bir yıl haline gelmesini diliyorum. Özgürlük ve demokrasi için mücadele eden herkese başarı dileklerimi ifade ediyorum.

■■■

"Düşmanın teknik ve taktik saldırılarını dikkate alıp onları boşa çıkartacak, yenilgiye uğratacak bir gerillacılığı teknik, taktik ve tarz bakımından ortaya çıkartmak; Bakur'da, Başur'da, Rojava'da başarılı bir biçimde hayata geçirmek gerekiyor. Savaşan halk gerçekliğini bilinçli ve örgütlü bir temelde ortaya çıkartmamız, devrimci halk savaşını sadece gerillanın öncü savaşı olmaktan çıkartarak topyekun bir halk direnişine daha güçlü dönüştürmemiz gerekiyor."





Avrupa'da Kürt halkının örgütlülüğü Özgürlük Mücadelesi için moral ve güç kaynağıdır

Ortadoğu'da kurulan uluslararası düzen ve sömürgeciler, Kürtleri dört parçaya bölmüşlerdir. Duyguda, her bakımdan Kürt'ü parçalayarak bu parçalanma üzerinden sömürgeciliklerini yürütmüşlerdir. İşte Avrupa'daki örgütlülüğümüz, Avrupa'daki halkımız kendi şahsında bu parçalanmışlığa son vererek Kürtlerin birliğini, ortak mücadelesini ve ortak hareket etmesini sağlar duruma gelmiştir.

Mustafa Karasu

Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi açısından Avrupa'daki halkımızın örgütlenmesi, çalışmaları ve mücadelesi büyük bir yer tutmaktadır. Kürt halkının soykırımcı-sömürgecilik altında tutulması esas olarak başta İngiltere ve Fransa olmak üzere Avrupa'nın önemli devletlerinin rolü büyük olmuştur. Belki Birinci Dünya Savaşı sonunda Almanya yenildiği için bu sistemin oluşmasında rolü olmadı denilebilir. Ancak Almanya da özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra tamamen bu sisteme katılmıştır. Bu sistemin parçası olmuştur. Ortadoğu'da kurulan sistemi kabul eden ve destekleyen konumundadır. Kürt halkı bu sistem ve statüko altında 20. yüzyılın son çeyreğine geldiğinde soykırım altında, ölüm döşeğinde bulunmaktaydı. Tam da bu sırada 1970'lerin başında PKK tarih sahnesine çıkmış, Kürt halkını uçurumun kenarından alarak, iğneyle kuyu kazarcasına özgürlük mücadelesinin içine çekmiştir. Bu bakımdan PKK'nin Kürt halkının özgürlük mücadelesinde yeri önemlidir. Kürt halkını böyle bir ölüm döşeğine gelmesinde, Kürdistan'ın dünyaya kapatılarak Kürt halkının üzerinde soykırım uygulanmasında Avrupa ülkelerinin payı vardır. Birkaç yüz yıldır dünyanın merkezi haline gelen Avrupa bu soykırıma sessiz kalmıştır. Zaten 1950'de Türkiye NATO'ya girmiş, 60'lı yıllarda da Avrupa Birliği'ne üye olmuştur. Bu doğrudan Avrupa ülkelerini bizzat soykırımcı-sömürgeciliği uygulayan konuma getirmiştir. Türkiye, NATO ülkesidir, Avrupa Birliği'ne girmek isteyen ülkedir. Ama Avrupa Konseyi'nde yer almaktadır. Bu açıktan açığa NATO'nun ve Avrupa Konseyi'nin Kürt soykırımını yürüttüğü, Kürt soykırımında rolü olduğu anlamına gelmektedir.

1960'lardan önce Avrupa'da herhangi bir Kürt nüfusu yoktu. 1961 yılında İkinci Dünya Savaşı'nda yıkılan ekonomisini ayağa kaldıran Almanya ucuz iş gücü ihtiyacı ortaya çıkınca Türkiye'ye başvurmuştur. Türkiye de Avrupa'ya işçi gönderirken en fazla da Meletî, Sêvaz, Erzingan, Dersim, Mereş ve Karadeniz gibi alanları esas almıştır. Türkiye'nin her tarafından gitmiştir, ama özellikle Türk devletinin kültürel soykırım uyguladığı, bu soykırımı tamamlamak açısından ekonomik soykırımı da yürüttüğü Kürdistan'da da önemli bir nüfus Avrupa'ya yönelmiştir. Bu tabii Kürtlerin Avrupa'yla, dünyayla tanışması anlamına gelmektedir.

Kuşkusuz Avrupa'ya işçilerin gitmesi, bu işçilerin Avrupa'dan ülkeye dönüp tatile gelmeleri Türkiye'de yeni fikirlerin, yaklaşımların ve anlayışların da gelmesini beraberinde getirmiştir. Avrupa'ya Türkiye'den Kürt'üyle, Türk'üyle, Laz'ıyla, Çerkez'iyle işçinin gitmesi aslında farklı düşüncelerin, sosyal anlayışların, kültürlerin de Türkiye'ye taşınması anlamına gelmektedir. Türkiye ve Kürdistan tarihi incelendiğinde Avrupa'ya giden bu işçilerin, daha sonra giden göçmenlerin, zorunlu göç edenlerin Türkiye'nin siyasal, sosyal, kültürel ve ekonomik yaşama etkisi mutlaka tartışılacaktır. 1970'lerde de Türkiye ve Kürdistan'dan Avrupa'ya giden işçiler olmuştur. İşçiler akrabalarını götürmüşlerdir. Bu yönlü de gidişler devam etmiştir. Kürtlerin örgütlü olarak Avrupa'da bir araya geldiği ilk dönem 1970'lerdir. '70'lerin sonundan itibaren bazı örgütlenmeler görülmüştür. Kürt halkının özgürlük mücadelesinden etkilenen işçiler de olmuştur. Yakın zamanda şehit düşen Mâm Zeki Şengalî de 1970'lerin başında Avrupa'ya işçi olarak gidenlerdendir. Zaten Êzidîler de soykırım altında oldukları için soykırımcı-sömürgecilik Êzidîlerin, Alevilerin Avrupa'ya gitmesini başından beri teşvik edip önünü açmıştır. Öte yandan baskı, ekonomik sömürgecilik altında bunalan Alevi ya da Êzidî Kürtler topraklarını gün gün, yıl yıl bırakmışlardır.

Alevi ve Êzidîlerin Avrupa'ya göç ettirilmesi soykırım politikasının bir parçasıdır

Eğer bugün Êzidîlerin Kürdistan'da varlığından söz edilemiyorsa, en fazla yaşadığı topraklarda Alevi Kürt nüfusu kalmamışsa bu soykırımcı-sömürgeciliğin uyguladığı ekonomik, sosyal, kültürel politikaların ve baskının sonucudur. Yoksa Kürtler öyle gönüllü olarak, isteyerek bu toprakları bırakmamışlardır. Bunun en somut kanıtı Fırat'ın batısında Alevi Kürtler göç ederken bunun dışında kalan Türklerin göç etmemesi gerçeğidir. Bu rahatlıkla görülebilir. Kürt köyleri, Kürtlerin bulunduğu alanlar tamamen insansızlaşırken, Türk köyleri daha da büyümüş, gelişmiş, canlılığını sürdürmüştür. Öyle ki, güzel ve verimli Kürt köyleri boşalmış, ama yanı başlarında bu düzeyde güzel ve verimli olmayan Türk köylerinden metropollere ve Avrupa'ya göç olmamıştır. Bu gerçek bile Kürdistan'da yürütülen politikanın ne olduğunu, yurtdışına göç edenlerin nasıl göç ettiğini ortaya koymaktadır. İlk önceleri işçi giden Kürtler, 1980'de 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte zorunlu göçe tabi tutulmuşlardır. Bu zorunlu göçün en büyük dalgası Maraş, Sivas olaylarından sonra Alevi Kürtler olmuştur. 1979 Maraş Katliamı sonrası Fırat'ın batısındaki Alevi Kürtlerin yoğun biçimde topraklarını terk ederek Avrupa'ya ve Türkiye'nin metropollerine gittikleri görülmektedir. Bu gerçek bile Maraş katliamının bir amacının da Alevi Kürtleri bu topraklarından koparmak olduğunu ortaya koymaktadır. Sadece Maraş Katliamı'nın doğal sonucu olarak ortaya çıkmamıştır. Bir de bunun bilinçli ve planlı yanı vardır. Zaten PKK'nin ilk geliştiği alanlardan biri de Güneybatı'dır. Kürtlüğü oralarda yeniden canlandırmaya çalışmaktadır. Öte yandan bu bölgenin insanları sol ve demokrat bir eğilim göstermektedirler. Bu nedenle daha planlanırken göçertmenin hedeflendiği katliamdan sonra da buradaki gidişlerin teşvik edildiği açıktır. Sadece Mereş değil, Meletî, Sêwaz gibi alanlardan da yoğun göç olmuştur.

12 Eylül faşizminin gelmesiyle birlikte Alevi Kürtlerin yaşadığı bu alanlarda baskılar daha da artırılmıştır. Özellikle sol örgütlerin ve PKK'nin var olduğu bu alanlarda ki baskı kültürel etkenler, mezhepsel baskılarla da birleşince göç yoğunlaşmıştır. Zaten 1926 Şark Islahat Planından bu yana bu bölgelerin Kürtsüzleştirilmesi ya da asimilasyonla Türkleştirilmesi hedeflenmişti. Bu politikayla Maraş Katliamı ve 12 Eylül sonrası yapılan baskılar düşünüldüğünde Fırat'ın batısında ve Dersim'de zorunlu göçün nedenleri daha iyi anlaşılır. Kuşkusuz bu göçün olması bu alanlarda örgütlenmiş Türk solunun, yine Kürt Özgürlük Hareketi'nin düşüncesinin de belli düzeyde Avrupa'ya taşınması ya da Avrupa'daki Kürt toplumunun bu düşüncelerle daha yoğun tanışmasını da beraberinde getirmiştir. Kürdistan'daki ikinci zorunlu göç dalgası 1984 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra başlamıştır. Özellikle 1987'de Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı uygulanan özel savaş gereği özellikle gerillanın bulunduğu kırsal alanlardaki halk üzerinde yoğun bir baskı uygulanmıştır. Bu baskı gerillanın gelişmesiyle birlikte, 1990'ların başından itibaren yoğun olarak köylerin yakılıp yıkılması ve boşaltılması biçimine dönüşmüştür. Bu köy boşaltmalar '92-'93'te daha da yoğunlaşmış, üç dört binle ifade edilen köy, mezra ortadan kaldırılmıştır. Milyonlarca Kürt yollara dökülmüştür. Bunların önemli bir kesimi metropollere göç ederken bir bölümü de Avrupa yollarına düşmüştür. Ve böylece 1990'lı yıllardan sonra, köy yakmalar, faili meçhul cinayetler yoğun baskı, tutuklama ve işkenceler sonucu Avrupa'nın tüm ülkelerine Kürdistan'dan yoğun zorunlu göç başlamıştır. Kuşkusuz bu göçler baskıyla, zulümle, köy yakmalar, faili meçhul cinayetlerle olurken özel savaş organları ve kurumları Kürt toplumunun ülkeye bırakıp yüzünü metropollere çevirmesini teşvik etmiştir. Yine MİT tarafından örgütlenmiş insan tacirleri yoluyla Kürt insanının bütün maddi imkanlarına el konularak Avrupa'ya göçertilmesi sağlanmıştır.

Bu ortamda 1980'li yılların sonu ve 1990'lı yılların başında Avrupa'da Kürt halkı içinde özgürlük mücadelesine destek veren örgütlenmeleri ortaya çıkarmıştır, Çünkü tüm yüzyıl boyunca Kürt halkının özgürlük mücadelesi dünyaya kapatılarak ezilmiştir. Dünya Kürt halkının özgürlük mücadelesini duymamıştır, halklar duymamıştır. Kürtler üzerinde uygulanan soykırım dünya halklarının gözlerinden kaçırılmıştır. 1980'li ve 1990'lı yıllarda Avrupa'ya yoğun biçimde zoraki göçe zorlanan Kürtler, bu göçertmenin amacını tersine çevirmek ve Kürt'ü soykırıma uğratma amacını boşa çıkarmak için Avrupa'da örgütlenmeye başlamışlardır. Avrupa'da Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşısında duyarlı olmak, Kürdistan'da yürütülen soykırıma karşı mücadele etmek, özgürlük mücadelesine imkanları dahilinde destek vermek için örgütlenmelerini Avrupa'nın her yerinde yaygınlaştırmışlardır. Derneklerinde Kürt sorununu, Kürdistan'daki katliamları, soykırımları tartışmışlardır. Bu katliamlara, soykırımlara karşı Avrupa'da yaşayan Kürtler olarak nasıl bir cevap, yanıt olunabilir konularını yoğun olarak tartışmışlardır. Ülkede yürütülen mücadelenin sesi olmaya çalışmışlardır. Bunun en somut örneği

'93-94'te binlerce köy yakılıp-yıkılırken, on binden fazla 'faili meçhul' cinayet işlenirken Avrupa'daki Kürt halkının buna sessiz kalmamasıdır. Kürt halkı yürüyüşleriyle, protestolarıyla Kürdistan'da uygulanan soykırıma tutum almış, bu uygulamaları dünya kamuoyuna duyurmaya çalışmıştır.

Türk devleti soykırım ile Kürtleri Avrupa'ya göçerterek Kürdistan'ı insansızlaştırmaya çalışmıştır. Kürtler de Avrupa'da örgütlenerek bu amacın tersine bir tutum içine girmişlerdir.

Avrupa'daki halkımız dış dünyadaki sesimiz olmuştur

Kürt halkının özgürlük mücadelesi Kürtlerin bulunduğu her yeri etkilediği gibi Avrupa'yı da yoğun olarak etkilemiştir. Bu da örgütlü bir mücadeleyi getirmiştir. Avrupa'daki örgütlü mücadelenin, Kürdistan'daki Kürt halkının yürüttüğü özgürlük mücadelesine önemli düzeyde destek verdiği açıktır. Artık Kürt'ün sesi dünyaya duyurulmaktadır. Diplomatik olarak, basın aracıyla ,eylemlerle duyurmaktadır. Akrabalarıyla sürekli ilişki üzerinden mücadeleye teşvik eden ve destekleyen bir rol oynamıştır. Birçok yol ve yöntemle Avrupa'daki Kürt halkının 1990'lı yıllarda Kürdistan'da gelişen özgürlük mücadelesine önemli destek verdikleri bilinmektedir. Nitekim Önder Apo savunmalarında bir Avrupa'daki halka, bir de Rojava'daki halka teşekkür etmiştir. Avrupa'daki halkı her koşulda özgürlük mücadelesine destek verdiğinden dolayı, Rojava'daki halkı da örgütlenerek Kürt halkının özgürlük mücadelesine çok yönlü destek verdiği ve Önder Apo'yu sahiplenip, barındırdığı için. 20 yıl kaldığı Ortadoğu'da ve Rojava'da Önder Apo etrafında örgütlendiği için bu halka da teşekkür etmiştir. Zaten Uluslararası Komplo olduğunda en fazla harekete geçen yerlerden biri Avrupa'daki Kürt halkı olmuştur.

Avrupa'daki Kürt halkı komplo boyunca her gün ayakta olmuştur. Önder Apo, Roma'da kaldığı süre boyunca orayı bir Kürt şehri haline getirmişlerdir. Her gün Önderliğin kaldığı binanın etrafında 'Rojbaş Serokê min' diyerek Önderliğe varlıklarını hissettirmişlerdir. Gerçekten de Avrupa'daki halkımız komplo boyunca çok örnek bir biçimde Önder Apo'ya sahiplenmiştir. Önder Apo, Kenya'da yakalandıktan sonra da Avrupa'da yapılan eylemlerle Önder Apo'ya nasıl bağlı olunduğu, Önder Apo'nun izinde mücadelenin nasıl yürütüleceğini ortaya koymuşlardır. 'Güneşimizi Karartamazsınız' kampanyasının en önemli boyutunun da Avrupa'daki Kürt halkı olduğu bilinmektedir.



Kapitalizme karşı ideolojik mücadele zayıf olduğu için; kapitalizmin zihniyetinin, yaşam anlayışının kişide, toplumda, ailede, gençte, kadında yarattığı sorunlar üzerinde ciddi durulmadığı için kapitalizmin etkisiyle bireycilik, maddiyatçılık ve toplumcu anlayış yerine bireyci anlayış gelişmektedir. Bu da toplumun demokratik sisteminin temeli olan meclislerin, komünlerin örgütlenmesini zayıf tutmaktadır.

Almanya ve diğer ülkeler Kürtlerin örgütlenmesini dağıtmak istemektedir

Avrupa'daki halkımız, 1980'li yıllardan başlamak üzere bugüne kadar örgütlü gücüyle Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yanında olmuştur. Kürt halkının dış dünyadaki sesi olmuştur. Soluk borusu olmuştur. Bu konuda önemli sorumlulukları yerine getirdiği, görevler üstlendiği açıktır. Hala da Kürt halkının özgürlük mücadelesine çok önemli katkıları bulunmaktadır. Zaten bu nedenle Türk devletinin en önemli amaçlarından biri Avrupa'daki Kürt halkının örgütlülüğünü dağıtmaktır. Almanya'nın ve diğer ülkelerin Kürt halkı üzerinde baskı kurarak buradaki örgütlenmeleri dağıtmasını istemektedir. Nitekim Almanya başta olmak üzere Avrupa ülkeleri, Türkiye ilişkilerinden dolayı, Türkiye'nin istekleri doğrultusunda sürekli olarak oradaki Kürt halkının örgütlenmelerine karşı baskı uygulamaktadır, tutuklamalar yapmaktadır. Kesinlikle bu tutuklamaların hepsi siyasidir, siyasi nedenlerle tutuklamaktadırlar. Yoksa Kürtlerin Avrupa'daki yasaları çiğneyen bir konumu yoktur. Avrupa'da kimseye açtığı bir savaş da yoktur. Avrupa'da sadece Türkiye'nin soykırım politikalarına karşı sesini yükseltmektedir. Onları protesto etmektedir. Kürdistan'daki soykırım politikalarının Avrupa tarafında görülmesini amaçlamaktadırlar Diplomasiyle, halkla ilişkileriyle, propagandasıyla bunları yapmaktadırlar. Avrupa'da, Kürt halkını örgütlü hale getirerek soykırımcı sömürgeciliğe karşı tutum almasını sağlamaya çalışmaktadırlar. Bunlar Avrupa'da herkesin kullanabileceği haklardır ama sıra Kürtlere geldiğinde Almanya, Fransa, diğer ülkeler çıkarları gereği Kürt halkı üzerinde baskı uygulamaktadır. Kürt halkının demokratik örgütlenmelerine eylemlerine saldırmaktadırlar. Bunun yüzlerce örneği vardır. Bunların tümü de siyasi nedenlerle Türkiye'nin baskısı nedeniyle olmaktadır. Eğer Almanya'nın, Avrupa'nın 1990'lı yıllardan bu yana Kürtlere yönelttiği baskılar araştırılırsa hepsinin gerçekleştiği ortamın politik nedenleri ve Türkiye'yle ilişkileri vardır. Yoksa öyle Kürtler Almanya, Fransa'da tehlikeli işler yaptılar, savaş açtılar, büyük zararlar verdiler, bu nedenle de Almanya'daki polis, diğer devlet güçleri harekete geçti gibi bir değerlendirme yapılamaz. Ya da bu ülkelerin yaptığı saldırılar, tutuklamalar, baskılar Kürtlerin tutumuyla açıklanamaz. Kesinlikle Avrupa devletlerinin Türkiye'yi memnun etmek için yaptığı baskılardır. Kuşkusuz Kürdistan'daki soykırım nedeniyle zaman zaman bu tepkilerde bazı aşırılıklar olmuş olabilir.

Ama bunlar öyle Almanya'yı, Fransa'yı, Avrupa'yı rahatsız edecek şeyler değildir, olmamıştır. Soykırımın ağırlığı karşısında her bireyin, toplumun ortaya koyduğu tepkilerdir. Bunlar dünyanın her tarafında görülen olaylardır. Ama Almanya, Fransa, Avrupa Kürtlerin bu soykırımına verdiği destekleri keseceklerine bu soykırım politikalarının sonucu Kürtlerin böyle bir tepki ortaya koydukları göreceklerine soykırım yapanların, uygulayanların değil de soykırıma karşı mücadele edenlerin üzerine yürümüştür. Hatta soykırımı yürüten Türkiye'yi ekonomik, siyasi, askeri alanda desteklemişlerdir.

Avrupa'daki halkımız tam bir ulusal duyguyla örgütlenme ve eylemini geliştirmektedir

Bugün de Avrupa'daki Kürt halkının özgürlük mücadelesindeki yeri önemlidir. Çünkü hala Türkiye'de Kürtlere karşı bir soykırım politikası yürütülmektedir. 2015-16 kışında 10 civarında şehir yakılıp yıkılmıştır. On binlerle ifade edilen siyasetçiler zindanlara atılmıştır. İşkence görmüşlerdir. Milletvekilleri, belediye eşbaşkanları tutukludur. En küçük biçimde Kürt halkının taleplerini dile getiren kişiler zindanlara atılmaktadır, katledilmektedir. Kürdistan'da izlenen politikaların soykırımcı sömürgeci politikalar olduğu nettir. Bir halk yok edilmek, ortadan kaldırılmak isteniyor. Sadece Bakurê Kürdistan'da değil, Rojava'daki Kürtlere de düşmandır, Başûr'daki, Rojhilat'taki Kürtlere de düşmandırlar. Nerede bir Kürt kazanımı varsa Türk devleti oradaki kazanımlara saldırmaktadır. Bu durum tabii ki Avrupa'daki Kürtlerin ülkedeki özgürlük mücadelesiyle bağlarını sürdürmeleri ve destek vermelerini zorunlu hale getirmektedir. Avrupa'daki örgütlülüğün en önemli hedeflerinden biri ülkedeki mücadeleyi desteklemeye dönük çalışmalardır. Kuşkusuz Avrupa'da Kürt halkının yaşadığı sorunları da giderecek çalışmalar da yapılmaktadır. Bu bakımdan örgütlülüğü önemlidir. Bütün bu çalışmalar eninde sonunda ülkedeki özgürlük ve demokrasi mücadelesiyle bütünleşmek, onun bir parçası olmak, ondan kopuk olmamak durumundadır.

Kürt halkı örgütlülüğüyle Avrupa'daki mücadelesini yoğun olarak sürdürmektedir. Komplo sırasında, komplo sonrasında Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle bütünleştiği gibi şu anda da Türk devletinin Kürdistan'da uyguladığı soykırımcı politikalara karşı sürekli bir eylem içindedir, sürekli bir mücadele içindedir. Türk devletinin soykırımcı politikalarının normalleştirilmesini kabul etmeyen, sürekli gündemde tutan bir eylemlilik içindedir. Bir taraftan bu soykırımcı-sömürgeci baskılara karşı sürekli eylem içindeyken, diğer taraftan İmralı'da uygulanan tecride karşı da çok duyarlı bir yaklaşım ortaya koymaktadırlar. Önder Apo'ya yönelik eylemlerin her zaman en önünde olan Avrupa'daki halkımızdır. Her dönem Önder Apo'nun esaretini, tecridini, Önder Apo üzerindeki baskıları gündemleştiren Avrupa'daki halkımız olmuştur. Bu yönüyle de önemli bir rol oynamaktadır. Özellikle Avrupa ülkelerinin Türkiye'yle ilişkilerini, İmralı konusundaki duyarsızlıklarını sürekli gündemde tutmaktadırlar. Bu açıdan da Avrupa'daki halkımızın oynadığı rol önemlidir.

Avrupa'daki halkımız gerçekten tam bir ulusal duygula örgütlenmesini ve eylemini geliştirmektedir. Kürdistan'ın bütün parçalarındaki mücadeleye karşı büyük bir duyarlılık ortaya koymaktadırlar. Efrîn Direnişi sırasında gösterilen duyarlılık bunun kanıtıdır. Kobanê direnişi sırasında gösterilen duyarlılık bunun kanıtıdır. Efrîn ve Kobanê direnişi sırasında Avrupa'daki halkımızın ortaya koyduğu duyarlılığı kim küçümseyebilir? Bu Avrupa'daki ulusal boyutta var olan örgütlenmenin sonucudur. Avrupa'da belki en yoğun olarak Bakurê Kürdistan'daki Kürtler bulunmaktaydı. Şimdi Başûrlu, Rojhilatlı, Rojavalı Kürtler de vardır. İnsanlarımız Avrupa'ya zorunlu olarak göç etmektir. İşte 1980'lerden itibaren var olan örgütlenmemiz buraya son zamanlarda göç eden diğer parçalardaki halkın da örgütlü hale gelmesini sağlamaktadır. Eğer bu örgütlülük olmasaydı Kürdistan'ın diğer parçalarından giden halkımızın buralarda savrulması, tümüyle mültecileşmesi, topraklarından kopması, Avrupa'da erimesi durumu ortaya çıkabilirdi. Ama 1980'lerden itibaren çok önemli bir Kürt toplumu örgütlenmesi olduğu için, Avrupa'daki halkımız Kürdistan'ın tüm bölgelerinden gelen halkın örgütlenmesine öncülük etmektedir, örgütlenmeyi sağlamada çok önemli bir rol oynamaktadır. Bu yönüyle artık gelinen aşamada Avrupa'daki örgütlülük böyle bir ulusal misyon, rol yüklenmiştir. Kürtler arasındaki parçalılığı giderip, ulusal birlik ruhuyla örgütlenmeyi sağlayan bir çalışma içindedir. Böyle bir rolü bulunmaktadır.

Özgünlük ile parçalı örgütlenme meşrulaştırılamaz

Ortadoğu'da kurulan uluslararası düzen ve sömürgeciler, Kürtleri dört parçaya bölmüşlerdir. Duyguda, her bakımdan Kürt'ü parçalayarak bu parçalanma üzerinden sömürgeciliklerini yürütmüşlerdir. İşte Avrupa'daki örgütlülüğümüz, Avrupa'daki halkımız kendi şahsında bu parçalanmışlığa son vererek Kürtlerin birliğini, ortak mücadelesini ve hareket etmesini sağlar duruma gelmiştir. Bu çok önemli bir kazanımdır. Bu konuda böyle hala sömürgeci devletlerin Kürtleri parçalamasının yarattığı durumu normalleştiren, bunun devamı biçimde Avrupa'da da parçalanmışlığı sürdürmek isteyen eğilimler bulunmaktadır. Kesinlikle bunlar yanlış eğilimlerdir. Kuşkusuz her parçanın özgünlükleri vardır. Bu genel örgütlenme içinde her parçanın özgünlüklerinin dikkate alınması ayrı bir konudur. Ama sömürgecilerin yaptığı parçalanmayı Avrupa'da devam ettiren bir örgüt ve çalışma anlayışı kesinlikle yanlıştır. Bu tür eğilimler özgünlük adına örgütlenmeyi ve mücadeleyi parçalayan yaklaşımları meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar. Bunlar doğru değildir. Özgünlükle bu parçalı örgütlenme meşrulaştırılamaz. Özgünlükle bu parçalı örgütlenme anlayışını ayrı ayrı ele almak ve çözüm bulmak gerekmektedir. Bütün parçadaki halkımızın, insanlarımızın, Avrupa'daki genel ulusal örgütlenmemizin büyük bir güç, deneyim, fırsat ve imkan olduğunu görerek bu örgütlenme etrafında bir araya gelip, bu örgütlenmeden güç alarak her parçadaki mücadeleye güç ve destek vermeleri gerekir. Yaklaşım böyle olursa doğru bir yaklaşım gösterilmiş olur. Böyle yaklaşıldığında bütün parçalardaki mücadele güç kazanmış olur. Rojava'daki halkımızın mücadelesi de böyle güçlendirilir, Başûr'daki de, Rojahilat'taki de böyle güçlendirilir.

Avrupa'da 1980'li yıllardan beri önemli bir örgütlülük bulunmaktadır

Avrupa'daki örgütlülüğümüzü ulusal örgütlülük olarak görmek lazım. Bütün parçalardaki halkımızın aynı duygularla bir parçadaki halkın örgütlenmesine destek vermesi gerekiyor. Bütün parçalardaki halkımızın diğer parçalardaki mücadeleye ve örgütlülüğe duyarlı olması gerekiyor. Yoksa her parçadaki toplumu ayrı örgütleyelim, ortak bir örgütlenme ve mücadele yaratmayalım, demek sonuçta diğer parçalardaki mücadeleyi zayıflatır. Bir parçadaki mücadelenin, diğer parçalardaki halkın örgütlenmesi ve mücadelesine duyarlılık gösterecek ve destekçi olacak, demek doğru olmaz. Hiçbir parçadaki mücadele diğer parçadaki halkımız açısından destekçi konumda ele alınamaz. Bütün parçalardaki durum halkımızın mücadelesinin esası olarak görülmesi ve böyle örgütlenmesi gerekiyor. Kürdistan'da var olan ulusal birliği sağlamak da ancak böyle olur. Bugün zaten Kürdistan'da ulusal birlik sağlamada zorlanılıyor. Ulusal birlik çalışmaları başarıyla yürütülemiyor. Bu konuda sıkıntı var. Bu gerçeklik bile Avrupa'daki halkımızın kendi şahsında birlik yaratarak ülke zeminindeki birliği teşvik edip güçlendirmelerini gerektiriyor. Kendilerinin bir rolünün de Avrupa'da yaratacağı birliklerle Kürdistan'daki birliği sağlamak olduğunu görmeleri gerekiyor. Bu az bir şey değildir. Avrupa'da bir araya gelmek, ortak örgütlenip, ortak mücadele etmek Kürtler açısından tarihi bir olay olarak, tarihi bir adım olarak, tarihi bir gelişme olarak görülmelidir. Bu böyle görülmeden ulusal yaklaşım içinde olunabilir mi? Ulusal yaklaşım, yurt-

severlik budur. Ulusal duygularla hareket etmek budur. Ama bu yönlü yanlış yaklaşımlar bulunmaktadır. Özgünlük adına parçalayıcı yaklaşımlar bulunmaktadır. Daha doğrusu aslında bir ulusal örgütlenme değil de, oraya gelmiş halk üzerinde birilerinin yönetici olması, birilerinin ağa olması, bey olması gibi bir yaklaşım ortaya çıkmaktadır. Parçalardaki halkımızın üzerinde böyle tasarruf uygulamak isteyen, tasarruf tekelini kendinde gören yaklaşımlar ortaya çıkmaktadır ki, bunlar kabul edilmemelidir. Ama tabii ki her parçanın özgünlüğünü dikkate alan ve buradaki mücadeleye destek veren planlama ve yaklaşımlar olmalıdır. Her parçanın ihtiyacı olan mücadeleler, çalışmalar yürütülmelidir. Ama bu parçalayıcı biçimde değil, bu Avrupa'daki örgütün genel gücünü yanına alarak, birleşmenin, bütünlüklü olmanın yarattığı sinerjiyi arkasına alarak, birliğin bütünlüğün gücünü arkasına alarak bu çalışmaları yürütmek daha sonuç alıcı olur, daha etkili olur. Bunu Avrupa'daki halkımızın da tüm kadrolarımızın da sempatizanlarımızın da böyle görmesi ve böyle yaklaşmaları gerekmektedir.

Avrupa'da 1980'li yıllardan bu yana önemli bir örgütlülük bulunmaktadır. Bu örgütlülüğümüz 1990'lı yılların başında Önder Apo'nun yaklaşımıyla, kadın, gençlik, inanç örgütlenmeleri gibi özgün örgütlenmeler haline gelmiştir. Çünkü genel örgütlenmelerle bir yere kadar toplumu örgütlemek mümkündür. Belirli bir noktadan sonra bu örgütlenmeler özgün olmazsa, arada örgütlenmeyi derinleştirmek, kapsamlılaştırmak ve toplumun her kesimine ulaşmak mümkün değildir. Bu açıdan genel örgütlenmelerin sınırı bir yere kadardır. Ondan sonra kapsamlılaşma, derinleşme ancak özgünlükle mümkün olabilir. Önder Apo'nun yaklaşımlarıyla, perspektif ve değerlendirmeleriyle Avrupa'daki örgütlenmemiz 90'lı yılların başında özgünlüğe kavuşmuştur. Avrupa'daki örgütlenmemiz Önderliğin ortaya koyduğu perspektifleri, Önderliğin halk cephesini geliştirme perspektifini dikkate alarak özgünleşmiştir. Avrupa'da kadın, gençlik, inanç örgütlerinin ortaya çıkması bunun sonucudur. Bu aslında Avrupa'daki çalışmalara her bakımdan önemli katkılar sunmuştur. Ancak bu örgütlenmeler zihniyet olarak o dönemdeki iktidarcı, devletçi anlayışı içinde yürütüldüğünden çalışmaların boyutlanması, derinleşmesi ve daha da kapsamlılaşması konusunda belli sıkıntılar ortaya çıkmıştır.

Avrupa'daki örgütlenmelerin rolü daha kapsamlı hale gelmiştir

Kuşkusuz Avrupa'daki örgütlenmelerin yüzünün ülkeye dönmesi, ülkeyi destekler olması önemlidir, ama uzun yıllar geçtikçe Avrupa'da gençliğin sorunu, kadının sorunu ortaya çıkmaktadır, aile sorunu, kültürel ve toplumsal sorunlar ortaya çıkmaktadır. Bu da Avrupa'daki örgütlülüğü zayıflatan, Avrupa'daki toplumun ülkeyle bağını zayıflatan bir durum ortaya çıkarmaktadır. İşte bu durum Avrupa'daki halkımızın mücadeleye daha fazla destek vermesi, Avrupa'daki halkımızın ulusal, kültürel düzeyde daha fazla kendisine sahip çıkması ve bu temelde de Avrupa'daki Kürt demokratik halk örgütlenmelerinin gelişmesi için ortaya çıkan bu sorunlarla da ilgilenmesi ihtiyacını ortaya çıkarmıştır. Çünkü bu sorunlar çözülmediği takdirde bu durum Avrupa'daki gençlik, kadın örgütlenmesini eriten, sistem içileştiren, ülkeyle bağını zayıflatan bir rol oynamaktadır. Bu yönüyle de Avrupa'daki örgütlenmelerin giderek rolünün ve misyonunun kapsamlılaştığını, çok boyutlu hale geldiğini, farklılaştığını, yeni boyutlar kazandığını da görmek gerekmektedir.

Önder Apo'nun İmralı'da geliştirdiği Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Toplum paradigması ve bu temelde örgütlü topluma dayalı demokratik konfederal sistem yaratma yaklaşımı, bu temelde demokratik sosyalizmin inşası konusu kuşkusuz doğrudan Avrupa'daki örgütlerimizi de ilgilendirmektedir. Çünkü Avrupa'daki örgütlerimiz tam da bir halk örgütlenmesidir. Toplumcu örgütlemedir. Toplumun demokratik temelde örgütlenmesini esas almaktadır. Bu açıdan Önder Apo'nun toplumu örgütlenmeye yeni boyut kazandırması, demokratik boyut kazandırması, bu demokratik karakterini devletçi zihniyet temelinde merkeziyetçi bir yaklaşımla değil de, demokratikleşmeyi derinleştiren, demokratikleşmeye gerçek anlam kazandıran demokratik konfederal örgütlenme modelini önermesi aslında tam da Avrupa'daki örgütlenmenin örnek alacağı, Avrupa'daki örgütlenmeye ivme kazandıracak, yeni aşamalar kaydedecek bir doğrultu olduğunu, bir paradigma olduğunu, bir proje olduğunu görmek gerekmektedir. Avrupa'daki örgütlenmelerimiz gerçekten de devletçilikten, merkezci iktidardan uzak bir biçimde örgütlendiğinde, örgütlü demokratik topluma dayandığında mevcut örgütlenme düzeyini kat be kat aşacak, mevcut örgütlenme gücünün ortaya çıkardığı enerjiden ve güçten daha fazlasını ortaya çıkaracaktır. Kuşkusuz Önder Apo'nun paradigması, Demokratik Konfederalizm anlayışı, örgütlü demokratik topluma dayalı demokratik sistem yaklaşımı, Avrupa'daki çalışmalarımızı yakından etkilemiştir.

Toplumcu zihniyetin olduğu yerde meclis örgütlenir

Avrupa'daki Kürt toplumu her zaman örgütlü olmuştur. Hatta şunu söyleyebiliriz, demokratik toplum düzeyinde süreklileşen bir örgütlenme düzeyinde en uzun geleneğin sahibi, oturmuş bir örgütlenmeye sahip olan Avrupa örgütüdür, Avrupa'daki Kürt halk örgütüdür, kadın örgütüdür, gençlik örgütüdür. Bunların böyle bir geleneği vardır. Eğer Önder Apo çizgisinde, Önder Apo'nun Demokratik Konfederal sistemine dayalı demokratik sosyalizm çizgisinde örgütlendiği takdirde Avrupa'daki örgütlenmelerin örnek örgütlenmeler haline geleceği açıktır. Zaten Kürtler, Avrupa'da eskiden dernekler düzeyinde güçlü bir örgütlenmeye sahipti. Aslında dernekler bir nevi Avrupa'daki Kürt halkının meclisleri ve komünleri gibiydi. Kürt halkı orada sürekli sorunlarını tartışarak çözüm yolarını arıyorlardı. Belki bugünkü gibi isimleri meclis değildi, komün değildi ama gerçekten de 1980'li yıllardan başlayarak Avrupa'da ortaya çıkan dernekler, kurumlaşmalar eğer doğru ele alınırsa gerçekten halk meclislerinin, kadın ve gençlik meclislerinin yaratılması açısından önemli bir temel zemin olarak görülebilir. Tabii ki o dönemde iktidarcı devletçi anlayışın getirdiği merkeziyetçi yaklaşımlar vardı. Sistem demokratik konfederal temelde bir örgütlenme modeli içinde değildi. Ama topluma dayalıydı. Toplumun sahiplendiği derneklerdi. Toplumun sahiplendiği çalışmalardı. Zaten birçok çalışmayı o zaman, cephe çalışanları denen halktan insanlar yürütüyordu. Hatta çalışmaların önemli boyutunu bu cephe çalışanları denen halk önderleri yürütüyordu. Kuşkusuz kadrolar öncülük yapıyordu, kadrolar da vardı ama esas yürüten halkın doğal önderleriydi. Aslında bugün tam da öngördüğümüz Demokratik Konfederalizm, Önder Apo'nun öngördüğü 9 boyutta demokratik konfederalist sistemin, demokratik toplum sisteminin örgütlenme prototipi gibiydi. Eğer bu örgütlenmeler iktidarcı, devletçi, merkeziyetçi sistemden ayrılıp daha demokratik karakterde örgütlenerek meclislerin gerçekten güç olduğu, komünlerin daha fazla karar gücü haline getirildiği bir düzeye getirildiğinde yeni demokratik konfederalist sistem oturtulabilir.

Kapitalizme karşı ideolojik mücadele zayıftır

Şu anda Avrupa'da demokratik konfederalist perspektifle çalışmalar yürütülmektedir. Meclisler, komünler kuruluyor, meclisler içinde komisyonlar kuruluyor ve bu temelde toplum yaşamını ilgilendiren boyutlarda çalışmalar yürütülüyor. Zaten kadın ve gençlik meclisleri bulunuyor. Geçmişte örgütlü bulunduğu için onlar belirli düzeyde örgütlenmeler içine girmişlerdir. Ama şunu belirtelim; yine de geçmişteki örgütlenme anlayışı, zihniyet tümden aşılamadığından yeni paradigma temelinde örgütlenme konusunda hala zayıflıklar vardır. Hatta şunu söyleyebiliriz, bazen bazı yerlerde geçmişte halk bu kurumlara daha fazla sahiplenirdi. Şimdi halkın ve toplumun kendi meclislerini, komünlerini, derneklerini, kurumlarını sahiplenmesinde belirli gerilemeler vardır. Bu konuda sorunlar yaşanmaktadır. Bunun önemli nedenleri kapitalist modernitenin, kapitalist zihniyetin bireyciliği geçmişe göre Avrupa'da çok derinleştirmesi söz konusudur. Bu konularda kapitalizme karşı ideolojik mücadele zayıf olduğu için; kapitalizmin zihniyetine, yaşam anlayışına, kişide, toplumda, ailede, gençte, kadında yarattığı sorunlar üzerinde ciddi durulmadığı için kapitalizmin etkisiyle bireycilik, maddiyatçılık ve toplumcu anlayış yerine bireyci anlayış gelişmektedir. Bu da toplumun demokratik sisteminin temeli olan meclislerin, komünlerin örgütlenmesini zayıf kılmaktadır. Toplumcu zihniyetin olduğu yerde meclis örgütlenir. Toplumcu zihniyetin olduğu yerde komün örgütlenir. Toplumcu zihniyetin zayıfladığı yerde meclisleri ve komünleri örgütlemek kolay değildir.

Toplumcu zihniyeti en fazla zayıflatan kapitalist modernitedir, kapitalist modernitenin yarattığı kişiliktir. Avrupa'nın kapitalist modernite ortamının insanlarda yarattığı maddiyatçılık ve bireyciliktir; toplumsallıktan uzaklaşmaktır. Bunlar yoğundur. Bunlara karşı düşünsel mücadele vermeden, bu bireyciliğe ve maddiyatçılığa savaş açmadan, toplumcu zihniyet anlayış geliştirilmeden, tabii ki toplumcu örgütlenmeler olan meclisleri, komünleri ve diğer boyutlarda örgütlenmeleri geliştirmek kolay olmayacaktır. Bu açıdan Avrupa'daki en temel sorunlardan biri de kapitalist modernitenin yarattığı zihniyet sorunlarına kişide, kadında, gençlikte, ailede yarattığı sorunlara karşı verilen mücadelenin yetersiz kalmasıdır. Toplumcu zihniyette bir erime vardır. Toplumcu zihniyette erime demek meclislerin, komünlerin örgütlenmesinde de zorlukların ortaya çıkması demektir. Bu gerçeğin görülerek tabii ki bireyciliğe ve maddiyatçılığa karşı, kapitalizmin yarattığı kişiliğe karşı yoğun mücadele vermek gerekir. Kapitalizm toplum düşmanlığıdır. Kapitalizm insanlık düşmanlığıdır. Kapitalist modernitenin bu karakterini anlamadan, buna karşı mücadele verilmeden toplum nasıl savunulacaktır. Toplumun savunulması en başta zihniyetle olacaktır. Sonradan da toplum meclisler ve komünler tarafından örgütlenerek savunulacaktır. Meclis ve komün örgütlenmeleri toplum savunuculuğudur. Toplumun kapitalizm karşısında erimesini engelleyen organlardır. Eğer kapitalizm karşısında erimek istenilmiyorsa, toplumcu değerler kaybedilmek istenmiyorsa tabii ki meclisler de komünler de örgütlenecektir. Meclis içindeki boyutlar temelinde örgütlenmeler çok boyutlu hale getirilecektir. Ama bu konuda gerçekten yetersizlikler vardır.

Halkın örgütlenmelerine sahip çıkması gerekiyor

Halkın komün, meclis ve toplumsal yaşamla ilgili diğer boyut örgütlenmelerine daha fazla ilgi göstermesi gerekiyor. Kadın ve gençliğin de hem kendi meclislerini kurmaları gerekiyor hem de genel meclislerde rol almaları gerekiyor. Bu konuda da yanlışlıklar var. Kadınlar, gençler sadece kendi meclislerini kurmakla kendilerini sorumlu görüyorlar. Halbuki bu özgünlüklerin amacı, bütün özgünlüklerin amacı toplumdaki örgütlü demokratik toplumu geliştirmektir. Kadın, gençlik özgünlüğünün amacı gençliği ve kadını örgütleyerek gençlik ve kadının genel örgütlenmede rolünü artırmaktır. Özellikle kadının genel örgütlenmedeki rolünü, etkisini artırarak kadın özgürlükçü bir toplum yaratmaktır. Kadın özgürlükçü toplum nasıl yaratılacaktır? Sadece kadın örgütlenmesiyle yaratılamaz. Kadın örgütlenmesi kendisini örgütlü kılacak ve bu temelde toplumun örgütlenmesinde öncü rol oynayacaktır. Bu açıdan Önder Apo, Demokratik, Ekolojik Kadın Özgürlükçü Toplum paradigması temelindeki örgütlenmede Demokratik Konfederalizme dayalı demokratik sosyalizmin inşasında kadın ve gençliğe öncü rol vermiştir. Bu bakımdan kadın ve gençlik bu öncülüğü nasıl yerine getirecektir? Bu öncülüğü toplumda nasıl yerine getirecektir?

Kapitalizmin ağır sorunları altında hiç bir sorun bireysel olarak çözülemez

Kadın ve gençliğe toplumdaki demokratik konfederalizme dayalı demokratik sosyalizmin inşa rolü verilmiştir. Bu inşada kadın ve gençlik öncü olacaktır. Yoksa ben kendi meclisimi örgütlüyorum, ben kendi boyutlarımı örgütlüyorum, rolümü ve görevimi yerine getiriyorum denilemez. Tabii ki bu yapılacaktır, özgünlük bunun için vardır. Özgün örgütlenmeler bunun için vardır. Özgün örgütlenmeler ortaya konulmuştur. Ama, bu özgün örgütlenmeler genel örgütlenmede öncülük yapmıyorsa, genel örgütlenmede rolünü oynayamıyorsa o zaman eksiklik ve yetersizlik vardır. O zaman Demokratik Konfederalizm inşası gerçekleştirilemez. Demokratik Konfederalizm inşası sözde kalır. Öncüler rolünü oynamazsa Demokratik Konfederal sistem 9 boyutta nasıl örgütlenecektir? Bunu tabii ki en başta da kadın ve gençlik sorumluluk duyarak, kendi meclislerini örgütleme temelinde toplumun 9 boyutlu örgütlenmesine öncülük yaparak sağlayacaktır.

Avrupa'nın kapitalist modernite ortamının insanlarda yarattığı maddiyatçılık ve bireyciliktir; toplumsallıktan uzaklaşmaktır. Bunlar yoğundur. Bunlara karşı düşünsel mücadele vermeden, bu bireyciliğe ve maddiyatçılığa savaş açmadan, toplumcu zihniyet anlayış geliştirilmeden tabii ki toplumcu örgütlenmeler olan meclisleri, komünleri ve diğer boyutlarda örgütlenmeleri geliştirmek kolay olmayacaktır.



Kuşkusuz halk bu sisteme sahip çıkacaktır. Örgütlü demokratik topluma dayalı demokratik toplumcu sistem diyoruz. Demokratik sosyalist sistem diyoruz. Bu egemenlerin değil, belli güç odaklarının değil, halkın güç olduğu, halkın kendi kendini yönettiği bir sistemdir. Halk bütün sorunlarına örgütlü toplum olarak, örgütlenmiş toplum olarak çözüm bulacaktır. Halk sorunlarını bireysel olarak çözemez. Kapitalizmin ağır sorunları altındaki hiçbir sorun bireysel olarak çözülemez. Ne genç ne kadın ne başka birisi çözebilir. Halk yaşadığı bütün sorunları örgütlü topluma dayanarak çözecektir. Bu bakımdan bu örgütlenmeleri halkın sahiplenmesi gerekiyor. Halkın daha fazla katılması gerekiyor. Halk eğer özgür ve demokratik yaşam istiyorsa daha coşkulu, daha moralli bir yaşam istiyorsa, kendi yaşamını anlamlandıracaksa o zaman meclislerine, komünlerine sahip çıkacak, buralarda örgütlenecek; sorunlarını tartışacak ve çözüm arayışı içinde olacaktır. Bu sadece geçmişteki gibi olmaz. Geçmişte dernekler vardı, kurumlar vardı, herkes gelip zaman zaman bazı sorumlulukları yerine getiriyordu. Artık zaman zaman bazı sorumlulukları yerine getirme değil, bir sistem, bir örgütlenme olacak ve orada sorumluluklar üstlenecektir. Herkesin derneklerde, komünlerde bir sorumluluk üstlenmesi gerekir. Artık bu sorumlulukları halkın üstlenmesi gerekiyor. Kadın ve gençliğin üstlenmesi gerekiyor. Başka türlü meclislere, komünlere ve 9 boyutlu (siyasal, kültürel, ekonomik, diplomatik, sağlık, eğitim vb.) örgütlenmeye dayalı, Demokratik Konfederal sistem inşa edilemez. Demokratik Konfederal sistem örgütlü topluma dayanır. Örgütlü demokratik toplum olacak ki, bu örgütlü demokratik toplum da demokratik konfederal temelde bir sistem haline gelebilsin.



Halk bütün sorunlarına örgütlü toplum olarak, örgütlenmiş toplum olarak çözüm bulacaktır. Halk sorunlarını bireysel olarak çözemez. Kapitalizmin ağır sorunları altındaki hiçbir sorun bireysel olarak çözülemez. Ne genç ne kadın ne başka birisi çözebilir. Halk yaşadığı bütün sorunları örgütlü topluma dayanarak çözecektir. Bu bakımdan bu örgütlenmeleri halkın sahiplenmesi gerekiyor. Halkın daha fazla katılması gerekiyor.

Ama toplum örgütlü demokratik toplum anlayışıyla örgütlenmezse, meclislerde, komünlerde, diğer boyutlarda örgütlenmezse o zaman demokratik konfederal sistemi inşa etmek mümkün olmaz. Demokratik konfederalist sistem de, demokratik sosyalizm de sözde kalır.

Bu açıdan tabii ki en başta da zihniyet devrimi gerçekleştirmek lazım. Bu sistemin iktidarcı devletçi olmadığını, bu sisteminin amacının halkı güç yapmak olduğunu, toplumu güç yapmak olduğunu, bu açıdan da toplumun bu örgütlenmelerde daha fazla yer alması gerektiğini bilmek gerekir. Eğer belirli kadrolar ve doğal önderler öncülük yapacaksa, bu öncülük sadece toplumu güç yapma öncülüğüdür. Halkı güç yapma öncülüğüdür. Halkı kendi kendini yönetir hale getirme öncülüğüdür. Halkın kendi kurumlarına, komünlere ve meclislere sahiplenmeyi sağlama öncülüğüdür. Doğru örgütlenmelerin, çalışmaların nasıl yapılacağını ortaya koyma öncülüğüdür. Artık kadroların meclisleri ve komünleri yönettiği bir zihniyet olmaması gerekir. Komünleri de meclisleri de hepsini de halkın yönetmesi lazım. Bilinçli olanlar, öncüler, gençlik ve kadın buna öncülük yapacaktır. Bu sistemin doğru oturtulması için rolünü oynayacaktır. Halkın bu işe daha aktif katılması, kendi kendisini yönetmesi, bütün çalışmalarda aktif olması sağlandığı takdirde çalışmalar başarılıdır diyebiliriz. Kadın ve gençlik, öncüler halk ne kadar kendi meclislerine, komünlerine sahip oluyor, burada yönetiyor, güç oluyorsa, halk güç yapılmışsa, halk irade sahibi haline gelmişse, halk yönetim gücü haline gelmişse orada öncülerin başarısından söz edilebilir. Öncülerin başarısının kesinlikle halkı güç yapmasıyla, örgütlü kılmasıyla bağlantılı olduğunun özellikle altını çizmek gerekir.

Kürt toplumunun Avrupa'daki örgütlenmesi, varlığını koruma örgütlenmesidir

Kuşkusuz Avrupa'daki halkımız kendi örgütlerinde, derneklerinde, meclislerinde, komünlerinde ve kurumlarında bu konuları sürekli tartışıyorlar. Bu konuları tartışarak zihniyet devrimi yapmaya ve bu temelde örgütlenmeleri bu zihniyet devrimi temelinde geliştirmeye çalışıyorlar. Ancak bu konuda gelişme yavaştır. Eski paradigma hızlı aşılamıyor, yeni paradigmaya hızlı girilemiyor. Bu konuda da tempo ve tarzda, yol ve yöntemde yetersizlik ve zayıflıklar var. Aslında Avrupa'daki Kürt toplumu böyle bir demokratik örgütlenmeye, demokratik konfederalist sistemi örgütlemeye yatkındır. Kuşkusuz kapitalist modernitenin zihniyet saldırıları altında toplumcu değerlerde yıpranma vardır. Toplumculukta aşınma vardır. Bu özellikle yeni kuşakları etkilemektedir. Ama Önder Apo çizgisinde zihniyet çalışması iyi ve etkili yapıldığında Kürt toplumunu, kadınlarını, gençlerini örgütlemek mümkündür. Çünkü başka türlü kendilerini koruyamazlar. Avrupa'da eriyorlar, saldırı altındalar. Kürt kimliği ve kültürüne bir saldırı vardır. Kürt halkını özgürlük mücadelesinden koparacak, Kürt'ü Kürt olmaktan çıkaracak, Kürt'ü kendi kimliğinden gerçekliğinden koparacak bir saldırı vardır. Çünkü kapitalist modernite kültürsüzlük demektir. Kapitalist modernite değersizlik demektir. Kapitalist modernitenin tek yükselen değeri vardır, o da daha fazla tüketim maddelerine erişimdir. Tüketim maddelerine erişim tek değer haline gelmiştir. Bu aslında maddiyatçılığı, bireyciliği geliştiriyor. Her türlü toplumsal değeri bitiriyor. İnsanı insanlıktan çıkarıyor. Bu yönüyle de aslında Kürt toplumunun Avrupa'da örgütlenmesi, Kürt'ün insan olarak varlığını koruma örgütlenmesidir. Kürtler birey olarak kendilerini koruyamazlar. Bütün Kürtlerin bu bilince varması gerekiyor. Kadının, gencin varması gerekiyor. Kürtler, örgütlü olmadığı takdirde kapitalist modernite karşısında erimeye ve yok olmaya mahkumdurlar. Öyle kendilerini koruyamazlar. Bazıları güya örgütlenmeden kaçarak, kendilerini korumaya çalışıyorlar, sözüm ona çocuklarını korumaya çalışıyorlar. Bunlar kendini kandırmadır. Ancak örgütlü toplumla Kürt kendini koruyabilir. Ancak Kürdistan'daki özgürlük mücadelesiyle bağı varsa kendini koruyabilir. Kürdistan'dan, Kürt toplumundan, Kürt değerlerinden kopuk olacak ama kendi varlığını koruyacak, mümkün müdür? İnsan olarak korunması bile mümkün değildir.

Toplumcu zihniyet ile kültür çalışmalarının gelişimi birbirine paraleldir

Bu açıdan da Kürtlerin, Avrupa'da örgütlenmesi, demokratik konfederal örgütlü topluma dayalı demokratik konfederal sistem kurmaları, 9 boyutta demokratik toplumu inşa etmeleri Kürt'ün var olma savaşıdır. Kürt başka türlü var olamaz. Bu bilinci Kürt toplumunda derinliğinde hissettirmek, anlatmak, kavratmak ve örgütlenmeye çekmek gerekmektedir.

Kürt halkı on yıllardır Avrupa'daki çalışmalarla kültür çalışması, basın çalışması, diplomasi çalışması ortaya çıkarmışlardır. En temel çalışmaları da bu olmuştur. Bu çalışmalar Kürt halkının özgürlük mücadelesine de büyük katkı sunduğu gibi Kürtlerin Avrupa'da toplum olarak varlığını sürdürmelerini de sağlayan en temel çalışmalar olmuştur.

Kültür çalışmaları eskiden daha gelişkindi. Çünkü toplumcu zihniyet ile kültür çalışmalarının gelişimi bir birine paraleldir. Ne zaman toplumculuktan kopmuş, bireycilik ve maddiyatçılık gelişmiş bu durum kültür-sanat çalışmalarındaki gelişme dinamizmini de frenlemiştir. Sanatçılarda özellikle bireyciliğin gelişmesi, maddiyatçılığın gelişmesi toplumcu bir çalışma olan kültür çalışmasında zaaflar ortaya çıkarmıştır. Şunu vurgulamak gerekir, herkesin bilmesi gerekir; kültür toplum yaşamıdır, toplumu var eden temel değerdir. Kültürün bireyciliği olmaz, bireycilik olmaz kültürde. Kültürel değerler alım satım konusu olamaz. Dünyada her şey alım satım konusu olur, kültürel değerler alım satım konusu olamaz. İyilik, güzellik alınıp satılamaz. Ahlak, vicdan alınıp satılamaz. Beğeni ölçüleri alınıp satılamaz. Bu değerleri yaratanlar alım satım işi içinde olamaz. Bunlar toplumla var edilen değerlerdir. Ama şimdi bunlar bile alım satım konusu haline getirilmiştir.

Kapitalist modernitenin insanlığa yaptığı en büyük düşmanlık kültür zihniyeti ve anlayışı konusunda yarattığı çarpıtmalardır. Kültürün ideolojisi olmaz, kültür insanı ideolojiden ve örgütlenmeden kopuk olur, bilmem özgür birey olur, şöyle böyle olur denilerek kültür tamamen kapitalizmin hizmetine sokulmuştur. Kapitalizmin yaşama koşulları bireycilik ve maddiyatçılığa dayalıdır. Maddiyatçılık ve birey gelişmeden kapitalizm yaşayamaz. Bu nedenle kapitalizm kültürü maddiyatçılığın ve bireyciliğin gelişmesinde hizmetine sokmuş, kültür-sanat çalışmaları artık toplumu, yaratılan toplum değerlerini koruyan ve var eden çalışma değil de toplum değerlerine saldırı yapan bir çalışma haline getirilmiştir.

Tüm sanatçıların görevi toplum savunucusu olmaktır

Kapitalizm koşullarında, denetiminde ve egemenliğindeki 'kültür-sanat' çalışmaları toplum düşmanlığıdır. Toplumsal değerler düşmanlığıdır. Bireyselliğin, maddiyatçılığın geliştirilmesi kültür çalışması olabilir mi? Kültür-sanatın görevi toplumsal değerleri korumaktır, toplumsal değerleri güçlendirmektir. Ama bugün kapitalizm koşullarında kültür-sanat çalışmaları toplumculuğu dağıtma, bireyciliği ve maddiyatçılığı geliştirme çalışmaları olmuştur. Bunlar kültür çalışmaları değil, kültür düşmanlığıdır, kültür saldırısıdır. Toplumsal kültüre yönelik saldırı hareketidir. Bunun için kendine kültürcü diyen, sanatçı diyen bazıları kullanılmaktadır. Her şeyden önce kültür-sanat insanlarının bu gerçekliği görmesi gerekiyor. Bu gerçekliği görmeden ne kültürcü olabilirler ne sanatçı. Kültür ve sanatın gelişimine düşmanlık yapmaktan, kültür ve sanat düşmanları olmaktan ileri gidemezler. Kültür-sanat toplum için vardır. Sanatın, kültürün görevi bireyciliği, maddiyatçılığı geliştirmek değildir. Toplumsal değerleri dağıtma çalışması değildir. Kim toplumsal değerleri güçlendiriyorsa o kültür çalışması yapıyordur, kim toplumsal değerleri geliştiriyorsa, güzelleştiriyorsa, değerli kılıyorsa ve ölçüleri yükseltiyorsa o sanat çalışması yapıyordur. Toplumsal değerleri, beğeni ölçülerini yükseltmeyenler sanatçı olamazlar, sanat çalışması yapmış olamazlar. Bu açıdan Avrupa'daki kimi sanatçılarda kapitalist modernitenin sanat ve kültür anlayışı temelinde sanatçılıktan, kültür insanı olmaktan kopan, kapitalizmin bireyciliği ve maddiyatçılığını geliştirerek toplumu dağıtma çalışması içine giren eğilimler görülmektedir. Bu kapitalist modernitenin hizmetinde olmaktır. Çünkü kapitalist modernite ancak toplumu dağıtırsa var olabilir. Kapitalizm bireyciliği geliştirip toplumu dağıtmadan var olamaz. Kapitalizm bireyciliği geliştirme temelinde tüketim toplumunu derinleştirmeden var olamaz. Bu bakımdan kapitalizm toplum düşmanlığı yapıyor. Bunun karşısında tüm sanatçıların görevi toplum savunucusu olmaktır. Toplumsal değerleri savunmaktır. Maddiyatçılığı, bireyciliği geliştiren her türlü zihniyetten, kültür-sanat çalışmalarından uzak durmaları gerekiyor. Ama bunu en başta da kendi kişiliklerinde yaratmaları gerekiyor. Kendi kişilikleri bireyci olursa, maddiyatçı olursa tabii ki bu sanatına da yansıyacaktır, yarattıkları esere de yansıyacaktır.

Toplumcu sanat yapanlar kültür-sanat çalışmaları etrafında örgütlenmelidir

Avrupa'da kültür-sanat çalışmalarının da köklü ve uzun bir tarihi var. Çok da emek verilmiştir. Emek veren sanatçılar vardır ama bu konuda belli bir tıkanıklık da vardır. Belli bir gerileme de vardır. Artık eskisi gibi kültür-sanat çalışmaları gençlerde heyecan yaratamamaktadır. Eski heyecanı yaratmak için kültür-sanat çalışmalarının maddiyatçılıktan ve bireycilikten uzak toplumla yapılması gerekmektedir. Bu yönlü sanat yapanlarla da ilgilenmek, bu yönlü sanat yapanları teşvik etmek ve bu sanatçıları da örgütlü bir çalışma haline getirmek önemlidir. Bu konuda bazen bir uçtan bir uca kayma oluyor. Tabii ki ilkeli olmak lazım, toplumcu sanattan, toplumcu değerleri yaratan sanatçılıktan taviz vermemek gerekir. Maddiyatçılığa, bireyciliğe karşı mücadele etmek gerekir ama bunu yaparken dağıtıcı olmamak gerekiyor. Toplumcu sanat yapanları kültür-sanat çalışmaları etrafında örgütlü hale getirmek önemlidir. Bunu yaparken herkese aynı ölçü dayatılmamalıdır. Ama sanat üretiminde edebiyat, kültür çalışmalarında tabii ki ilkeli olunacaktır. Toplumcu anlayış esas alınacaktır. Bu konuda kesinlikle taviz vermemek gerekiyor. Bu konuda sanat ve kültür anlayışında bir ölçü, bir ilke olması gerekiyor. Maddiyatçılığı ve bireyciliği yaşayan, sanatı bu temelde ele alanlara karşı toplumcu sanat tutumu içinde olmak önemlidir. Ancak toplumcu sanat yapmak isteyen çeşitli kişilerin farklı düzeylerde çalışmalara katılma eğilimi olabilir. Ya da bu tür kesimler olabilir. Bunları da tabii ki toplumcu kültür-sanat örgütlenmesinin içine çekmek, onları da kapitalist modernitenin topluma ve kültüre saldırmasına karşı toplum ve kültür savunuculuğunun örgütlenmesi ve mücadelesine çekmek önemlidir. Yine Türk devletinin soykırımcı saldırısına karşı Kürt sanatçılarını bir duruş içine çekmek gerekmektedir.

Şu gerçekliğin bilinmesi gerekiyor; kapitalizm Kürt düşmanlığıdır, kapitalist modernite Kürt düşmanlığıdır. Kapitalist

modernist yaşam Kürt düşmanlığıdır. Toplumu dağıtmaktadır. Toplumu dağıtan her şey aynı zamanda Kürt düşmanlığıdır. Kapitalizm özel olarak Kürt düşmanlığı yapmak için tarih sahnesine çıkmamıştır, ama kapitalizmin oynadığı rol tamamen Kürt düşmanlığıdır. Kapitalizm koşullarında yaşamak Kürt'ün yok olmasıdır. Kapitalist zihniyete karşı mücadele vermeden Kürtlük ayakta tutulamaz. Kapitalizmin toplumu dağıttığı düşünülürse Kürt düşmanlığı olduğu net görülür. Çünkü Kürt'ün tek dayanma gücü vardır; toplumsallığıdır, toplumsal değerleridir. Kürtlerin tarih boyu en temel değeri toplum olarak yaşamasıdır. Aşiret, kabile kültürü olarak ta Neolitikten bugüne yaşayan kır toplumu olarak toplumsallığını korumuşlar ve böyle var olmuşlardır. Onlarca yıldır yürütülen özgürlük mücadelesiyle de bu toplumsallk korunmuştur. Toplumculuk güçlendirilerek soykırımcı-sömürgecilik karşısında ayakta kalınmaya çalışılmıştır. Eğer bu toplumsallık dağıtılırsa Kürt dirençsiz kalır ve savunamaz. Kürtlüğün temel direnç dayanağı toplumsallığıdır. Bu açıdan sanatçıların görevi toplumsallığı güçlendirerek Kürt'ü dirençli kılmaktır. Kürt'ü toplumsal değerler etrafında tutmaktır. Kürt'teki toplumcu değerleri güçlendirmektir. Bireyciliğe ve maddiyatçılığa karşı savaşarak Kürt insanında toplumcu değerlerin güçlenmesini sağlamaktır. Böyle yaklaşılırsa o zaman kültür sanat çalışmaları gerçekten Kürt'ün varlık mücadelesine hizmet eder. Kürt'ün özgürlük mücadelesine hizmet eder. Bu temelde çalışan sanatçıları da tabii ki örgütlü kılmak mümkündür. Örgütlü kılınmadan da toplumcu sanatçılık yapılamaz. Bu gerçeğin de görülmesi gerekiyor.

Tabii ki kültür çalışmaları toplum çalışmalarıdır. Elit çalışmalar değildir. Birilerinin çok iyi sesi olup söyleyeceği, diğerlerinin de dinleyeceği bir çalışma değildir. Bu da olur ama esas olarak mahallede, şehirde örgütlenmektir, toplumun bulunduğu her yerde örgütlenmektir. Toplumun bulunduğu her yerde kültür-sanat kurumlarının olması gerekiyor. Toplumun bulunduğu her yerde kültür-sanat çalışmalarının yürütülmesi gerekiyor. Ve tabii ki bu çalışmaların da toplumcu değerlerde toplumcu ölçülerde yürütülmesi gerekiyor ya da Önder Apo'nun, Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Toplum dediği toplumsallık değerleri temelinde kültür-sanat çalışmalarının yapılması gerekiyor. Bu konuda yetersizlikler var. Bu yaygınlıkta kültür-sanat çalışmaları yapılamadığı gibi var olan kurumların da içi doldurulamıyor, etkin kılınamıyor.

Diplomasi bir hedef ve planlama işidir

Diplomasi çalışmaları da uzun yıllar vardır, ama burada da yaratıcılık yetersizdir. Halbuki Kürt toplumu onlarca yıldır Avrupa'da örgütlüdür. Örgütlü toplum kendi diplomasisini yapsaydı şu anda milyonlarca Avrupalıya ulaşılırdı. Avrupa toplumu-halkı kazanılırdı. Ama diplomasi çalışması hem elit biçimde yürütülmüş hem de programsız, hedefsiz olduğu için sonuca gidilememiştir. Diplomasi bir hedef ve planlama işidir. Hedefin planlanması işidir. Ama sadece baskılar, Kürt'e yürütülen zulüm karşısında propaganda yapma çalışması olmuş. Çeşitli parlamentolara, siyasi kurumlara dosyalar verme çalışması olmuş. Ama bu çalışma kalıcı ilişkiler sağlamamıştır. Avrupa'da birçok kurum vardır, bunlarla kalıcı diplomatik ilişkiler yürütülüp bunlar Kürt Özgürlük mücadelesine karşı yeterince duyarlı hale getirilememiştir. Bu konuda gerçekten sorunlar ve sıkıntılar vardır. Diplomasimiz istenen düzeye ulaşamamıştır. Bir tekrar vardır. Evet, bazı çalışmalar yürütülmektedir ama bu çalışmalar tekrarı aşamamıştır. Özellikle mücadelemizin geldiği düzeye denk bir diplomatik çalışma yoktur. Bugün Üçüncü Dünya Savaşı var, Kürtler üzerinde bir soykırım politikası yürütülüyor. Sadece Bakurê Kürdistan'da değil; Rojava'da, Rojhilat'ta, Başûr'da bu politikalar yürütülüyor. Ama bu tür saldırılara karşı dünyada halkları, ilerici insanlığı, demokratik kurumları harekete geçiren, bu saldırılar karşısında Kürt toplumuyla ittifak ve mücadele içine sokan bir diplomatik çalışmayı hala sağlamış değiliz. Bu konuda kesinlikle diplomasi çalışmamızın yeniden gözden geçirilmesi, hedefli, planlı hale getirilmesi gerekiyor. Bunun kadrolarının, çalışanlarının yaratılması ve örgütlendirilmesi gerekiyor.

Öte yandan örgütlü kurumlarımızın da halka, sivil toplum kuruluşlarına, demokratik kurumlara yönelik diplomatik çalışma yürütmesi gerekiyor. Diplomatik çalışmayı sadece devletlerde olduğu gibi bazı elit kurumlara, dış işleri bakanlığı gibi kurumlara bırakmak olmamalıdır. Bu bizim diplomasi anlayışımız olamaz, diplomatik çalışmamız olamaz. Bizim temel stratejimiz ve güç kaynağımız halklardır. Halklar bizim mücadelemizin temel ittifaklarıdır. O zaman diplomasimizin en önemli özelliklerinden biri de bu temel ittifaklara yönelik çalışma yürütmektir. Diplomatik çalışmanın halkların örgütlü demokratik kurumlarına, sivil toplum örgütlerine, halkı temsil eden kurumlara yönelmesi gerekir. Buralarda daha sonuç alıcı çalışmalar yürütülmesi gerekir. Bu konuda çalışmalar sınırlıdır. Diplomasi çalışmaları kuşkusuz yürümektedir. Hiç yok denilemez. Ama Kürt halkının özgürlük mücadelesinin geldiği düzeyi karşılayacak durumda değildir. En başta da tabii ki soykırımcı sömürgecilik Kürt halkına karşı yoğun bir saldırı içindedir. Kürtler üzerinde egemenlik kuran ülkeler Kürt halkına karşı yoğun bir saldırı içindedirler. Askeri, siyasi saldırı vardır. Özel savaş, psikolojik savaş vardır, ekonomik saldırı vardır. Bütün bunlara karşı koyacak, bu saldırıları püskürtecek, teşhir edecek, etkisiz kılacak bir diplomasi çalışmamız da yetersizdir. Bu yönüyle diplomasi çalışmamızın yeni bir yaklaşımla, anlayışla, örgütlenme modeliyle, yeni bir tarz, üslup ve tempoyla örgütlendirilmesi ve geliştirilmesi gerekmektedir.

Basın çalışmalarına örgütlü toplumun verdiği güç yetersizdir

Kürt toplumunun basın olarak Avrupa'da önemli bir örgütlenme düzeyi vardır. Ama bunun içinin doldurulması gerekiyor. Kürt halkına, örgütlü demokratik topluma dayalı örgütlü kadın ve gençliğin bir görevi de bütün kültürel, diplomasi ve basın çalışmalarına destek ve güç vermektir. Basın çalışmalarına gerçekten örgütlü toplumun verdiği güç yetersizdir. Bu konuda daha fazla sahiplenmek gerekiyor. Örgütlü demokratik toplumumuzun, demokratik konfederal kurumlarımızın basın çalışmalarına güç vermesi gerekiyor. Örgütlü toplum sistemi içindeki kadınlar ve gençlerin bir kısmının bu çalışmalarda yer alması gerekiyor. Ama bu konuda yetersizlik var, bu kurumlara sahiplenmede yetersizlik var. Bunun tabii ki örgütlenme zihniyetiyle bağlantısı var. Örgütlü demokratik toplumu yaratma, Demokratik Konfederalizmin tüm boyutlarda örgütleme, bu örgütlenmenin bir boyutunun da basını, kültürü ve diplomasiyi güçlendirme olduğu temelinde ele alınması gerekmektedir.

Avrupa'daki halkımız özgün bir ekonomik model geliştirebilir

Ekonomi alanı aslında Avrupa'da önemli bir alandır. Ekonomik alan daha örgütlü hale getirilebilir. Halkın birikimine dayanan katkısına, çalışmasına ve örgütlülüğüne dayanan bir komünal demokratik ekonomi yaratılabilir. Dünyada kapitalistler bile güçlerini birleştirerek etkili oluyorlar. İşletmeler ve topraklar birleştiriliyor ve böylelikle kapitalizm güç oluyor. Toplumcu ekonominin gelişmesi de bu temelde olur. Toplum güçleri kendi ekonomik imkanlarını birleştirerek örgütlü komünal demokratik ekonomi yaratılabilir. Ama bu konuda çalışmalar zayıftır. Aslında ekonomi; örgütlü toplum demektir. Halbuki Avrupa'da da bir örgütlü Kürt toplumu vardır. Bu örgütlü Kürt toplumuna dayanarak komünal demokratik ekonomi kurulabilir. Topluluklar ekonomisi kurulabilir. Kürtler bu tür ekonomik yapılanmaları geliştirerek Avrupa'da hem kendi ihtiyaçlarını karşılayabilir hem de bu konuda Kürdistan'ın tüm parçalarındaki ekonomik çalışmalara destek sunabilir. Ama burada bir toplumcu anlayış yok. Topluluk ekonomisi anlayışı yok. Bazı kişilerin kapitalist yaklaşım ve anlayışla bir araya gelip yapmak istediği çalışmalar var. Ya da çalışmalar bu esasta ele alınmaktadır. Bunlar eksik ve yanlış yaklaşımlardır. Kapitalist mantıktan uzak, toplumun bir araya getirilmesine dayalı komünal ekonomik sistem anlayışıyla hareket edilirse Avrupa'daki Kürt toplumu, ekonomik sorunlarını bu temelde çözebilirler. Bu yönlü Avrupa koşullarına özgün, Avrupa toplumunun örgütlenmesine uygun bir ekonomik model ortaya çıkarılabilir, Avrupa'daki Kürtlerin örgütlenmesine, ihtiyaçlarına yönelik iyi bir çalışma yaparak bu temelde Avrupa'daki halkımızın konumuna uygun özgün bir ekonomik model geliştirilebilir. Ama bu konuda ciddi bir adım atıldığını, gelişme yaratıldığını söylemek mümkün değildir. Çabalar vardır, ama çabalar doğru bir zihniyet, anlayış ve modelle yapılamadığı için istenilen sonuç alınamamaktır. Sadece bazı yurtseverlerin bir araya gelerek yapmak istediği çalışmalar biçiminde yoğunlaşmaları bulunmaktadır. Bunlardan da çok fazla sonuç alındığı söylenemez.

Örgütlü çalışmadan kopuk her çalışma eksik ve yetersiz bir çalışmadır. Bu tür çalışmalara doğru yaklaşmak önemlidir. Ama gazete satma nedir, dergi satma nedir, işte aidat toplama, maddi destek sağlama nedir biçimindeki küçümseyici yaklaşımlar kesinlikle yanlıştır. Bu anlayışlara karşı durulmalıdır. Bu anlayışlar çok tehlikeli anlayışlardır. Kürt toplumunun örgütlü varlığını ortadan kaldırmaya yönelik anlayışlardır.

Türk devletinin en büyük rahatsızlığı, Avrupa'daki Kürt halkının örgütlülük düzeyidir

Avrupa'daki halkımızın onlarca yılla dayanan örgütlülükleri vardır. Bu temelde oluşturdukları kurumlar var. Kültür kurumu, diplomatik çalışmalar ve basın çalışmaları var. Kadın, gençlik örgütlenmeleri var. Sportif çalışmalar var. Bu yönüyle toplumun ihtiyacı olan birçok çalışma yürütülmektedir. Halk bu çalışmaların giderlerini karşılayan destekleri her zaman sunmuşlardır. Halkımız bu yönüyle kendi kurumlarını güçlü tutmak, yaygın ve etkili kılmak için derneklerini, kurumlarını ayakta tutmak için kuşkusuz maddi destek yanışma içerisinde var olabilir. Örgütlü toplum olmadan, örgütlü toplumu yaratmadan maddi manevi dayanışmayı yaratmak da mümkün değildir. Bu açıdan da her çalışma örgütlü toplumu güçlendirecek çalışma olmalıdır. Her çalışma örgütlü toplumu yaratacak zihniyeti güçlendirecek çalışma olmalıdır. O açıdan tabii ki Kürt toplumu bu dayanışmayı niçin yaptığını bilecek, bir maddi dayanışma içinde olacaksa, bu yönlü katkı sunacaksa bunun nedenlerini bilecektir. Bu yönüyle bu katkıların ne anlama geldiğini, Avrupa'daki örgütlü Kürt toplumu için ne anlama geldiğini, Özgürlük Mücadelesi açısından ne anlama geldiğini, bu dayanışmanın soykırımcı-sömürgeciliğe karşı mücadele açısından ne anlama



sunmaktadırlar. Kürt halkı bu yönlü örnek bir dayanışma içindedir. Avrupa'daki örgütlenmenin güçlü tutularak Kürt halkının özgürlük mücadelesine çok yönlü destek sunma çabaları bulunmaktadır. Çünkü Avrupa'da örgütlü toplum olmadan, Kürt toplumu örgütlü kılınmadan, Kürt halkı özgürlük mücadelesine duyarlı kılınarak destek sunamaz. Bu yönüyle halk onlarca yıldır kendi kurumlarını ayakta tutarak, bu kurumlarını yaşatarak önemli bir rol oynamaktadırlar. Türk devletinin zaten en büyük rahatsızlığı Avrupa'daki Kürt halkının örgütlülük düzeyidir. Bu örgütlülük düzeyi temelinde yarattığı kurumlardır. Diplomasi, kültür ve basın çalışmalarıdır. Gençliğin ve kadının örgütlü kılınmasıdır. Bunlar tabii ki soykırımcı sömürgeciliği rahatsız eden, Türk devleti tarafından dağıtılmak istenen kurumlardır. Ama Kürtler de bu kurumlarını ayakta tutmak için on yıllardır büyük bir dayanışma içindedirler, fedakarlık göstermektedirler. Kitabını almaktadırlar, gazetesini okumaktadırlar, dergisini almaktadırlar, aidatlarıyla derneklerini yaşatmaktadırlar. Çünkü kapitalizmin ortamında halkın bu maddi destekleri olmadığında bu kurumları yaşatmak, örgütlü toplumu korumak ve bu temelde de Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek olmak mümkün olmaz. Bu konuda Avrupa'daki halkımız örnek bir çalışma yapmaktadır.

Avrupa'daki halkımız, dayanışması ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine verdiği destekle tarihe geçmiş bulunmaktadır. Zaten Türk devleti de bundan rahatsız olduğu için Avrupa'daki bu örgütlü çalışmayı dağıtmak, Kürtlerin dayanışmasını, Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle gönül bağlarını ortadan kaldırmak istemektedir. Kuşkusuz örgütlü toplum ancak maddi manevi dageldiğini bütün topluma kavratmak gerekir. Sadece, dayanışma olacak, bize destek ver, bize yardım et, demek yetmez. Sadece böyle kuru yaklaşımlarla dayanışma sağlamak ve örgütlülüğü güçlendirmek mümkün olmaz. Maddi destek önemlidir, bu olmadan kurumları nasıl yaşatacaklar, örgütlü toplum nasıl oluşacak, örgütlülüklerini koruyarak özgürlük mücadelesine nasıl katkı sunacaklar? Tabii ki bu imkanlar olmadan bu kurumları ayakta tutmak mümkün değildir. Özgürlük mücadelesine destek sunmak mümkün değildir. Ama bunu yaparken tabii ki bilinçli yapmak, daha fazla Kürt toplumuna gitmek, örgütlü Kürt toplumu sayısını her yıl artırmak, gazete ve dergi dağıtılacak kitleyi artırmak, maddi destek ve dayanışma alınacak toplumu artırmak çok çok önemlidir. Bu aynı zamanda örgütlü toplum demektir. Toplumu örgütlemek demektir. Bu tür çalışmalarla aidat çalışması yapmak, gazete satmak, dergi dağıtmak, maddi destek almak çalışmalarıyla örgütleme çalışmalarının iç içe olması lazım. Örgütleme çalışmasından kopuk her çalışma eksik ve yetersiz bir çalışmadır.

Bu tür çalışmalara doğru yaklaşmak önemlidir. Ama gazete satma nedir, dergi satma nedir, işte aidat toplama, maddi destek sağlama nedir, biçimindeki küçümseyici yaklaşımlar kesinlikle yanlıştır. Bu anlayışlara karşı durulmalıdır. Bu anlayışlar çok tehlikeli anlayışlardır. Kürt toplumunun örgütlü varlığını ortadan kaldırmaya yönelik anlayışlardır, Kürt halkının kurumlarını zayıflatacak, kurumlarının sürekliliğini ortadan kaldıracak çalışmalardır. Bu açıdan örgütlü çalışma ile ideolojik çalışmayla, manevi çalışmayla bu tür çalışmalar arasındaki bağı görmeyen,

küçümseyen yaklaşımlar tabii ki doğru yaklaşımlar değildir. Eleştirilmesi gereken yaklaşımlardır. Doğrudur, tabii ki daha fazla insan örgütlemek, daha fazla insana gitmek, topluma giderken ideolojik yaklaşmak, bilinç götürmek, ikna edici olmak çok çok önemlidir. Ama bütün bunlar da toplumu örgütlü ve güçlü kılmak için yapılmaktadır. Bu doğruları söylemek ve bunları pratikleştirmek önemlidir. Ama bunun yanında toplum örgütlenmesinin ve mücadelesinin maddi imkanlarını ve ihtiyaçlarını karşılamak da önemlidir. Bu konudaki küçümseyici yaklaşımlar çok yanlıştır. Sonuçları ağır olacak, hatta Avrupa'daki örgütlü kurumlarımızı zayıflatacak, varlığını tehlikeye sokacak yaklaşımlardır. Varlık gerekçesine ters yaklaşımlardır. Avrupa'daki örgütlülüğün bugüne kadar oynadığı rolü görmeyen, bu rolü küçümseyen yaklaşımlardır. Bu açıdan doğru yaklaşım doğru çalışmayla olur. Doğru söz doğru pratikle olmalıdır. Doğru söz söylemek, doğru anlayışta olmak ama bunun gerektirdiği çalışmaları da yapmamak yanlıştır. Topluma sadece maddiyatçı yaklaşmayalım, demek doğrudur. Bu bakımdan topluma bilinç götürmek, topluma giderken bilinci ve örgütlülüğü esas almak önemlidir. Bu da maddi dayanışma çalışmasının önemli bir parçasıdır. Ama bütün bu çalışmaların en büyük amaçlarından, en önemli amaçlarından biri de kurumlarımızın varlığını sürdürmesini sağlayan maddi desteklerin yaratılmasıdır. Çünkü ancak böyle oradaki kurumların varlığını anlamlı hale gelir. Özgürlük mücadelesiyle bütünleşmesi, özgürlük mücadelesine katkısı böyle gerçekleşir. Bu bakımdan bazı sözlere, söylemlere dayanarak önemli çalışmaları zayıflatmak ve küçümsememek gerekir. Bu yönlü yanlış yaklaşımlar tabii ki eleştirilmelidir. Örgüt anlayışından uzak, bilinçlendirmeden uzak, sadece maddi yaklaşımla çalışmaları ele almak doğru değildir.

Bu konudaki eksiklikleri zayıflıkları mutlaka gidermek gerekir, ama demokratik kurumları ayakta tutan maddi destek çalışmalarını, gazete, dergi, kitap satımı, aidat toplamayı ve bunun gibi çalışmaları küçümsemekte kabul edilmemesi gereken yaklaşımlardır. Bu konudaki çalışmaların önemini herkes bilmektedir. Avrupa'daki halkımızın örgütlülüğü açısından, özgürlük mücadelesinin gelişmesi açısından önemi bilinmektedir. Avrupa'daki halkımız, kadınlar, gençler; herkes bu bilinçtedir. Zaten bu bilinçte oldukları için on yıllardır büyük bir sorumlulukla, ciddiyetle kendi üzerine düşen sorumluluklarını yerine getirmektedirler. Bundan sonra da yerine getireceklerdir.

Önder Apo'nun özgürlüğü ile Kürt halkının özgürlüğü iç içe geçmiştir

Avrupa çalışmalarında Önderliğe sahiplenme, Önderlik üzerindeki baskıya, tecride karşı çıkma, Türk devletinin bu yönlü politikalarını teşhir etme, İmralı zincirlerini kırmak için mücadeleyi yürütme çok önemli çalışmalardır. Bu konuda zaten Avrupa'daki halkımız sorumluluklarını, görevlerini yerine getirmektedir. Ama şunun da görülmesi lazım; son zamanlarda Önder Apo üzerinde uygulanan tecrit, baskı yeni bir boyut kazanmıştır. Kürdistan'daki Kürt halkına uygulanan soykırım politikası paralel olarak Önder Apo üzerinde uygulanmaktadır. Önder Apo üzerinde uygulanan politika Kürt soykırımı politikası olduğu gibi, Kürt halkı üzerinde uygulanan zulüm, baskı, soykırım politikası aynı zamanda Önder Apo'ya yönelik bir saldırı olmaktadır. Önder Apo'ya, İmralı'daki tecridin yoğunlaştırılması olmaktadır. Bu yönüyle Önder Apo'nun özgürlüğü ile Kürt halkının özgürlüğü iç içe geçmiştir. Bunları birbirinden koparmak yanlıştır. Önder Apo özgürleşmeden Kürdistan özgürleşemez, Kürdistan'da özgürlük mücadelesi yürütülmeden de Önder Apo özgürleştirilemez. Bu iki mücadelenin birleştirilmesi gerekiyor. Bu bakımdan Önder Apo'ya sahiplenmek ve özgürlüğü için mücadele vermek aynı zamanda Kürt halkının özgürlüğü için mücadele vermektir.

Şu anda Önder Apo üzerinde tam bir zulüm ve baskı uygulanmaktadır. Soykırımcı-sömürgecilik saldırısı en başta da Önder Apo üzerindeki baskıyla yürütülmektedir. Zaten dikkat edilirse soykırımcı saldırının yoğunlaştırılması, ağırlaştırılması 5 Nisan 2015'teki tecritle başlamıştır. 5 Nisan'da başlatılan ağır tecrit, Kürt halkına karşı yürütülen soykırım saldırısının açık ilanı olmuştur. Orada bu politika açıkça ortaya konulmuştur ve bugüne kadar da sürdürülmektedir. Bu gerçeğin tüm Kürt halkı açısından, demokratik güçler açısından, Kürtlerin dostları açısından bilinmesi gerekmektedir. Bu yönüyle Önder Apo'ya yönelik baskıların meşrulaşmasının önüne geçmek gerekir. Önder Apo'ya yönelik saldırılara anında halkımızın cevap vermesi gerekir. Bu saldırı sadece açıklamalarla, rutin eylemlerle önlenecek nitelikte değildir. Eylemlerin zenginleştirilmesi, yoğunlaştırılması ve daha etkili hale getirilmesi gerekmektedir.

Avrupa da Önder Apo üzerinde uygulanan İmralı sisteminin ortağıdır. CPT'nin İmralı adasın politikası, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM)'nin aldığı karar aslında Kürt soykırımına ve İmralı sistemine nasıl ortak olduklarını gözler önüne sermiştir. Bu açıdan Avrupa'daki bu kurumlara ve soykırımcı Türk devletine destek veren ülkenin politikalarına yönelik de tabii ki protesto eylemlerinin yapılması gerekiyor. Avrupa politikalarının teşhir edilmesi gerekiyor. Önderlik üzerindeki tecridin teşhir edilmesi gerekiyor. Avrupa ülkelerinin, Avrupalı kurumların İmralı tecridindeki rolünün ortaya konularak Avrupa halkının duyarlı kılınması, Avrupa demokratik güçleriyle ilişkilerin güçlendirilmesi ve bu temelde de Avrupalı ülkelerinin, kurumlarının İmralı sistemindeki bu rollerinden vazgeçirilmesi gerekiyor. Eylemleri etkili kılarak hem Avrupa toplumunu duyarlı kılmak hem Avrupa ülkelerini uyguladıkları politikadan vazgeçirmek ve bu temelde de Türkiye'nin İmralı politikaları üzerinde baskı kurmalarını sağlamak, önemli olmaktadır. Kürt halk Önderine karşı duyarsızlık, Kürt halk Önderi üzerindeki baskıyı normalleştirmek, tamamen Türk devletinin uyguladığı soykırım politikasını meşrulaştırmak ve normalleştirmektir. Bu açıdan Avrupa'daki halkımızın Önder Apo'ya yönelik bu politikalara sessiz kalmayacağı açıktır. Zaten duyarlıdırlar ve bu duyarlılıklarını daha da geliştireceklerdir. Artık Önderliğe uygulanan zulüm politikasının yeni bir aşamaya vardığını, Önder Apo şahsında bütün Kürt halkının tehdit edildiğini görerek buna etkili eylemlerle cevap vermek gerekmektedir. Bu yönlü planlamaları zaten olmaktadır. Ama İmralı'ya saldırının geldiği düzey dikkate alındığında eylemlerin de etkisinin düzeyinin yeni bir aşamaya vardırılması ihtiyacı ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Avrupa çalışmalarının bu dönemde rolü artmış bulunmaktadır. Bu tabii özellikle Türk devletinin soykırımcı saldırmasının arttırmasının doğal sonucudur. Avrupa özgürlük mücadelemizin en kritik dönemlerinde her zaman rolünü oynamıştır. Avrupa halkımız bu yönüyle Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne tarihi katkılar ve desteklerde bulunmuştur. Hiçbir zaman Türk devletinin soykırımcı saldırılarına sessiz kalmamıştır. Ne '90'lı yılların başındaki köy yakıp yıkmalara, faili meçhul cinayetlere, kirli savaşa sessiz kalmıştır, ne Önder Apo'ya yönelik komplo döneminde sessiz kalmıştır ne de Kobanê'de, Efrîn'de DAİŞ'in ve Türk devletinin saldırıları karşısında sessiz kalmıştır. Kürt halkına ne zaman ve nerede saldırı olmuşsa harekete geçerek sorumluluğunu yerine getirmiştir. Avrupa'daki örgütlülüğüyle, eylemiyle, çalışmalarıyla soykırımcı saldırılara karşı durmuştur. Bu konuda siyasi olarak gücünü ortaya koymuştur. Bugünde Kürt halkına yönelik büyük bir tehdit vardır. Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Kürtler soykırıma uğratılmak isteniyor. Birinci Dünya Savaşı'nda Ermeniler, İkinci Dünya Savaş'ında Yahudiler soykırıma uğratıldıysa, Üçüncü Dünya Savaşında ise Kürtler soykırım ile ortadan kaldırılmak isteniyor. Türkiye'deki soykırımcı rejimin şimdi din maskesiyle bu soykırımı toplumsal destekle tamamlamak istemesi gerçeği ortadadır. Şu anda Kürt halkı yakın bir soykırım tehdidi ile karşı karşıyadır. Sadece bir soykırım politikasıyla karşı karşıya değildir. Bunun çok yaygın uygulaması saldırısıyla karşı karşıya bulunmaktadır. Kürt'e ait ne varsa kökü kazınmak istenmektedir. Mezarlıklara saldırı bunun bir ifadesidir. Kürtlerin en küçük hak taleplerine saldırı bunun ifadesidir. 12 Eylül faşizmi nasıl ki iktidara gelerek bir kök kazıma hareketi başlatmışsa, şu andaki AKP-MHP iktidarı da bir kök kazıma hareketi içerisindedir. 1925'teki, 1938'deki saldırı ne ise, 12 Eylül'deki saldırısı ne ise, '90'lardaki saldırı ne ise bugünkü saldırı onların toplamı kadar, oradan alınan tecrübelerle yürütülmekte ve Kürtlerin varlığı Ortadoğu'da ortadan kaldırılmak istenmektedir.



Avrupa halkımız bu yönüyle Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne tarihi katkılar ve desteklerde bulunmuştur. Hiçbir zaman Türk devletinin soykırımcı saldırılarına sessiz kalmamıştır. Ne 90'lı yılların başındaki köy yakıp yıkmalara, faili meçhul cinayetlere, kirli savaşa sessiz kalmıştır, ne Önder Apo'ya yönelik komplo döneminde sessiz kalmıştır ne de Kobanê'de, Efrîn'de DAİŞ'in ve Türk devletinin saldırıları karşısında sessiz kalmıştır.

AKP-MHP faşizmi Avrupa ve ABD'den, aldığı destekle Kürtlere saldırıları yürütüyor

Sadece Bakurê Kürdistan'da değil, Rojava'da da Kürt düşmanlığı ortadadır. Başur'da nasıl Kürt düşmanlığının yapıldığı ortadadır. Bütün Ortadoğu'da Kürt düşmanlığı yapılmaktadır. Kürt düşmanlığı yapılarak Kürtlerin kökünü kazımak istemektedirler. Bu durum karşısında Kürt halkı hiçbir yerde sessiz kalmamalıdır. Özellikle Kürt halkının örgütlü olduğu, demokratik örgütlenme imkanlarına sahip olduğu Avrupa'da mutlaka var olan gücünü ortaya koymalıdır. Çünkü Avrupa'da halkların on yıllara, yüz yıllara dayalı yürütmüş olduğu demokrasi ve özgülük mücadelesi sonucu düşünce özgürlüğü ve demokratik örgütlenme konusunda belli bir imkan ve zemin doğmuştur. Kürtler de bu zemine dayanarak bu soykırım saldırısına karşı durmalıdırlar. Bu Kürtlerin en temel sorumluluğudur. Avrupa'da demokratik temelde bu mücadeleyi yürütebilirler. Bu yönüyle Avrupa halkı saldırının ağırlığını görerek kritik dönemlerde nasıl bir duyarlılık içinde olduysa, hatta eylemlerde öncülük yaptıysa bugünde Avrupa halkına böyle bir sorumluluk düşmektedir.

Avrupa'daki halkımız, AKP-MHP iktidarının nasıl bir faşist saldırgan ve soykırımcı olduğunu görmelidir. Bu temelde Avrupa'daki halkımız, Avrupa'daki tüm dostlar, demokratik ve sol güçlerle birlikte, Avrupalı demokratik kamuoyu ve demokratik kurumlarla birlikte AKP-MHP faşizminin saldırılarına karşı bir demokratik cephe yaklaşımıyla karşı koymalıdır. Biz, Türkiye'de faşizme karşı demokratik cepheden söz ediyoruz. Faşizmin ancak anti-faşist bir cepheyle püskürtüleceğini söylüyoruz. O zaman bunu, en başta da bu cepheyi yaratmanın imkan ve koşullarının daha fazla olduğu Avrupa'da yapmak gerekiyor. Avrupa'da eğer bütün demokrasi güçleri, Kürt kurumları, anti-faşistler, sol örgütler, demokratik kurumlar, farklı etnik ve inanç topluluklarının örgütlenmeleri eğer bir araya gelip, AKP-MHP faşizmine karşı ortak tutum takınmıyorsa o zaman Türkiye'deki kurumlara ve örgütlere neden ortak tutum takınmıyorsunuz diyemeyiz. Bu bakımdan anti-faşist cepheyi kurma, AKP-MHP faşizmine karşı ortak mücadele etmenin öncülüğünü Avrupa'daki halkımız ve demokratik güçler üstlenmelidir. Avrupa'da Kürt halkı bu konuda en aktif bir biçimde sorumluluğunu yerine getirmelidir. Sadece kendisi mücadele etmemeli, kendisi hareket geçmemeli, bütün demokrasi güçleri ile birlikte, AKP-MHP faşizmine karşı olan bütün güçlerle birlikte bu örgütlenmeyi yaratmalı, AKP-MHP faşizmine karşı Avrupa'da büyük bir mücadele hamlesi başlatmalıdırlar. Bu mücadele hamlesiyle Avrupa'daki demokratik kamuoyu ve kurumları da Türkiye'deki faşizme karşı çıkar hale getirmelidirler. Bu mücadeleyle Avrupa ülkelerinin soykırımcı faşist AKP-MHP iktidarına destek verilmelerinin önüne geçmelidirler.

Bir yönüyle de AKP-MHP faşizmi Avrupa'dan, ABD'den, şu veya bu ülkelerden aldığı destekle bu saldırıyı yürütmektedir. Halbuki Avrupa'daki Kürt halkı ve demokrasi güçleri öyle bir örgütlü hale gelmeliydiler ki, Avrupa'daki demokrasi güçleriyle sadece Kürtler, Türkler, Türkiyeliler değil Almanlar, Fransızlar, Hollandalılar, Avrupalı demokratik topluluklarla birlikte AKP-MHP'nin faşizminin karşısına çıkmalıydılar. Öyle çıkmalıydılar ki, Erdoğan Avrupa'ya gelememeliydi, Merkel önüne kırmızı halılar serememeliydi; AKP'li bakanlar, siyasetçiler Avrupa'da gezememeliydiler. Faşist bir iktidarın şefinin Avrupa'da ne işi var? Demokratik olduğunu söyleyen Avrupa'da ne işi var? Daha yakın zamana kadar bütün Avrupalılara, Almanlara, Hollandalılara, bütün herkese hakaret eden Erdoğan'ın Almanya'da, Avrupa'da ne işi var? Eğer gelebiliyorsa bu demokrasi güçlerinin zayıflığındandır. Gerçekten Türkiyeli demokratik güçler örgütlü olsaydı, Avrupalı, Hollandalı, Almanyalı, İngiltereli bütün demokrasi güçlerini bir araya getirebilselerdi, antifaşist cepheyi hem Türkiye ve Kürdistan halkı çerçevesinde hem de Avrupa'daki halklar çerçevesinde oluşturuslardı Erdoğan Avrupa'ya gelemezdi. Avrupa'ya gelerek kendi faşist diktatörlüğünü meşrulaştıramazdı, normalleştiremezdi. Eğer bugün hala AKP-MHP iktidarda kalıyorsa, bu bir yönüyle de konumunun normalleşmesinden, meşrulaşmasından dolayıdır. Bu açıdan Avrupa'daki halkımız bu dönemdeki tarihsel rolünü görerek hem kendi örgütlülüğüyle hem de tüm demokratik güçlerle birleşik cephe yaratarak, anti-faşist cephe yaratarak AKP-MHP faşist iktidarının ve tüm gericilerin Ortadoğu'da halklara saldırısına karşı durmaları ve mücadeleyi yükseltmeleri gerekmektedir. Avrupa'daki halkımızın çalışmalarının önümüzdeki dönemde doğrultusu ve perspektifi bu temelde olmalıdır. Bu doğrultuda mücadele ettiklerinde tarihsel rollerini bir daha yerine getirmiş olurlar.

■■■



Avrupa'da Demokratik Konfederalizm İnşası

Atakan Ronî

Demokratik Konfederalizm bir toplumun devrimcileşmesine dayanır. Toplumun kendini Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma temelinde ahlaki-politik bir toplum olarak yeniden inşa etmesini ifade eder. Bireyin ve toplumun özne olduğu bir toplumsallık sözkonusudur. Demokratik Konfederalizmin temel koşulu da savaşan halk gerçeğinin inşa edilmesidir. Savaşan halk gerçekliği toplumun özneye dönüşmesini ifade eder.

Avrupa'da yaşayan Kürt halkının ve dostlarının Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne katkısı her zaman büyük olmuştur. Özgürlük Mücadelesi geliştikçe, Kürdistan'da kök saldıkça Avrupa'daki Özgürlük Hareketi'nin alanı da sürekli genişlemiş, büyüyen ve kitleselleşen bir mücadele örgütü ortaya çıkararak Özgürlük Mücadelesi'nin önemli bir mevzisine dönüşmüştür. ***"Biji Serok Apo"*** sloganının atıldığı ilk mekan olan Avrupa'da halk, her zaman Özgürlük Hareketi'ne ve Önderliğine ölümüne bağlı olmuş, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne eşsiz katkılar sunmuştur. Avrupa'daki Kürt halkının örgütlenmesi ve mücadele eder duruma getirilmesinde en büyük katkı ve emek Önder Apo'nundur. Esaret altına alındığı güne kadar bu alandaki çalışmalarla bizzat kendisi ilgilenmiş ve özel bir önem vererek üzerinde durmuştur. Örgütlenme, basın, diplomasi çalışmaları kadar halkın eğitim çalışmalarına da büyük bir önem vermiştir. Önder Apo'nun düşünceleri, felsefesi, örgütü Avrupa'da yaşayan halkımızda büyük dönüşümler yaratmayı başararak kapitalist modernite karşısında mücadele eden ve direnen bir halk gerçeği açığa çıkarmıştır. Binlerce genç, kapitalist modernitenin sunduğu tüm maddi imkanları bir kenara iterek yüzünü Kürdistan dağlarına dönmüş, yüzlercesi kahramanca şehadete ulaşmıştır.

Kapitalizmin inşa edildiği topraklarda kapitalizme karşı direnen bir halk gerçekliğini, özgür birey ve toplumu var etmek eşsiz bir emek ve kahramanlıkla ancak mümkün olabilir. Dolayısıyla Avrupa'da bugün yaratılmış olan imkan ve değerlere doğru yaklaşım ancak bu aşamaya hangi emek ve bedellerle gelindiğini bilmek ve kavramaktan geçmektedir.

Bugün Avrupa'daki kurumlarımız, derneklerimiz, örgütsel gücümüz sadece maddi olgular değildir. Bu kurumların inşasında yüzbinlerce insanın emeği, onbinlerce kahraman şehidimizin mücadelesi ve fedakarlığı vardır. Bu büyük emek ve bedellerden dolayı Avrupa'da özgür Kürt gerçekliği temelinde inşa edilen her mekan, her örgütlülük, her eylem, her etkinlik bir kutsallık içerir. Fakat Avrupa'nın kapitalist modernitesinin etkisine giren birey ve toplumun öz değerleri, toplumsallığı, maneviyatı anlam yitimine uğrayarak yok olmayla yüzyüze kalıyor. Yaşama, emeğe, yaratılan değerlere basit, bireyci ve maddiyatçı bir zihniyetle yaklaşabiliyor. Maddi yaklaşanların gözünde, büyük emeklerle inşa edilen toplumsal mekanlar, içi boş, anlam ifade etmeyen alanlara dönüşüyor. Oysa bu mekanlara ayak basarken, insan bunu yaratan bedelleri yüreğinde hissetmeli, karşısında saygıyla eğilmelidir. En yiğit kahramanlar, en büyük destanlar, tarihin en büyük direnişleri ve kutsallıkları bu mekanlarda saklıdır.

Avrupa'da bahsettiğimiz bu emeklerle kurulan ve uzun yıllardır faaliyet yürüten demokratik toplum merkezleri için; çekici olmadığı, toplumsal ihtiyaçlara cevap vermediği söylenmekte ve eleştirilmektedir. Bu eleştirilerin doğru ve yerinde oldukları açıktır. Fakat eleştirinin doğru yönlerinin olması tüm yaşanan gerçeği izah etmiyor. Bugün, "Avrupa'da yaşayan halkımızın, gençliğimizin çekici bulup da gittikleri mekanlar neresidir?" diye sormak lazım. Bu sorunun doğru cevaplanması, sorunun çözümü açısından oldukça önemlidir. Bir fabrikayı, bir kahvehaneyi, bir diskoteği, bir iş yerini, bir tatil mekanını çekici kılan nedir? İnsanları uyuşturan, en hafif tabirle basitleştiren kahvehane ve kumar makinelerinin bulunduğu mekanlar, garip eğlence yerleri hangi ahlaki ve politik ilkeye hizmet ediyor? Bu mekanları çekici kılan, insanların buraya akmasını sağlayan bu lümpen kültür nasıl oluyor da toplumumuzu sarıp sarmalıyor, teslim alıyor? İnsanın tükendiği ve köleleştiği mekanlar nasıl oluyor da özgürlüğün yaratıldığı mekanlara tercih ediliyor? Bu, toplumsal çöküşün ve yozlaşmanın en önemli belirtisi oluyor. Önder Apo buna, "toplumsal kırım hali" dedi. Avrupa'da yaşayan Kürt halkı ve gençlerinde yaşanan bu kültürel-toplumsal kırım, yozlaşma ve çöküşün önüne geçilmezse toplumumuza dayatılan soykırım kıskacından kurtulamayız.

Toplumun biyolojik yaşama mahkumiyeti kabul etmesi en büyük intihardır

Kürt Özgürlük Hareketi, ilk mücadele yıllarında topluma dayatılan ahlaksızlığa, kumara, kahvehane kültürüne, yozlaşmaya karşı mücadele ederek kendini geliştirdi ve toplumsallaştı. Fakat bugün Avrupa'da faaliyet yürüten arkadaşlar ve örgütlenme komisyonları Serxwebûn gibi bir mücadele dergisini bile kahvehanelerde dağıtıyor; eylem çağrısını, propagandasını buralarda yapıyor! Bu durum aynı zamanda bir yozlaşmanın Avrupa örgütü tarafından kanıksandığını gösteriyor. Toplumun ahlaki-politik doğasını bozan bu mekanlara karşı sesini ve eylemini yükseltmesi gerekirken bu durum kanıksanıyor, normal görülüyor.

Önder Apo, devrim ve devrimci tanımına yeni anlamlar kazandırdı. Devrimi toplumun kendi ahlak ve politikasını özgürce ifade etmesinin sağlanması olarak tanımladı. Devrimcinin görevini; toplumun doğal akışı olan ahlaki-politik akışının önündeki engellerin kaldırılması olarak ifade etti. Buna göre, toplumu politik ve ahlaki olarak zehirleyen tüm alanlarda mücadele etmek en önemli devrimci görev oluyor. Avrupa kapitalist modernitesi toplumun ahlak ve politik doğasını ortadan kaldırarak, toplumu ve bireyi hiçleştirerek teslim alıyor. Bugün bu sistem içinde intihar eden insan sayısı savaşlarda ölen insan sayısını kat kat aşıyorsa bu, toplumsallıkta yaşanan ahlaki-politik çözülüşten kaynağını almaktadır. Fiziksel intihar yanında bir de daha yaygın olarak toplumsal intihar vardır. Toplumsal intihar devasa boyutlara ulaşmıştır.

Avrupa'da yaşayan Kürt toplumunda da toplumsal intihar boyutları gittikçe artmaktadır. Nedir toplumsal intihar? Herşeyden önce, bir toplumun biyolojik yaşama mahkumiyeti kabul etmesi en büyük intihardır. Aslında günümüz toplumları intihar etmiş toplumlardır. Kapitalist modernitenin bireyci ve tüketici kültürü insan toplumlarını intihar boyutuna taşımıştır. Artık nükleer bir tehlike ya da ekolojik bir tehlikeden ziyade toplumsal intihar tehlikesi çok daha büyük bir felaket boyutuna gelmiştir. Kapitalist modernite devasa boyutlarda biyolojik yaşamı teşvik ederek insan toplumunu yok etmekte, yaşanamaz bir dünya yaratmaktadır. Biyolojik yaşam üzeri insan toplumuna hayvanlaşma dayatılmakta, en temel varoluş gerçeği olan toplum ortadan kaldırılmaktadır. 19'uncu yüzyılda dönemin filozofları tarafından tanrının ölümü ilan edilirken insanlar buna çok da itiraz etmedi. 21'inci yüzyılda insan ve toplumunun ölüm ilanı yapılmak üzere; buna da çok güçlü bir karşı koyuş görülmüyor. Avrupa'da yaşayan Kürt toplumunda salt biyolojik ihtiyaçlara dayalı yaşam felsefesi gittikçe derinleşiyor. Biyolojik yaşam elbette tüm canlılar için olmazsa olmaz bir gerçekliktir. Biyolojik yaşamın sürekliliği olmazsa, elbetteki bırakalım toplum ve insanı, canlılık olmaz. Söz konusu olan, insanın biyolojik yaşamı ve bedeni üzerinde kurulan iktidardır. Birey ve toplumları kontrol edebilmek için kapitalizm tarafından sistemli olarak geliştirilen tüketici birey ve seks, spor, sanat felsefesi bu iktidar biçimini ifade etmektedir.

Kapitalist modernite, toplumu o kadar parçaladı ki; bireyin duygularını, hobilerini, kişiliğini, düşüncelerini, kültürünü, sağlığını, davranışlarını kendisi belirliyor. Sistem içindeki toplum ise, artık 'navigasyon' toplumuna dönüşmüştür. Bir araca binerken size ne yapmanız gerektiğini söyleyen program gibi, tüm toplum kapitalist iktidar tarafından programlanmış bir hale dönüşüyor, yaşam ve anlam hiçleşiyor. Toplumsal yaşamın anlamsızlaşması toplumsal üretimi de anlamsızlaştırıyor. Kapitalist modernite artık 'kutsal' emirlerini yağdırıyor: "Tüket, tatile git, sürekli anlık olarak herşeyi deneyimle, para kazan, taraftar ol, modernitenin seks, sanat, spor kabilelerine üye ol, dünyayı boş ver, sadece sen varsın", gibi adeta 'kutsallaşmış' emirleri itiraz edilmeden yerine getiriliyor. Modern firavun karşısında dehşete kapılan modern insan, kendi modern köleliğini



Bugün Avrupa'da yaşayan yurtsever halk gerçekliğimizde bu tür ciddi bozulmalar yaşanıyor. Artık toplum için üretmek, toplumsal faaliyet yürütmek hamallık ya da boş işler olarak görülüyor. En temel yaşamsal işler iş olarak görülmüyor. Bir maaş için yapılan ücret köleliği iş olarak görülürken en temel yaşamsal özgürlük faaliyetleri anlamsız bir iş gibi ele alınıyor. Kürdistan'da soykırım var, insanlar katlediliyor, tarih, coğrafya yok ediliyor ama bazı insanlarımız tatile gidiyor, hiç bir şey olmamış gibi seyirci konumunda kalabiliyor.

büyük bir haz ve mutlulukla yaşıyor. Bu yaşam tarzının Avrupa'da yaşayan yurtsever halkımızda, gençlerimizde etkileri her geçen gün artıyor. Böyle olunca; halk üzerinde soykırım yürütülüyor. Düşünebiliyor musunuz; ülkesinin ormanları yanıyor, Önderliği tecrit ve tehdit altında, halkının en yiğit evlatları sürekli bombardıman altında olmasına rağmen bunları kendinden uzak, ilgisi olmayan durumlar olarak görüyor ve bir seyirci gibi izliyor. Bu duruma gelme soykırımdan geçme halidir!

Özgürleşme toplumsal inşayla mümkündür

Bu soykırım durumu ve politikalarına karşı Avrupa'da yapılması gereken en temel çalışma, toplumu savunmaktır. Toplumu savunmak da toplumun bilinçlenmesi ve örgütlenmesi ile olur. Toplumumuzu Avrupa'da savunamıyoruz. Bunun temel nedeni de Avrupa modernitesinin akılcılığa dayanan pozitivizm anlayışıdır. İnancı, ütopyayı, toplumsallığı, yaratıcılığı, var olanı aşmayı hedefleyen her türlü idealizme kapıları kapatmasıdır. Ona göre tek gerçek, var olan gerçektir ve bu gerçek değişmezdir. Var olan gerçek de kapitalist modernite olduğu için, herkes bu gerçeğe göre yaşamalıdır. Buna itiraz edenin, reddedenin bu sistemde var olması imkansızdır. Bu anlayışın etkileri bugün en temel yapılarımız olan meclislerde ve öncülükte de görülmektedir. Meclislerde yer alan insanlarımızın ailelerinde bile, 'Bak diğer insanlar nasıl yaşıyor, herkes mal-mülk sahibi oldu, sen halk çalışması yapıyorsun, hiçbir şeyin yok' gibi sözler sarf edilebiliyor. Elbette bu yaklaşımlar, ahlaki toplumsal değerlerini, vicdan ve onurlarını koruyan; halkı, ülkesi ve insanlık için kutsal bir emek harcayan insanlarımızı sıradanlaştırarak, sistemin kirli yaşamı içine çekilme zemini oluyor ve insanı toplumsal değerlerinden uzaklaştırıyor.

Şimdilerde toplum için üretmek, toplumsal faaliyet yürütmek hamallık ya da boş işler olarak görülüyor. En temel yaşamsal işler iş olarak görülmüyor. Bir maaş için yapılan ücret köleliği iş olarak görülürken en temel yaşamsal özgürlük faaliyetleri anlamsız bir iş gibi ele alınıyor. Kürdistan'da soykırım var, insanlar katlediliyor, tarih ve coğrafya yok ediliyor ama bazı insanlarımız tatile gidiyor, hiçbir şey olmamış gibi seyirci konumunda kalabiliyor. Varlığı yok edilirken biyolojik yaşamın anlık tatmini ile var olmaya çalışıyor. Bir eyleme gitmek, bir kurumda iş yapmak, bir halk meclisinin üyesi olmak, günlük olarak bir halkın özgürlük alanlarını yaratmak artık bazı insanlarımız için çok şey ifade etmiyor. Bir kahvehanede kumar oynamak, bir tatil endüstrisinin tüketicisi olmak, bir diskotekte sallanıp içmek, gece gündüz daha fazla maddi birikim uğruna bir pizzacıda, dönercide, şirkette çalışmak insanlarımıza daha çekici gelebiliyor. Oysa bu tarz bir yaşam sadece kölelik geliştirir.

Bugün yaşanan durum; Hz. İbrahim, Hz. Muhammed ve birçok peygamberin kendi dönemlerinde tarif edip karşısında savaştıkları sapkınlık, toplumsal çürüme ve kendi yarattığı putlara tapma dönemini çağrıştırıyor. Bugün modern putçuluk, yani modern bir cehalet dönemi yaşanıyor. İnsanlar bir marka elbise, bir yeni model araba, bir akıllı telefon, bir lüks eve sahip olunca haz duyuyor, mutlu oluyor, onları kaybetmemek için tapınç düzeyinde bu nesnelere bağlanıyor, yaşam alışkanlıklarını bunlara göre belirliyor. Eskiden toplumlar bir veya birkaç puta taparlarken bugünün insanları binlerce, yüzbinlerce puta taparak yaşıyor. Kendi vicdanını rahatlatmak için de ara sıra bir camiye, bir dergaha giderek kendini kandırmaya çalışıyor.

Avrupa'da yurtsever kitlemizde, meclislerde bile bu tür zihniyet ve yaşam alışkanlıkları gelişebiliyor. Eylem oluyor katılım zayıf, örgütlenme zayıf, gençlik örgütlenmesi yok denecek düzeyde, tüm dünyayı etkileyen bir kadın ideolojisi ve hareketi varken bu alanda da son derece zayıf bir örgütlenme var. Genel meclislerde de kadın ve gençlik yok denecek düzeyde. Diplomasi, kültür, dil, ekonomi, sanatsal üretim oldukça yetersiz. Yaşanan bu zayıflıklar kaynağını halk ve örgüt gerçeğimizin kapitalist modernite karşısında kendini savunacak alanlarını oluşturmamasından alıyor. Kapitalist modernite bizi bireycileştirirken binbir araçla da kendi değerlerimize yabancılaştırıyor, toplumsallık gerçeğine kapatıyor. Elindeki akıllı telefonlarla selfi çekip bunu internet ortamında paylaşarak aldığı beğenilerle mutlu olan, kendine sevdalı, kendisi dışındaki herşeye anlamsız boş gözlerle bakan ucube birey gerçeğini açığa çıkarıyor. Elbette bu duruma düşen bir birey toplumsal üretime katılamaz ve özgürleşemez. Ama en derin köleliği yaşarken özgür olduğunu zanneder.

Oysa toplumsallık ve özgürlük asla birbirinden koparılamaz, toplumsal özgürlüğe endeksli olmayan bireysel özgürlük tamamen bir aldatmacadan ibarettir, en derin köleliktir. Özgürleşme toplumsal inşayla mümkündür. Bir toplumun iyi, güzel, doğru temelde inşa edilmesine katılmaktan daha heyecan verici, özgürleştirici ne olabilir? Yaşamın her anını özgürlük alanları yaratarak yaşamanın hazzını ve mutluluğunu ne verebilir ki? Bu noktada Önder Apo'nun özgürlük tanımı muhteşemdir. Tarihin tüm sosyalist ve özgürlükçü hareketlerinin içine düştüğü tuzağa düşmemiştir. Önderlik için özgürlük gelecekte gerçekleşecek bir olay ya da çok uzakta, daha sonra ulaşılacak bir cennet veya komünist ütopya değildir. Özgürlük an'dadır, her an inşa edilen bir gerçekleşmedir, haz ve mutluluk olayıdır. Bu mutluluk ve hazzı hangi tüketim nesnesi veya bireyciliği verebilir ki?

Devrimcinin görevi zaten var olan gerçeği aşmaktır

Özgürlük mücadelesinde aktif yer alanların ailelerinde bile bu emek ve çaba hak ettiği değeri bulamayabiliyor. İnsan olmanın, değerli olmanın ölçüsü bir kağıt parçasına ya da mal-mülke sahip olmakla belirleniyor. Bir toplumun bu kadar maddiyata tapması tam bir felakettir. Bin tane eviniz de olsa ancak bir tanesinde yaşarsınız, bin tane arabanız da olsa bir tanesine binebilirsiniz, binbir çeşit yemek de olsa tek bir midemiz var. Bu sınırsız, dehşet verici aç gözlülük bugün herşeyimizi tüketiyor. Öncülük ve demokratik modernite güçleri bu yaşam tarzını aşacak çalışmalar yapmadan bir adım bile ilerleyemez. Bu aşılmadan, yapılacak her çalışma kapitalizmin sistemine eklenmekten kurtulamaz. Avrupa'da çalışma yaparken, 'Örgütlenme karşısında ciddi bir direniş gerçeği vardır, gerçeğimiz budur' denilerek çalışmalarda gelişme yaratılamaz. 'Neden eylemlere katılım az, neden örgütlenme gelişmiyor, neden gençlik yok; neden eğitim alanı, ekonomi alanı, kültür alanı yok' denildiğinde, 'gerçek bu' deniliyor. Tek bir meclis bile büyük hedeflerle hareket etmiyor. Her meclis, her öncü şikayet ediyor; şu çalışma zayıf, çalışan yok deniliyor. Peki bu öncü ve meclis ne için var, görevi nedir o zaman. Tam bir keşmekeşlik durumu vardır. Yapılması gereken ilk çalışma, bu zihniyeti yerle bir etmektir.

Devrimcinin görevi zaten, var olan gerçeği aşmaktır. Var olan gerçeği kabullenmek kapitalist moderniteye teslim olmaktır. Tüm devrimler inanç, ütopya ve var olan gerçekliği aşma iradesi üzerinden gerçekleşir.

Önder Apo'nun paradigması adeta ölü insanı diriltir

Bugün Kürt Özgürlük Hareketi'nde çalışma yürüten herkes özgürlük inşacısıdır, emekçisidir. Kendini böyle görmelidir. Peki Avrupa'daki halk meclislerimize baktığımızda ne kadar özgürlük inşa ediyorlar; bunun heyecanı, coşkusu ve hazzını ne kadar hissediyorlar? Maalesef bunun heyecanı ve pratiği yetersizdir, özgürleşmeme eğilimi daha güçlü karşımıza çıkıyor. Meclis üyelerimizin çoğu kendi ailelerini, gençlerini, çevrelerini örgütlemekten aciz durumdadır. Eylemlerde, inşalarda, yani en temel özgürlük alanlarının oluşturulmasında meclis üyelerimiz aile ve çevrelerini dahil edemiyorlar. Daha çok kapitalist modernitenin dayattığı modern kölelik alanında ya da arada kalan bir durumları vardır. İkisinden de vazgeçemiyorlar.

Yaşanan sorunlar ciddi ve yapısaldır. Heyecan, coşku, çekicilik zayıf olduğu için toplumsallaşma ve kitleselleşme de zayıf kalıyor. Oysa Önder Apo'nun paradigması adeta ölü insanı diriltir, günün yirmi dört saatini heyecana çevirir. Bunu kavrayan birey, uyanır uyanmaz başlayacağı özgürlük çalışmasının heyecanıyla uykuya dalar. Bizdeki gerçeğe baktığımızda; Önder Apo paradigmasını anlama, bunun emekçileri, aziz ve azizeleri olma yönü oldukça zayıftır. Her gün, her ay, her yıl sayısız pratik çalışma yürütülüyor fakat toplumsal değişim, örgütlenme zayıf kalıyor. Demokratik toplum merkezleri insanların aktığı özgürlük mekanları olamıyor. Çok pratik faaliyet var, fakat toplumun zihniyetini değiştirecek, onu kapitalist modernite batağından kurtaracak ideolojik çalışma yok denecek düzeydedir. İdeolojik çalışma yürütülmeden yapılan bir eylemsel ve örgütsel pratik çalışma sözkonusudur. Toplumsal alan ile ideolojik alan çalışmaları arasında mesafe, makas gittikçe açılmaktadır. Toplumun ideolojik içerik kazanması, ideolojinin toplumsallaşması oldukça zayıftır. Tüm sorunlar da kaynağını buradan almaktadır. Toplumun zihniyetini, duygusunu değiştirecek, kendi toplumsal öz zihniyet ve duygusunu oluşturacak çalışmalar yapılmamaktadır. Parti öncülüğü ideolojik çalışmayı pratik gerekçelerle yapmıyor. Böyle yaparak toplumun taraftar, sempatizan ve seyirci kalmasına neden oluyor. Dolayısıyla bugün Avrupa çalışmalarında boşluk yaşanıyorsa bunun nedeni, parti öncülüğünün cephe denilen tarzda ısrar etmesidir. Cephe tarzı pratiktir, çok da ideolojik çalışma gerektirmez. Belli bir propaganda ve ajitasyonla toplum, taraftar ve sempatizan hale gelebilir. Ama bu toplum, özgür toplum olmaz, özgür birey yaratamaz.

Oysa Demokratik Konfederalizm bir toplumun devrimcileşmesine, örgütlü, bilinçli değişim gücüne dayanır ve toplumun kendini Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma temelinde ahlaki-politik bir toplum olarak yeniden inşa etmesini ifade eder. Yani, bireyin ve toplumun özne olduğu bir toplumsallık sözkonusudur.

Demokratik Konfederalizmin temel koşulu da savaşan halk gerçeğinin inşa edilmesidir. Savaşan halk gerçekliği toplumun özneye dönüşmesini ifade eder. Kapitalist modernite ve onun tüm türevlerine karşı özsavunmaya dayalı bir savaş; kültür, sanat, spor, ekonomi, siyaset, hukuk, adalet vb. yaşamın tüm alanlarında toplumsal bir mücadeleyi ifade eder.

Paradigma bir yaşam tarzı ve duruşudur

Önder Apo, savaşan halk gerçekliği derken sadece silahlı özsavunma boyutu ile değil; özneye dönüşmüş, kendi kendini yöneten ve kendini ideolojik, kültürel, siyasi, askeri, ekonomik vb. tüm alanlarda savunabilen toplum gerçekliği üzerinden tanımladı. Bir halkın kendi ahlaki ve politik doğasını özgürce belirlemesi savaşan halk gerçekliğinin yaratılmasına bağlıdır. Böyle bir toplum yenilmez bir toplumdur. Böyle bir toplum yaratmak sıradan propaganda ve ajitasyonla olmaz. İdeolojik çalışma ile, zihniyet değişimi ve bunun toplumsal inşaya dönüşmesi ile olur. Bu çok büyük ve yoğun bir ideolojik inşa çalışması gerektiriyor. Yüzlerce akademi, eğitim kurumu, kültür-sanat çalışması, etik-estetik çalışma ve kurumsallaşmasını zorunlu hale getiriyor.

Mevcut durumda Avrupa ideolojik alan ve toplumsal alan çalışmaları paradigmanın bu gerçeğinden oldukça

uzaktır. Bu konuda kafa yoran bir öncülük ve yönetim duruşu yoktur. Eski cephe tarzında ısrar vardır. Birçok kadro ve meclis üyesi, 'Eski sistem daha iyi' derken özünde yeni paradigmayı inkar ediyor. Bunu açıkça söylemeyenler ise pratikte, var olan eski cephe tarzını sürdürüyor. Aslında bu pratiğin arkasında paradigmaya karşı gizli bir inançsızlık söz konusudur. Paradigma bir yaşam tarzı ve duruşudur. Bir düşünsel ve duygusal kalkışma halidir. İnşası bireyde başlar. Bunun zihniyet ve duygusunu yaşayan, inşa çalışmalarına büyük bir kararlılık ve coşkuyla sarılır. Fakat başta da belirttiğimiz gibi, kapitalist modernite sisteminin dayattığı bireycilik ve maddi yaşam alışkanlıkları bu inşayı sekteye uğratmaktadır.

Meclisler bundan dolayı gelişmiyor. Meclis üyelerimiz kendini çalışan, kadroyu da patron olarak görüyor. Yani kendini nesneleştirme sözkonusudur. Kendini işin sahibi olarak gören meclislerimiz oldukça azdır. Kendisini işçi, çalışan, cepheci, nesne olarak gören kişi tabii ki güçlü mücadele yürütemez. Bundan dolayı, meclislerin oluşum tarzı Avrupa örgütselliğinde oldukça biçimsel kalmaktadır. Meclisler kuruluyor, komisyonlar belirleniyor, eşbaşkanlar seçiliyor, belli bir biçimsellikle meclis oluşturuluyor. Fakat bununla birlikte ideolojik inşa geliştirilmediği için meclislerin biçimsel yapısı düşünsel, duygusal, yaşamsal olarak içerik kazanmıyor. Özgürlük inşa eden, bunun duygusunu yaşayan ve yaşatan, heyecan verici bir yapısallık ve anlamsallık gelişmiyor. Belirli zorunlu işleri yürütme temelinde iş yapan bir topluluk görüntüsü hakim. Zorunlu işler de tabii ki heyecan verici olamaz. Çünkü anlamdan kopmuş, rutinliği aşmayan çalışma tarzı kısır döngü bir tarzdır. Dolayısıyla birey ve toplum, kurumlarımıza ve meclislerimize ilgi duymuyor.

Gerçek anlamda bir halk meclisi tüm çalışmalarını halkla birlikte yapar

Avrupa'da bulunan meclislere baktığımızda özgürlük alanları yaratamıyor, toplumun temel yapısal sorunlarını çözemiyor. Görüntüde bir sistem, bir biçim var ancak paradigmanın ruhu, dili, eylemi yok. Bugün meclislerde örgütleme komisyonları dışında doğru dürüst işlevli olan meclis komisyonu yok gibidir. Örgütlenme komisyonları da pratik işler yapan ama örgütlemeyen komisyonlar konumundadır. İsmi örgütleme olan ama örgütleme yapmayan komisyon hangi özgür toplumu inşa edecek? Örgütleme komisyonlarında ciddi anlamda ideolojik boşluklar vardır. En heyecanlı, en yaratıcı olması gereken komisyon kendini kampanya, yayın, aidat çalışması ile sınırlıyor, tek bir insan bile örgütleyemiyor. Avrupa'da bulunan birçok meclis yıllardır tek bir insan bile örgütlemeden çalışma yürütüyor. Böyle bir örgüt kapitalizmle, toplumsal geriliklerle mücadele edebilir mi? Meclislerimiz, Avrupa'da kitle içinde derinlemesine örgütlenemediğinden yaşlanıyor, etkisizleşiyor, çalışmalar yorgun bir tarzda yürütülüyor. Oysa Önder Apo'nun özgürlük paradigması öyle bir paradigmadır ki, bizi öldürmeye gelen düşman bu paradigmayı yaşayan ve yaşatanları gördüğünde onların heyecanı karşısında erir. Bizde durum böyle midir? Halkımız derneklere geliyor ancak yöneticiler, yönetim odalarından dışarı çıkmıyor; ilgilenen, tartışan, eğiten olmuyor. Halk ziyaretleri, halkla ilişki, halkı örgütleme çalışması yok denilecek düzeye inmiştir. Halk eylemlere telefon mesajlarıyla çağrılıyor, halkla ilişki sanal alemde yürütülüyor. Böyle bir çalışma tarzı tabii ki başarılı olamaz, insan örgütleyemez.

Halktan bir uzaklaşma, elitleşme yaşanıyor. Halka karşı ilgisizlik had safhadadır. Halk öncüsünü görmek ister. Öncüdeki enerji, inanç, moral, özgür yaşam ruhu ancak halkta etki ve inanç yaratır. Öncü, halk sevgisinde kendini eriten kişidir. Halka gitmeyen, halkla ilgili olmayan tabii ki öncü olamaz. Bugün halkımız bundan dolayı eleştiriyor, eski kadroları ararken serzenişte bulunuyor. Mevcut pratikte halktan kopuk, halkı örgütlemeyen, destekçi konumda tutmakla yetinen bir öncülük tarzı vardır. Bu tarz, meclislerde ve halkta etkisini yoğun olarak gösteriyor. Parti öncülüğü bu durumu düzeltmek zorundadır. Halka gitmek de artık yetmiyor; halkı eğiten, politikleştiren, bireyi ve toplumu özne haline getiren çalışma tarzını yakalamak bir zorunluluktur. Bu çalışma tarzı meclislere, oradan tüm halka akmak zorundadır. Bu yapılırsa başarının önüne hiç bir güç geçemez.

Meclislerde yaşanan temel bir sorun da meclislerin gerçek anlamda halk meclisi olamamasıdır. Meclisler tüm işlerini halktan kopuk olarak yapıyor. Gerçek anlamda bir halk meclisi tüm çalışmalarını halkla birlikte yapar. Halk meclisleri bir nevi hem yasama, hem latılır. Çalışmanın her aşamasında halk bilgilendirilir. Bu tarz, toplumu hem politikleştirir hem de sorumlu kılar. Halka bilgilendirme yapıldığında, çalışma sırasında karşılaşılan zorluklar anlatılır. Bu zorluklara neden olan tutumlara karşı halkın tutum alması sağlanmış olur. Fakat bir halk toplantısı yapıldığı zaman sadece siyasi gelişmeler anlatılıyor. Bu toplantılarda halkla tartışma, yaşanan toplumsal sorunlar hakkında halkın görüşünü alma, halkı çalışmalara katma ve halk eleştirisi fazla gelişmiyor. Bu da halkta sadece taraftarlık geliştiriyor. Halk kendini işin asıl sahibi olarak görmüyor.

Bir halk meclisinin görevlerinden birisi de halka sorumluluklarını hatırlatmadır

Önder Apo'nun paradigması doğru hayata geçerse örgütlenemeyecek tek bir insan bile yoktur. Meclisler çalışma yürütürken, halka giderken, 'Niye eyleme gelmedin, niye mecliste yer almıyorsun, niye gençleriniz gelmiyor, kadınlar neden çalışmada değil', sorularını bile sormuyorlar. Bir halk meclisinin görevlerinden birisi de halka sorumluluklarını hatırlatmaktır. Bu müuzaktır. Kendi ekonomisini, kendi eğitimini, kendi estetiğini, kendi kültürünü, kendi politikasını oluşturamıyor. Kapitalist modernitenin inşa ettiği sistem içinde bir yürüme vardır. Sistem karşıtı değil, sistem içileşen sivil toplumcu bir duruş vardır. Bunda parti öncülüğünün yetersizliği belirleyicidir. Parti öncülüğü ideolojik mücadele yürütmüyor; toplumu değiştirecek, örgütleyecek yaratıcılığı geliştiremiyor. Kadronun görevi cepheci olmak değildir, cepheci çalışan bile yeni paradigmada yoktur. Çalışan kavramı bile yanlıştır. Çalışanın, cephecinin olduğu yerde işçi-patron ilişkisi oluşur. Bundan dolayı meclis kendini özne değil, ücretsiz işçi gibi görüyor; böyle olunca da ailesi gelmiyor, kendisi de her an istifaya hazır, boş zamanlarda bir iki saatini özgürlük çalışmalarına verirek geçiriyor. Bunu da hamallık gibi görüyor. Bundan dolayı eşbaşkanlar etkisiz, isteksiz. Her kongrede, "Kim meclis başkanı olacak" tartışması öne çıkıyor. Neden? Çünkü özgürlük çalışmalarına boş iş ve hamallık olarak bakılıyor.

Kapitalist modernite toplumsallığın anlamını bu derece ters yüz etmiştir. Yanlış hayat temel hayat olmuştur. Doğru yaşam da değerini yitirmiştir.

Örgütlenme sorunlarımızın temelinde zihniyet sorunları vardır. Rojavayê Kurdistan'dan yüzbinlerce insanımız Avrupa'ya göçtü. Fakat biz onları, kitlemizi örgütleyemiyoruz. Milyonları aşan kitlemiz var, bir çalışan bulmakta zorlanıyoruz. Efrîn ve Kobanê gibi süreçlerde yüzbinler ayaklanıyor, ama ayaklanan bu halk içinde kalıcı örgütlenme gelişmiyor. Halk meclisleri toplanırken genç-liğe, ekonomiye, kültüre, spora, sanata, politikaya, örgütlenmeye ilişkin bir karar bile almıyor. Yapılan meclis toplantılarının çoğunda doğru dürüst bir gündem bile oluşturulmuyor. Toplumun hayati sorunları hakkında tartışan, zamanında karar alan meclisler yok denecek düzeyedir. Avrupa'daki halk meclisleri gelişmek, toplumun vazgeçilmez organı olmak istiyorsa yapmaları gereken ilk iş; temel toplumsal sorunlarla ilgili karar almaktır. Meclisler, öncelikle toplumun hayati olan sorunları ile ilgilenir; bunlar devlet ve iktidar sorunu, ekolojik sorun, aile sorunu, gençlik sorunu, ekonomik sorun, kültür sorunu gibi temel konuları içerir. Meclis toplanıyor, gençlik yok. Tek bir karar yok. Kadına dönük şiddet var, tek bir karar yok. Ekonomiye ilişkin tek bir karar yok. Eylemler zayıf, buna ilişkin tek bir karar yok. Bu



Mevcut pratikte halktan kopuk, halkı örgütlemeyen, destekçi konumda tutmakla yetinen bir öncülük tarzı vardır. Bu tarz, meclislerde ve halkta etkisini yoğun olarak gösteriyor. Parti öncülüğü bu durumu düzeltmek zorundadır. Halka gitmek de artık yetmiyor; halkı eğiten, politikleştiren, bireyi ve toplumu özne haline getiren çalışma tarzını yakalamak bir zorunluluktur. Bu çalışma tarzı meclislere, oradan tüm halka akmak zorundadır. Bu yapılırsa başarının önüne hiç bir güç geçemez.

de tüm çalışmaların yürütücü gücüdür. Meclis bir iş yaparken önce halkı toplar, tartışır, karar alır. Aldıkları kararı kim hayata geçirecek tartışması yapar. İşi yapacak yönetim seçildikten sonra meclis bu çalışmaları takip eder. Böylece her çalışmaya halk katılmış olur. Bu tarzla her yurtsever, her Kürt, her demokrat bir çalışmanın içine dahil olur. Böyle olursa kimse, 'Benim işim var, zamanım yok' da demez. Bir örnek verelim: Bir alanda yayın ve aidat düşmüş, kültür çalışması zayıf, gençlik çalışması zayıf, kooperatif yok; peki, meclis bu konularda nasıl çalışacak? Meclisin yapması gereken ilk çalışma; bir halk toplantısı düzenleyerek yaşanan sorunları tüm topluma mal etmek, onlardan görüşler alarak yapılacak işler konusunda birlikte kararlar almaktır. Bu kararların uygulanması amacıyla yapılacak işler için de halkın içinden gönüllü kişiler belirlenir ve çalışma başcadele halk mücadelesidir, bir iktidar ve şirket değildir. Bazen Özgürlük Hareketi'ne şirket gibi bakan insanlarımız oluyor; "Hareket bize ne verecek?" diyor. Hareketin halka vereceği tek şey; kendini yöneten ahlaki-politik toplum olmanın, meşru savunmasını, ekonomisini, kültürünü, sosyal ve siyasal yaşamını örgütlemenin, özgürleşmenin yolunu göstermektir. Bunun için de mücadele yöntemlerini, araçlarını yaratmaya çalışır. Hareketimiz ne bir devlet, ne de bir şirkettir; hareketin kadrosu da bir devlet görevlisi değildir. Kadro ve Hareket özgür toplum inşasının fedaileridir. Özgür toplum inşa edildikçe kadro ve Hareket görevini yapmış olur. Özgür toplum inşa edildikçe, toplum özne oldukça, kendi toplumsal işlerini devletin ve iktidarın elinden aldıkça, toplum kaybettiği her şeyi kazanacaktır.

Avrupa demokratik toplum inşa çalışmaları bu gerçeğimizden oldukça Bugün toplum karşıtı olan devlet parlamentoları için herkes yarış halindeyken halka ait olan meclislere ilgisizlik var. Devlet parlamentolarında halk için yürütülecek mücadele çok sınırlıdır; çoğu zaman örgütlü, devrimci toplumu sisteme entegre eder. Bu parlamentolar taktik mücadele alanlarıdır, esas olan halk meclisleridir. Halk meclislerinde görev almak, orada özgürlük inşa etmek; muhteşem bir çalışma, insana haz veren, rahatlatan, insanı özgür kılan bir çalışma olurken, insanlarımızın devletin boş meclislerine daha fazla ilgi göstermesi ciddi bir geriliktir. Daha önce parlamentolarda, yerel yönetimlerde görev almış insanların halk meclislerinden uzak durması da tam bir sapma durumudur. Toplumdan, mücadeleden, paradigmadan bir kopuşu ifade eder. Elitleşme, toplum üstü olma durumunun özgürlük paradigmasında yeri olamaz.

örnekleri artırabiliriz. Meclisler daha çok, gündem sapması diyeceğimiz bir-iki olay ve pratik iş üzerinde toplanıyor ve dağılıyor. Böyle bir meclis, toplumsal üretim yapamaz. Doğrultu vermesi gereken öncülük de bu durumu kanıksamış durumdadır. Avrupa'da meclislerde yapılması gereken ilk çalışma, doğru gündemin ve kararlaşmanın yaratılmasıdır. Bu yapılırsa doğru işler ortaya çıkar ve örgütlenme gelişir. Avrupa çalışmalarımızda yaşanan sorunların temelinde zihniyet sorunları olduğu açık ve nettir. O zaman yapılması gereken ilk şey, ideolojik ve aydınlanma çalışmalarına ağırlık vermektir. Tüm çalışmaların merkezine eğitimi ve zihniyet dönüşümünü almak, sorunların çözümünün temel kaynağıdır. Avrupa'daki tüm örgütlenme çalışmaları bu temelde gelişebilir, örgütlenebilir ve amacına ulaşabilir.

■■■

Bu topraklar seninle tanık oluyor inancın ve iradenin zaferine

"Tanık olun
Tanık olun bunlara!
Ey Ülkem tanık ol!
İhanet bulaşmış yanını
temizliyor çocukların
Zulüm kalesinin
üstüne yürüyorlar ömürleriyle..."

Binlerce yılın acılarıyla, umutlarıyla, sevinçleriyle, özlemleriyle yoğrulmuş topraklar yeni doğuşlara tanıklık ediyor... Tohumun toprağa ilk düşüşü ile yaşamın doğum sancılarını her yönüyle ama büyük bir umutla yaşayan bu topraklar, bağırlarına saplanan ihanetin bıçağını canlarıyla söküp atan evlatlarına tanık oldu, oluyor. Gerçek yalın ve keskindir. Gerçek karşısında çırılçıplak olmak, maskelerden arınmak, sadeliğin görkemiyle gerçekle buluşmak insana has bir olgudur.

Tarih gerçeğin arayışçılarıyla, onu yaratmanın sevdalısı olanlarla, insan olmaktan kopuşun en düşkün düzeylerinde dolaşanlara çok tanıklık etmiştir. Hele bu tanıklık Ortadoğu gibi yitirişleri en ağır bedellerle yaşayan bir coğrafyada olunca gerçeğin savaşçısı olmak da, gerçeğin karşısında düşkünce yaşamak isteyenler de en üst noktalarda örneklerini sergilerler insanlığa...

Zaman artık insanla buluşuyor Ortadoğu'da, Kürdistan'da... Efendilerin, tanrılarındı zaman. Kürdistan'dan başladı ilk adımlar. Zamanı insana geri vermenin yürüyüşü başladı. Tarih, ilk insanın taşı eline ilk alışındaki, toprağı ve doğanın her canlanışını anlatılmaz bir güçle yaşadığı savaşıma bir kez daha tanıklık etti. Nefes nefese yürütülen, santim santim yaratılan yaşamı, halklar zamanını gördü. Gerçekleri yer altına itmek isteyenlerle yer yüzünün savaşına da tanıklık etti.

Bu öyle bir savaştı ki, hiçbir şeye benzemiyordu. Çünkü zulüm kalelerinin sahiplerinin, "Ben seni pis çamurdan yarattım." diyerek aşağıladığı insanın acısı hiçbir şeye benzemiyordu. "O halde" dedi insan, "acımla benliğimi ezmek isteyenlere, kendi acımla kendimi yarattığımı göstermeliyim."

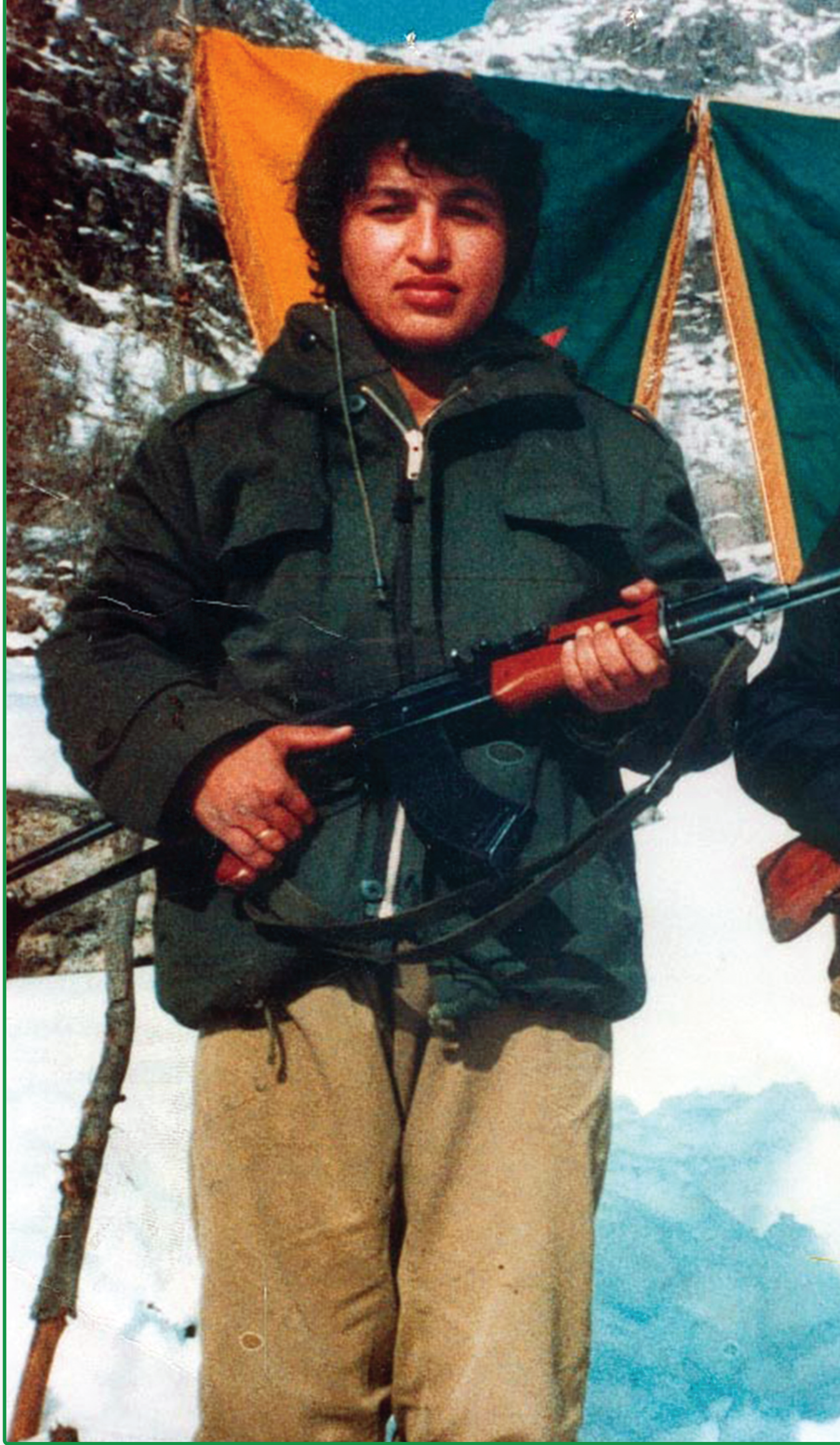
'Birazdan sessizlik yarılacak
Aydın bir geleceğin gürültüsü kopacak'

"Berîtan" (Gülnaz Karataş) adı, acının güce, yaşam kararlılığına büyük bir savaşla dönüştürüldüğü Kürdistan topraklarında bağımsızlığı ve özgürlüğü destansı bir direnişle yaratanları simgeler. "Berîtan" adı, binlerce yıldır her şeyin aleyhine olduğu, "günahkar" kılınarak başı hep önde ve eğik tutulan kadının yaşam özleminin gerçekleşmesini temsil eder. Doğru yaşamanın; yaşamın karar, irade ve uygulama gücü olmanın bağımsız kişilikten geçtiğinin en somut kişilik örneği olan Berîtan adı, bu toprakların binlerce yıldır tanıklık ettiği ihanete, köleliğe ve kadını yaşamın kaynağı olmaktan uzaklaştıran sisteme karşı "insan tavrının" da adı olmuştur.

Ekim 1992 tarihinde 40 güne yakın süren, Kürdistan özgürlük savaşçılarıyla dünya gericiliği arasında yaşanan, direniş çizgisi ile sömürgeciliğe ve işbirlikçi ihanete teslimiyetin çizgisi arasında yürütülen "Güney Savaşı" bu çizgi savaşına tanıklık etti. Bu, büyük bir özgürlük ve insanlık hareketi olan PKK'ye akın akın yönelen, binlerce yıldır umudunu, yaşam gücünü içinde saklı tutan ve bu gücüyle PKK'ye katılan binlerce kadının yaşama katılım kararlılığıyla, kadını ölüm sessizliği içerisinde tutan, ona, "Sen yaşamda bir sığıntısın." diyerek temelde insanın özgürlük umutlarına saldıran çizgi arasında bir savaşımdı. Bu, "Kadın yaşamın yükddür, bir şey yapamaz." diyen gerici çizgi ile, "Yaşamı savaşarak kazanacağım" diyen ve kadının özgürleşmesiyle bağımsız duruşun yaratılacağı gerçeğinin temsilcisi olanlar arasında yaşanan bir savaştı. Özgürlük çizgisi ile teslimiyet çizgisinin savaşımıydı...

Berîtan bu savaşımda en önde, komutan olarak yerini aldı. Onun komutanlığı, kadının yaşamın yaratıcısı olma kararlılığında, inancında gizlidir. Kürdistan Özgürlük Hareketi'ne katılımıyla, sözüyle, eylemiyle bunu kanıtlamıştır. Ekim '92'de tüm dünya gericilerinin, yine kadının gücüne, onun yaşam ve savaşım kararlılığına inanmayan yapıların karşısına büyük bir kişilik, ruh ve inanç örgütlülüğüyle çıkan Berîtan yoldaşın duruşu, pratiği Kürt kadını açısından, özellikle örgütlülükle özgürlüğü yaratma yolunda ilerleyen Kürt kadını açısından bir dönüm noktası olmuştur. Kürt ilkel milliyetçi ve işbirlikçi güçlerin, egemenlikli sistemin temsilcileri olarak direniş ve özgürlük çizgimize açık saldırılar başlattıkları Ekim 1992 savaşımında şehadetiyle savaşın gidişatını değiştiren Berîtan yoldaş, Kürt kadınının özgürlük savaşımındaki örgütlülüğünün, askerileşmesinin, siyasileşmesinin de güç kaynağını ifade etmektedir.

Kadının özgürlük saflarına büyük bir yoğunlukla aktığı, yine Bakurê Kurdistan devrimi ile Başûrê Kurdistan devriminin buluştuğu bir aşamada egemenlikli sistemin teslimiyet, parçalama dayatmalarına karşı duruşta en tutarlı, en kararlı tavrı pratiğiyle gösteren Berîtan yoldaş, Kadın Özgürlük Hareketi'nin de temel ilkelerinin pratikteki öncüsü olmuştur. Kadının, özgürlük, bağımsızlık karşısında tutarlılığı, inanç ve irade sahibi olması ile tüm dünya gericiliğine, erkek egemenlikli sistemin topyekün saldırılarına karşı geçit vermez bir güç olacağını kanıtlamıştır. O, kadının yeni yaşamın en sağlam yaratıcılarından biri olduğunu, bunun için bağımsız kişiliğin şart olduğunu, ancak bu kişiliğin doğru ve özgür kararlar vererek tarihi değiştirebileceğini göstermiştir. Kadın özgürlük tarihinin oluşturulduğu bir dönemde "Özgürlük örgütlülükten geçer." belirlemesinin bir komutanı olarak savaşta, yaşamda yerini alan Berîtan yoldaşın, yaşama olan sevdası, sevdasını ülkesiyle, özgürlük savaşımıyla birleştirmesi; gericiliğe, teslimiyet çizgisinin kişiliklerine olan öfkesi, "Teslim ol, sana bir şey yapmayacağız" diyen köleci sistemin temsilcilerine karşı sergilediği tutum Kadın Özgürlük Hareketi kadar Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesinin esas aldığı bir yaşam ilkesini ifade etmektedir.



Kod Adı: Berîtan Hêvî
Adı Soyadı: Gülnaz Karataş
Doğum Tarihi ve Yeri: 1971 Bongilan-Çewlîg
Katılım Tarihi ve Yeri: Mayıs 1991-İstanbul
Şehadet Tarihi ve Yeri: 25 Ekim 1992-Xakûrkê

Şehit düştüğü 25 Ekim sabahına şu sözlerle başlar: "Önderliğe layık oluncaya kadar savaşacağım, ihanetten hesap soracağız ve mevzilerimizi bırakmayacağız." Bu sözler Kadın Özgürlük Hareketi kadar özgürlük mücadelesi veren halklar açısından da takip edilecek bir çizginin ifadesi olmaktadır. Berîtan çizgisi, bu tutumun devam ettirilmesiyle anlaşılabilecek bir güce sahiptir. Berîtan çizgisi kadının ve halkların çizgisi olmaktadır.

Berîtan'ın sesi, özgürlüğün ve bağımsızlığın sesi Geliyê Azadî'de hala yankılanmaktadır. O ses, büyük bir kadın ordusu oldu. O ses bugün Ortadoğu topraklarında doğan, bu topraklara ilk can veren kadının gücünü dünyaya taşıran kadın partisi oldu. O ses, teslimiyete karşı direnişin, kadının her zorluk karşısında özgürlükte ısrarının temsilcisi olarak yankılanıyor.

"Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir." belirlemesinin takipçileri olan binlerce genç kadın dağlarda Berîtan adını haykırıyor. Dayatılan teslim ol çağrısına, kendini uçurumdan atarak cevap veren Berîtan'ı kendi dilinden anlamak, O'nun temsil ettiği yolda gerçeğin eylemcisi olmaktan geçiyor.

Berîtan adı şimdi binlerce genç kadının, kız çocuğunun adı. Berîtan'ın adı, savunduğu, düşmanında bile saygı yarattığı çizgiyle, eylemiyle yaşatılıyor

Analar kızlarıyla senin düştüğün toprağa yüz sürüyorlar. Sende derman, sende yaşam arıyorlar. Sen şimdi özgürlüğün, ihanete teslim olmamanın kaynağısın. Şimdi sana ulaşma zamanı... Şimdi seninle, yolunla buluşma zamanı... Şimdi seni anlama zamanı...Çünkü sen her yerdesin. Kurdistan'ın her karışında direniş halindesin. Kah mevzilerde, kah pusulardasın. Rojava'da devrim saflarındasın. Başûr'da meydanlardasın. Rojhılat'da dillerden düşmeyen türküsün. Özgür Medya alanlarının her köşesinde bir sedasın. Ortadoğu'da esen Özgürlük fırtınasında siluetin görünmekte; Latin Amerika'dan Avrupa'ya, Afrika, Asya'ya kadar dünya devrimci demokratik mücadelelerinde adın söylenmekte. Şiirlerin, adına söylenen devrim şarkıları dünyanın dört bir tarafındaki kadınların dilinde.

Bu topraklar sana, sevdana, direnişine, kadın güzelliğine tanıklık etti. Tarih, bu ülkenin ihanete bulaşan yanının seninle, senin ömrünle tertemiz kılındığına tanık... Sessizliğin yarıldığına, aydın bir geleceğin gürültüsünün senin uçurumlardan yankılanan özgürlük çığlığınla koptuğuna tanık...

Ey savaşan, savaştıkça özgürleşen, özgürleştikçe güzelleşen ve sevilen yiğit komutan. Bu tarih, bu topraklar seninle tanık oluyor özgürlüğe, iradenin ve inancın zaferine...

Mücadele arkadaşları